

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

א

יום אחד ישבתי על השטיח בחדרי הססגוני מלא בצעצועים
מנסה להרכיב את הלגו שבידי, "אימא, מה את כותבת"
שאלתי.

ובכן ילדתי אני כותבת מכתב מאוד מעניין בשבילך. כשתגדלי
תקראי אותו, השיבה לי...היום שנים רבות אחרי אני קוראת
בפעם הראשונה את אותו מכתב שכתבה אמא בשעה
ששיחקתי בלגו בחדרי.

24 ליוני 2009 אני בת 30 יושבת בסלון ביתי המרווח ומתקשה
לעכל שהגעתי עד הלום.

שמי נועה אני נלחמתי את המלחמה במחלה וניצחתי...
הסיפור שלי אמור לתת תקווה וכוח לרבים אחרים אשר
מתמודדים ו/או חלילה יתמודדו בעתיד עם בעיות בריאות .
לפני 30 שנה נולדתי בבית חולים בלינסון בלידה רגילה לאחר
מס' ימים השתחררתי הביתה כמו כל תינוק רגיל. אך לזמן
קצר מאוד, נאלצתי לחזור לבית החולים למסכת ייסורים
שתמשך 15 שנים ותגרום לי לספר לכל מי שקורא שורות אלו
את סיפור חיי .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הורי היו זוג צעיר יפה בשנות ה – 21 לחייהם, אמא בחורה עדינה ויפה. הכירה את אבי בתקופת השירות שלה בצבא – זו הייתה אהבה ממבט ראשון. 'עם הבחור הזה אחייך כל חיי', אמרה לסבתי אלגרה ז"ל והוסיפה, "הוא אדם כל כך טוב, מלא בחוש הומור, מצחיק, נעים – טוב לי במחיצתו". ובאמת, עם השנים נעשתה האהבה יותר ויותר חזקה, וכעבור שנה נישאו הוריי באושר ובתקווה לחיים ורודים ויפים.

בעיניי הוריי להקים משפחה, להביא ילדים לעולם, להעניק, לפנק ולאהוב הם ערך עליון. בדמיונה ראתה אימי משפחה של חמש נפשות, משפחה מאושרת ומלוכדת.

בחלוף שנה של נישואין נכנסה אימי להיריון. בשעה חמש בבוקרו של יום שמש קיצי נולדתי אני – תינוקת בהירה בעלת שיער שטני גולש ועיניים מלוכסנות. אמא ביקשה שיקראו לי נועה. הורי היו מאושרים, אך לא להרבה זמן. בשורת איוב הגיעה אליהם מהר.

"נועה לא תשתחרר", בישרה האחיות שרה לאימי. "יש לה בעיה במערכת המעי. התינוקת מתקשה לתת יציאות. היא תצטרך להישאר בבית החולים להמשך בירור."

"את בטוחה? אני לא מאמינה", אמרה לה אימי. "איך זה יכול להיות? אולי אתם טועים? מתבלבלים? אתם בטוחים שמדובר בילדתי?"

מאותם רגעים השתנו חייהם של הוריי. שכבתי בתוך אינקובטור והייתי מחוברת לאינפוזיה. על אף הבדיקות הפולשניות, כמו הכנסת אצבע לפי הטבעת, הייתי תינוקת רגועה, גיבורה ממש. ואימי הייתה מרבה לאחוז בידי הקטנה, ללטף אותי ולנשקני, בניסיון למתן ולו במעט את הכאב שחוויתי. באמצע הלילה הייתה קמה מהמיטה שבחדר הסמוך כדי לראות אם המוצץ נפל, אם צצה פתאום בעיה כלשהי. היא שמה עליה את החלוק וצעדה במהירות בדרך לחדר התינוקות, אליי. לעתים ישנתי, לעתים הייתי ערה, וכך הייתה אימי מגיחה אל חדרי מדי פעם בפעם, לא היה לה מנוח המחשבה שאולי אני זקוקה לה. עד שצוות האחיות עצר בעדה וביקש ממנה לנוח "אנחנו כאן שומרים ודואגים לה".

הימים חלפו, והוריי התבקשו לעזוב את בית החולים. ימים רבים היו הוריי מבליים אתי בבית החולים עד שהתקבלה האבחנה הרפואית בנוגע

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

למצבי הרפואי - מחלת הירשפרונג. מחלה זו היא בעיה במערכת העיכול המתבטאת בקושי ביציאות. בעקבותיה הוחלט כי עלי לעבור ניתוח. "יכול להיות שמקור הבעיה הוא בעצבוב, " אבחן הרופא. "נוכל לשחרר אותה לביתה עם הנחיות מפורטות לטיפול. אם לא תצליחו לפעול בהתאם להנחיות, תחזירו אותה לכאן, " חתם את דבריו.

בסופי השבוע הגעתי הביתה. הוריי טיפלו בי בתכשירים חיצוניים (כמו, שמן פרפין, נרות) כדי להקל על היציאה, אך הוריי חששו שאסבול בבית. כל העת חשבו בלבם כי אצטרך לחזור לאשפוז. כעבור זמן מה הוחלט על הוצאת המעי לדפנות הבטן.

"לניתוח יש שלושה שלבים, " הסביר הרופא. "השלב הראשון הוא השלב הקל יחסית. בשלב השני, בגיל עשרה חודשים בערך, נבצע את התיקון למעי - ניתוח די מורכב. אני מאוד ממליץ לכם על רופא מומחה בין-לאומי המבצע ניתוחים מסוג זה במדינות רבות בעולם וגם בארץ, ויש לו אחוזי הצלחה גבוהים מאוד. אך אין עדיין ניסיון בתינוקות".

הוריי הוכו בהלם ובתדהמה. כמעט אין ילדים בארץ בגילי שעברו ניתוח כזה. בגיל שלושה שבועות נותחתי לראשונה ובוצעה קולוסטומיה - ניתוח המעי מפי הטבעת והוצאתו לדפנות הבטן. לקראת ערב התגלתה אדמומיות קשה סביב אזור הניתוח, והיה חשש ששוב יצטרכו לפתוח לי את הבטן. "אך מהר מאוד החשש נעלם. כעת הייתי אמורה לעשות את צרכיי לתוך שקית שהייתה מוצמדת לדופן הבטן. , והורי מצידם ביקשו מחילה על כל הסבל והכאב שאני עוברת. - מקרבת אותך לליבי מחבקת אותך חזק לחיקי כמבקשת מחילה על ימיך הראשונים בחיים, על כל הסבל והכאב שכבר חווית).

החודשים חלפו. הוריי הרעיפו עליי המון אהבה, טיילו אתי בחוץ ונהנו במחיצתי. הם חיו באמונה שאם יקפידו על ניקיון אזור הניתוח, ימרחו משחה סביב הפתחים ובקיצור יפעלו על-פי ההנחיות, לא יהיו כל סיבוכים עד למועד הניתוח השני.

הניתוח השני שנעשה בבית החולים בירושלים באופן פרטי היה ניתוח קשה ומורכב יותר. כשהייתי בת עשרה חודשים החליטו הוריי למכור את הדירה שקנו במיטב כספם ולעבור להתגורר עם סבא וסבתא שלי. בלי התראה מוקדמת, בלי יכולת להבין איך כל זה קרה. הם אפילו לא חלמו

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

על סיפור כזה, הם לא ידעו שדבר כזה יכול לקרות בכלל. לא, הם בשום אופן לא יפקירו אותי בידיים זרות ובלתי מיומנות, הם ירצו את הטוב ביותר, את המומחה הטוב ביותר , הפרופסור שיש לו שם עולמי, שכבר הוכיח את ניסיונו, יכולותיו ואת כישוריו. לשם כך הם היו מוכנים למכור את דירתם שבקושי הספיקה למימון הניתוח.

וכך בידיעה שהחיים כבר לא יהיו אותו הדבר, הם ארזו את חפציהם, הספיקו להיפטר מכמה דברים ישנים ונסעו להוריהם. מסלול חייהם נקטע ברגע. הם נאלצו לשוב על עקבותיהם. דרך אחרת לפתע נסללה עבורם, דרך שבה הם פסעו בלית בררה ובחוסר אונים.

יום אחד הם נסעו אתי לירושלים והכניסו אותי היישר לחדרו של הפרופסור שאמור לפתור את הבעיה ושעבור שירותיו נאלצו למכור את דירתם.

"טוב, אתם יודעים מה עליי לעשות..." אמר במבט בוחן. "זה ניתוח מורכב. כמו בכל ניתוח יש סיכונים. עלינו לקצר את המעי שבו העצבוב פגוע ולחבר מחדש לפי הטבעת. אך אני מאמין שהכול יעבור בשלום. נועה תצטרך ללון כאן היום, ומחר בבוקר כבר הכול יהיה מוכן. יש לכם סידור לינה?" שאל.

"נסדר בלי בעיה," אמרה אימי שידעה כי חשבון הבנק שלה ושל אבי בכי רע.

יצאנו כולנו מחדרו שהיה מעט מנכר ומפחיד. אבי הרים אותי בידיו והכניס אותי לאחד החדרים. פרצתי בבכי שלא פסק זמן רב. אחר כך נאלצה אימי לקחת אותי בזרועותיה ולטייל עמי בפארק הסמוך. אחרי שנרגעתי חזרנו לחדר. נרדמתי.

יום המחרת הגיע - היום שבו קיוו הוריי לפתור את הבעיה אחת ולתמיד. הם האמינו בכך. הוא הטוב ביותר בתחומו, האיש שעליו הם אמורים לסמוך יותר מכל אחד אחר. הוא קרא להם לחדרו ואמר שבעוד שעה יתחיל הניתוח.

"אל תדאגו, נעדכן אתכם מדי פעם," אמר.

הרופא נכנס לחדר, והוריי המתינו בחוץ. אימי ישבה על הכיסא והייתה חצי מעולפת. אבי החזיק את ידה, פעימות לבם נקשו חזק. הדלת

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

שלפניהם הייתה סגורה. גם אחרי דקות ארוכות, איש לא יצא ולא בא, למרות ההבטחה.
"זהו, " בישר כעבור מספר שעות. "סיימנו. היא תצטרך להיות כאן בשבוע הקרוב, הכול בסדר."
אמי מיהרה להיכנס פנימה, אך אחד השומרים בלם אותה.
"אסור להפריע לצוות, " אמר.
"אני חייבת לראות את בתי, חייבת, " התחננה.
"אני מצטער."
כעבור זמן הוציאו אותי, שכבתי על מיטה מחוברת להרבה מכשירים. אימי ואבי דלקו בעקבותיי. הם מיהרו ללכת אחריי ולא לפספס.
"נועה, נועה, " צעקה בהיסטריה. "נועה שלי".
הכניסו אותי לחדר אחר שהיה חשוך.
"צריך לפתוח את התריסים, הכול מחניק כאן, " ביקשה אימי בהיסטריה.
היא רכנה מעליי וחיבקה אותי חזק.
"לא עכשיו, " ביקש איש צוות אחד שעמד מאחוריה. "צריך לתת לה לנוח.
"בואי, " אחז אבי בידה של אימי. "נלך להירגע מעט, נעשה סיבוב בחוץ ונחזור, " הציע.

גשם זלעפות ירד בחוץ. הקור היה מקפיא עצמות. אחד הכבישים המרכזיים נסגר עקב הצפה. קרח הצטבר בשולי הדרך וגם מעט על הכביש. מכונית אחת כמעט התנגשה בעץ. הנהג ניצל בנס. הוריי הגיעו אליי באיחור רב.

הניתוח נמשך שש שעות, ההתאוששות הייתה איטית. יומיים שלמים היית אפאטית, לא שיתפתי פעולה ולא תקשרתי עם הסובבים אותי.
"הילדה לא מזהה אותי, " אמרה אימי לרופא, וכולם עמדו על הרגליים. הוריי היו היסטריים, צוות האחיות והרופאים נבהלו וניסו להרגיע אותנו.

"היכן הרופא שניתח את נועה, הין פרופ' פרידמן? שאל אבי את המזכירה שבדלפק הקבלה והשאיר בינתיים את אימי יחד אתי.
"הא, הוא לא כאן. הוא טס, טס לפני כמה ימים, " השיבה ועיניה טרוטות.
"לאן? אין לו אחריות?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"למה אתה שואל אותי? אני לא הכתובת. אני המזכירה"

"אז מי כן?"

"תשאל את סגן מנהל המחלקה , הוא צריך להגיע כל דקה."

אבי לקח את התיק שלו ורץ במסדרון המוביל לחדר של סגן מנהל המחלקה. בטני נראתה כמו הר שעומד לקרוס.

"אל תדאגי, נטפל בה היטב," בישרה האחיות.

"אין לי כוח יותר, אין לי כוח," בכתה אימי.

"אפשר להיכנס?" שאל אבי, כמעט התפרץ למשרד הסמוך.

"מי אדוני?" שאל איש משופם וגבה קומה שעמד על רגליו ולא הבין מה פשר הבהלה.

"היכן הפרופ' שניתח את נועה ביתי ? אני דורש לדעת הכול מה קורה

פה!"

"אהה, הוא טס, אדוני, למצריים. זה קרה אתמול."

"מתי הוא יחזור?" שאל אבי בצעקה.

"אדוני, אולי תשב, אביא לך כוס מים, תירגע."

"אני רוצה לקבל תשובות!"

"הוא טס לעניינים פרטיים, אתה יודע..." גחך מעט הסגן.

כעבור יומיים חזר אליי החינוך וחזרתי לעשות שטויות. הוריי חיבקו אותי ושמחו שהתחלתי לחזור לעצמי. בכל פעם שהוריי היו מחבקים אותי הייתי מופתעת ובוהה ולא הבנתי על מה כל ההתלהבות הזו. האם זה בגלל שטות שעשיתי?

חודש ימים ברציפות נשארנו הוריי ואני במחלקה. בעיה אחת הולידה בעיה חדשה אחרת. באחד הימים הייתה עצירת שתן מוחלטת. כמו בכל ניתוח כעבור שבוע מוציאים את הקטטר ומצפים שהמנותח ייתן שתן באופן עצמאי. מצד אחד קיבלתי נוזלים, מן הצד האחר לא נתתי שתן. הרופאים היו מודאגים וחסרי אונים, בדיוק כמו הוריי, משום שהם לא ציפו לתגובה כזאת לאחר ניתוח של מעי. לא היה להם כל ידע בכל הנוגע לבעיה החדשה שנוצרה.

עמדתי להתפוצץ.

אז ביקשו מאימי שתפתח את ברז המים ושתאפשר למים לזרום כדי לגרות אצלי את הצורך לתת שתן. אך הניסיון לא צלח. הבטן החלה

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

להתנפח מעט יותר. הוריי נלחצו והזעיקו את הרופא שהכניס את הקטטר לגופי כדי לשחרר את השתן שהצטבר. בחלוף ארבע שעות הוחלט להשתמש בשיטה אחרת שיטת ה"קרדה" שבה לוחצים על שלפוחית השתן כל שלוש שעות.

"ייתכן שהילדה חוששת לתת שתן," קבע הרופא.

בכיתי, התייסרתי. אימי הייתה במתח וחששה שאולי בדרך הזו הם לא ירוקנו מספיק שתן, ושתן הרי נשאר בשלפוחית. שיטה זו נראתה לאימי הזויה, ומה יקרה אם שיטה זו תביא לידי סיבוכים נוספים?

כל תזוזה שלי בזמן השינה החסירה לאימי פעימה - אולי השלפוחית מלאה, אולי לא רוקנו אותה מספיק בפעם הקודמת. אימא התנגדה לפעולתם, בכתה, חשבה שלא זו הדרך לעזור לי והתעקשה שיתיעצו עם רופאים אורולוגים או שלחילופין ישוחחו עם המנתח מחו"ל. בכל אופן הרופאים השתדלו כמה שפחות להציק ולהימנע ככל שניתן מללחוץ על הבטן לעתים קרובות. הוריי שילמו ושילמו הרבה, וכשהיו זקוקים לרופא המומחה בשעה כה קריטית, הוא לא היה בארץ.

הרופאים היו בטוחים שאתן שתן בסופו של דבר – אי מתן שתן עלול להביא לידי סיבוך או פגיעה בכליה. הרי עד לפני הניתוח נתתי שתן רגיל כמו כל ילדה אחרת. הם לרגע לא חשבו שהמנתח פגע בעצבוב של שלפוחית השתן.

הרופא המומחה טס למצריים לבצע ניתוחים אחרים, וכך נשארנו בהשגחת צוות הרופאים שהיה אמנם מיומן, אך אובד עצות ומבוהל לא פחות מהוריי.

הוריי היו ילדים בעצמם - רק בני עשרים ושלוש. בקושי היו בשלים להיות הורים ובוודאי שלא לחוויות מהסוג הזה. לראות אותי, את הילדה הקטנה שלהם, חווה עינויים כאלה, היה להם קשה מנשוא. היכן הצדק? אימא הייתה בוכה המון. הכאב היה חד ופילח את לבה שלא יכול היה לשאת עוד את הסבל. הלב דאב, הלב נקרע ודמעוניה התערבבו עם שלי.

"אני מבטיחה לך ילדתי שהכול יעבור," לחשה לי. "אדאג לך כל החיים. דבר לא יחסר לך, אחיה למענך, אני מבטיחה לך מתוקה להיות לצידך, לחוות את כאבך ולדאוג לך כל חיי. עוד יהיו לך חיים שיפצו על כל מה שעובר עלייך."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

אימי השתדלה להחזיק את עצמה. היא תמיד חייכה, שרה לי שירים, סיפרה סיפורים, אך הבכי היה פורץ שוב ושוב, בייחוד בלילה כדי להתפרק ולהשתחרר ולהכין את עצמה ליום המחר. עיניה שרפו, היא לא יכלה לראות את המראות, את הכאב והסבל, היא לא סיפרה לאיש כמה שתינו סובלות.

הייתי כל כך חכמה, ורבים התפעלו ממני, כך סיפרה. הייתי ילדה יפה וחייכנית, וכל רופא שנכנס לחדרי בבית החולים התקשה להאמין למה שראה. "ציפיתי לפגוש ילדה אחרת לגמרי... איזו מתוקה".

אימי שמה לב שלא חבבתי את החלוקים הלבנים ואת הפרצופים שהסתובבו בחדר, הציעה לרופאים שהיא תעשה את פעולת הלחיצה. הם הסכימו ואף שמחו שפטרנו אותם ממטלה זו. על אף שהם הפגינו כלפיי הרבה חום וחמלה ורצו מאוד לעזור לי. מעתה ואילך יישמה אימי את שיטת הקרדה. היא הייתה מעירה אותי באמצע הלילה, מעמידה אותי על רגלי, מורידה את החיתול ומסבירה לי שלב אחר שלב את מה שהיא עומדת לעשות לי.

"נועה'לה", כך אמרה, "אימא תלחץ לך על הבטן. זה יכאב מעט, זה יעבור מהר. גם לאימא זה כואב", וכך לחצה על בטני, חיבקה אותי חזק, ולא בכיתי. רגליה רעדו, כולה נטפה זעה – זו הייתה עבודה קשה פיזית ונפשית עבורה.

ואז הרופאים נתנו הוראה שרק אימי תעשה את הלחיצות. כך חלפו שלושה שבועות נוספים, והשתן התחיל לצאת לבד. חשבנו שהבעיות נפתרו, והרופא שניתח אמר לנו כי אני יכולה להשתחרר מבית החולים. אך לימים התברר שהוא טעה טעות גדולה. במקום לבדוק לעומק את מקור עצירת השתן ולבדוק את ההשלכות לתופעה זו (התפתחות שלפוחית נוירו גנית), הוא החליט לשחרר אותי.

אימא הלישה אותי בשמלה ורודה, אספה את שערותיי הזהובות לשתי קוקיות, שבתי הביתה לא לפני שאספתי את הצעצועים והבובות שאבי דאג להרעיף עלי במהלך האשפוז.

ניגשתי הישר לחדרי בטבעיות גמורה. הבית היה מקושט בבלונים והרבה צעצועים חדשים שקנו לקראת בואי. אבי התנהג אלינו כשתי אורחות,

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

פינק אותנו, הרים אותי גבוה, חיבק ונישק אותי. הוא שמח שהרע כביכול כבר היה מאחורינו. הייתי מאושרת התיישבתי על השטיח הוורוד שבחדרי, פותחת בהתלהבות את המתנות נרגשת שסוף סוף אני בבית. ואז קיבלו הוריי בשורת איוב נוספת שהבדיקות שעשו לי לאחרונה אינן תקינות. הכליה הימנית הייתה נפוחה מאוד, והתבקשנו לגשת מיד לבית החולים למחלקה האורולוגית. מכה אחר מכה נחתה עליי ועל הוריי, כל מכה קשה יותר מקודמתה. "למה במה חטאה ביתי, במה חטאנו, עד מתי?? שאלו הוריי, שאלות שעד היום לא קיבלו עליהן תשובות. הגענו לבית החולים, והרופא מסר לנו שהכליה נפגעה. "עלינו להוריד את הכליה ולהציל את הכליה השנייה. הצלת הכליה השנייה תאפשר את הוצאת השופכנים (האורטרים) לדופן הבטן," עדכן אותנו.

הוריי פרצו בבכי, חיבקו זה את זה וחשו שבורים ומרוסקים. יהיו לי ארבעה פתחים בבטן, זה פשוט מחריד. הוריי ידעו שהחיים של כולנו יהפכו להיות קשים הרבה יותר. גם כך שמרו עליי והשתדלו לטפל בי היטב, אך זה לא היה מספיק. כעת יתווספו לי עוד שני פתחים. מהר מאוד חזרתי לימים ההם, שוב פעם אשפוז בבית החולים והפעם במחלקה אורולוגית חדשה. ושם חטפתי קלקול קיבה ומחום של ארבעים ואחת מעלות, בכיתי כי מאוד סבלתי. אימי קיוותה שאין מדובר בזיהום, היא חששה מהבלתי נודע. אוחזת בידי ודמעות שוטפות את לחייה מתחננת שיסייעו לי, שיקלו עלי, כאן נשברה. אמא לא יכלה לשאת את הכאב שעובר עלי, כשנרגעתי מעט, בבכי קורע לב היא יצאה מבית החולים, השאירה אותי שם והתחננה לאלוהים בזעקה גדולה ומרה "אולי מספיק, בבקשה עצור פה את המכות, ולא, קח אותי ואת נועה'לה מהחיים". אך מהר מאוד חזרה אימי לעצמה. האמונה החזקה באלוהים עזרה לה לשרוד.

למחרת החליטו הוריי להוציא אותי משם, מהתופת כהגדרתם, מבית החולים הישן והמוזנח. אבל איך הם יעשו את זה? אי אפשר סתם כך להעביר תינוק מסכן ממקום למקום בלי אישור.

"הילדה נגמרת. בואי נעוף מבית החולים הזה. הוא לא מוצא חן בעיניי," אמר אבי שהקים שערורייה. הרופאים ניגשו אליו כדי להרגיע אותו

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ולדבר על לבו, הרי כל אחד יכול היה לחטוף זיהום דומה כמו שלי, אך זה לא עזר. הוא פרץ בבכי כמו ילד קטן והיה לו קשה לראות את סבלי. הוא התעקש להעביר אותי למקום אחר.

זהו, הגיע היום ה"מיוחל", הוצאת האורטרים. התהליך פשוט וקצר. סיימתי את הניתוח עם שני פדים על בטני ועם הנחיות מפורטות בעניין המשך הטיפול. סבא שמעון הצטרף לאימי היה יושב לידי יום ולילה בלי לעצום עין. הוא ליטף אותי, שר לי שירים והשקה אותי. הוא רצה להנעים את זמני בבית החולים ולסייע מעט לאמי, והוא הצליח.

סבי ואימי נהיו צמד האמנים של המחלקה. האחיות נהנו לראות אותם שרים לי שירים ומוחאים כפיים, ואני הייתי מאושרת ולא ידעתי את מי לחבק ולנשק. הילדים בחדרים הסמוכים הגיעו לחדרי והצטרפו לשירה, כשאני זו שהובלתי את המקהלה ופיקחתי שאף ילד לא יעזוב את מקומו מסביב למיטתי. מי שרצה לקום מהכיסא ולצאת, הייתי מסמנת לו עם היד שישאר לשבת.

דורית דודתי אהבה אותי עד כלות וידעה היטב איך להעביר עמי את הזמן במחלקה. היא גם קנתה לי הפתעות במזנון בית החולים. בזמן שדורית הייתה עמי, אימי יצאה מהמחלקה כדי להתאוורר ולנשום אוויר צח. העזרה של דורית הועילה לאימי ונטעה בה כוח להמשיך להתמודד. וכך גדלתי. הייתי ילדה מפונקת ודרשת המון. מבחינה שכלית התפתחתי כמו יתר התינוקות בני גילי, אך ההתפתחות המוטורית הייתה מעט איטית. בגיל שנתיים וחודש התחלתי ללכת לבדי.

בשלב מסוים סגרו את הפתחים של הקולוסטומיה ליציאות, ונותרתי עם הפתחים לשתן שבזכותם הצלחתי לגדול ולהתפתח היטב. אבי דאב וכאס על ההידרדרות במצבי, ועל הזלזול של הפרופסור שנטש אותנו דרש לעיין בתיק הרפואי. כל העניין הזה החל להדיף ריח רע, ריח שלא היה ניתן לסבול אותו ובוודאי שלא הוריי, שחוץ מכך שריחמו עליי וסבלו איתי, הם היו צריכים לשלם ממיטב כספם ולמכור את דירתם תמורת שירותיו של האיש שלפתע החליט לטוס למצריים, הרחק מהמולה, בלי להסביר דבר. האם הוא ידע משהו שהוריי לא ידעו?

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"לא ניתן לעיין במסמכים הרפואיים ובוודאי שלא להעביר את התיק למקום אחר," קבעה המזכירה.
"אבל זו בתי וזכותי לעיין בתיק," דרש אבי.
"אלו הם הכללים, אדוני, אני מצטערת."
"אהפוך כל אבן כדי להוכיח את מה שקרה כאן וכדי שכולם ידעו איזה נזק נגרם לנועה. היום הילדה סובלת, בעתיד אני מבטיח לך שביית החולים ידאג לנועה שהיא תחייה בגן של שושנים," אמר בעצבות.
ואז הוא החליט. הרופא ישלם בכיסו על כל המחזלים והנזקים שגרם לי. באותו היום פנה אבי לעורך דין כדי לבדוק את האפשרות לתבוע את הרופא.

בינתיים הייתי שרועה על המיטה בלי יכולת לזוז. פשוט רחמנות. והוריי למדו איך לשים שקיות שהיו מחוברות אליי, עניין הכרחי במצבי. בלילה ישנה אימי ליד מיטתי על כיסא גבוה ולא נוח. אבי פרש לביתו, לא היה לו כוח. לימים הוא פרש כשאחיי נולדו. הוא לא עיקל את מה שנפל עליו, גם לאחר שנים רבות. הוא החליט להטיל הכול על כתפיה הלא רחבות של אימי. הוא כנראה גם לא ראה טעם בכך ששניהם, אימי והוא, יטפלו בי. הרי מישהו צריך לפרנס ולהתפרנס. אין טעם ששניהם ירבצו כל היום ליד מיטתי ויתפטרו מהעבודה. אימי אמנם קיבלה חופשה ללא תשלום, אך בלי תשלום אי אפשר לשרוד.

באותו לילה נכנס אבי לביתם של הוריו לבדו, הדליק את האור בסלון וראה את אביו יושב על כיסא הנוח. הוא נכנס לחדר השינה וראה את אימו שוכבת במיטתה בלי יכולת לנוע. אני חייב להציל את בתי, חשב. לא ייתכן שנביא אליהם תינוקות בת עשרה חודשים עם בעיה במעיים ונקבלה כתינוקות עם בעיה חמורה אפילו יותר, בשלפוחית. כעבור דקות מעטות הוא עצם את עיניו מתשישות על השולחן שבמטבח.

ב

בימים ההם השתולל הטרור ברחובות. הכיבוש בשטחים נתן את אותותיו, ופולשתינים רבים רצו להתנקם בישראל. אחת האופציות מבחינתם הייתה לרצוח אזרחים תמימים ברחוב ולהטמין חפצים חשודים שחלקם התפוצצו ללא תשומת לב האזרחים. הממשלה הייתה חסרת אונים אל מול המצב החדש שנוצר וניסתה בכל דרך שהיא למנוע את ההתדרדרות הביטחונית. מצב זה הצית רעיון במוחו של אבי. בוקר אחד לפני שהפציעה החמה הוא לבש את מכנסיי הגיינס שכל כך אהב, התניע את המכוננית הישנה שקרטעה ונסע. הכבישים היו כמעט ריקים, למעט משאיות שהיו צריכות להגיע ליעדן. הוא החנה את רכבו קרוב למקום יעדו, עלה לקומה השמינית ופגש במקרה את האחות.

"בוקר טוב, אין כרגע ביקור חולים," אמרה בכעס.

מיד פנה אבי להנהלת בית החולים וביקש את התיק הרפואי לצורך המשך הטיפול בבית חולים אחר. מההנהלה נמסר לו כי תיקים רפואיים אינם יוצאים מבית החולים.

"אך ניתן לקבל צילום," מסרה האחות.

אבי הבין שבית החולים יצלם רק את מה שהוא ירצה לצלם, והעובדות המרשיעות יישארו בבית החולים. החליט לתאם ביקור עבורי במרפאה האורולוגית.

אבי הגיע למרפאה נכנס לחדרו של הרופא ושאל אם התור של נועה הגיע הרופא עלעל בתיקים שהיו מונחים על שולחנו, התיקים היו מסודרים לפי צבעים.

אבי הבחין שהרופא אוחז בתיק בצבע ירוק כשהודיע לו ששלושה חולים לפנייה. אבי צילם בעיניו את מיקום התיק.

ומהר לצאת למסדרון בית החולים שם חיפש את הטלפון הציבורי הקרוב. ללא היסוס שלח את ידו לשפורפרת הטלפון וחייג למחלקת הביטחון של בית החולים.

"יש תיק שמננו משתלשלים חוטים. התיק נמצא ליד חדרו של האורולוג," אין לי ספק שמדובר בחפץ חשוב דיווח.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"תישאר במקומך," ביקש הקב"ט מאבי, ומיד נשמע צלצול פעמון החירום, כשבמערכת הכריזה הודיע הקב"ט כי על כל החולים והמבקרים לעזוב מיד את המקום.

האורולוג נמלט יחד עם כל החולים שהמתינו בתור, ואז נכנס אבי במהירות לחדרו של הרופא, זיהה את התיק הרפואי שלי, הסתיר אותו תחת מעילו ונמלט מן המקום. הוא נכנס לרכב, הניע אותו וחשש לגעת בתיק. רק כעבור חצי שעה של נסיעה, הוא עצר בצד הדרך, הביט במראות שברכב והוציא את התיק כדי לבדוק אם לקח את התיק הנכון.

אחר כך לקחו אותי הוריי מחדרי, ויחד נסענו למקום אחר. "מהר," דחק אבי באימי שנהגה, ודמעות החלו לזלוג על לחייה. "חייבים להגיע כמה שיותר מהר," דחק בה.

בכיתי, הוא שם בפי מוצץ אך זה לא עזר. המוצץ נפל שוב ושוב, עד שהוא לקח אותי בידי. כשנרדמתי הוא החזיר אותי לכיסא שמיועד לתינוקות ועיין במסמכים.

שוב הכניסו אותי לחדר הניתוח. "יש פגיעה באורטר - הצינור שמקשר בין הכליה לשלפוחית," אמר זה שניתח.

"מה זה אומר?" שאל אבי.

"זה אומר שיש חבלה בשלפוחית, דבר שלא היה צריך לקרות. בכל מקרה אנו מנסים להציל את הכליה הימנית," חתם את דבריו.

אחר כך מסר אבי את התיק לעורך דין ששלח צילום של התיק לרופא מומחה בירושלים כדי לקבל חוות-דעת רפואית.

לימים התברר כי הרופא שקיבל את התיק הוא חבר קרוב של הרופא שניתח אותי ושגרם לי נזק בלתי הפיך. הוא צלצל מיד לרופא השרלטן ודיווח לו על הכול. בעקבות זאת נערכה פשיטה משטרתית במשרדו של עורך הדין, והתיק הרפואי נלקח מכוח צו בית משפט.

כעבור תקופה לא קצרה החליטו הוריי לקנות דירה במרכז הארץ. הם לא יכלו עוד להתגורר עם סבא וסבתא שלי, משום שהדירה הייתה צפופה מדי ומחניקה. ואז לילה אחד שמע אבי נקישות בדלת והתעורר בבהלה. כל גופו רעד. הוא העיר את אימי שלא ישנה כבר כמה לילות ושרק לפני

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

זמן קצר נרדמה, אך היא התקשתה לקום. הנקישות גברו. אבי הדליק את האור במסדרון והציץ דרך העינית. הוא נבהל, הקשיב ללחשושים מאחורי הדלת ומיד הבין. הוא פתח. הם התיישבו בסלון הבית ושוחחו עמו. בינתיים התעוררה אימי שכעסה מדוע דווקא עכשיו הם מצאו זמן להטריד אותם.

"אנו עושים את עבודתנו," אמרו.

"אחרי כל מה שעברנו, אנחנו עוד אשמים?" שאלה.

הם שתקו, ידעו את מצבם, את מצבי וגם את מצבו של אבי שחש ברע. אחר כך הלכו.

אבי זומן לחקירה במשטרת ירושלים ונחקר באזהרה שבה טען כי התיק נמסר לו על-ידי הרופא המטפל לשם התייעצות. אבי שוחרר בערבות.

שדה התעופה בן-גוריון, ארבע וחצי לפנות בוקר. רק אתמול הוא סיים את ענייניו והעשיר את חשבון הבנק שלו. ככה זה שאתה מומחה, כאילו מומחה. הוא צעד לעבר מכוניתו היוקרתית ונסע. הוא ציפה לזה וגם ידע שמשהו עוד עלול להתגלות. בהתחלה התלבט והשאיר בידו כמה מסמכים. כשחזר לארץ מסר אותם לקרובת משפחתו. את היתר שרף מזמן. כן, הוא זוכר את הלילה ההוא שבו סיים את עבודתו וחזר לחיק אשתו ששאלה אותו לפשר היעלמותו.

"כמה זמן, שרוליק? כבר דאגתי לך," חיבקה אותו.

"היה לי יום עבודה קשה במיוחד, המון מטופלים, את יודעת."

הוא שתה מעט ויסקי וידע כי הוא בצרה. מחשבות רבות חלפו בראשו, אולי יעזוב את הארץ, אולי יטוס לחופשה ארוכה. אך הוא לא יעשה זאת. למה לו? בגלל מקרה בודד אחד, בגלל זלזול וחוסר תשומת לב...

ואני המשכתי להתמודד, לא הייתה לי בררה. היה לי חדר משלי, אם אפשר היה לקרוא לזה חדר, חדר בלי הרבה משחקים, ציורים וצעצועים, חדר שהיו בו בעיקר מכשירים וציוד רפואי, חדר מנכר ומשעמם. ואימי ישנה לצד מיטתי על מזרון. כשהתאפשר סידרו לאימי מיטה לצידו. הרי אין איש בעולם שיפקיר תינוק בן שנה. אולי אני מגזימה מעט, יש כאלה

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

שאולי כן יעשו את זה מסיבות שלהם, אבל הוריי לא. יותר נכון, אימי לא. אולי בעצם גם אבי לא, כי למרות הכול הוא דאג, תמך ועזר. עם הזמן אבי נעלם. הוא החליט שהשנים הראשונות לצידי הספיקו לו. המעמסה הנפשית הייתה גדולה עליו. הוא גם טיפל באחי ובענייני המשפט והשאיר לאימי את מלאכת הטיפול בי. יום אחד שאלתי אותה מדוע אבי כמעט אינו מגיע לבקר אותי. "הוא עסוק, ילדתי, אבא צריך לעבוד," אמרה. "אז תגידי לו שיבוא מחר," ביקשתי ממנה. "בסדר יקירה."

בהיתי בקירות, היה משעמם. כל שעה נכנס לחדר מישהו אחר ודרש בשלומי. פעם בדקו אותי ופעם ביקשו ממני שאצא החוצה לנשום מעט אוויר יחד עם המטפל. כששקית השתן הייתה מתמלאת, היו מחליפים לי אותה. כן, השקית הייתה מתמלאת מהר משום שעשו לי פתחים והשתן היה יוצא החוצה. נלא, השלפוחית הייתה מתפוצצת. מדי בוקר היו האחיות נכנסות אליי כדי לבדוק אותי. אחר כך היו באים המומחים, והוריי חשדו בהם. מומחים מבחינתם יש רק על הירח. כל מגע יד של רופא מומחה בי, נבחן היטב על-ידי הוריי. בשלב מאוחר יותר פתחו במקום משחקייה. כנראה קיבלו תקציב. אך משחקייה זו לא דמתה למשחקיות של היום עם המתנפחים והמכוניות. זו הייתה משחקייה צנועה עם כמה ספרים, בובות ופאזלים. שעה-שעתיים ביום הייתי מבקרת בה, משום שלא היה לי היכן להיות. כמה כבר אפשר לשהות בחדר עם קירות לבנים? למזלי הייתה לי בחדר טלוויזיה בשחור-לבן וצפיתי בתכניות טלוויזיה אהובות, כמו "זהו-זה" ו"רגע עם דודלי". אולם תכניות אלו הוקרנו רק פעם בשבוע, ובערוץ האחד והיחיד שהיה אז היו לרוב תכניות לימודיות. לכן הפצרתי שוב ושוב באמי לצאת לספור בחדרים הסמוכים כדי לחפש בהם ילדים, והייתי מוצאת אותם - השתוקקתי להיות במחיצתם. אולם עד שהתחברתי עמם, חלקם כבר הספיקו לעזוב את בית החולים. אלה באו לרוב לזמן קצר עקב חום גבוה או אבעבועות שחורות. אחרים שהו במקום זמן רב יותר, אך בכל מקרה פחות ממני.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

כדי להתגבר על השעמום קראו לי הוריי סיפור, יצאו אתי החוצה, קנו לי דברים טעימים, שידרו אופטימיות וניסו לא להישבר. אימי הייתה בוכה בלילות - היא הייתה זקוקה לפסיכולוג, כך חשבתי. ארבע שנים לגור ליד לצידי בבית חולים, ובגיל צעיר כל כך – עשרים וחמש. לעזוב כך פתאום את מקום העבודה ולגדוע את חייה מבחינה נפשית... מישהו נורמלי היה שורד כך לבד?

לאט לאט הבנתי שחייה של אימי אינם חיים. אי אפשר לכלוא את אימי ולא לאפשר לה לחיות. מה, נגמרו לה החיים? היא כל כך צעירה, לא מגיע לה לעבור את כל הסבל הזה ולחיות ברגשות אשמה נוראיים כאלה. לכן יום אחד ביקשתי מאחד הרופאים שיוציא חוק נגד הורים שלא ישהו בבית החולים עשרים וארבע שעות ביממה. הסברתי לו ששהותה של אימי לצידי אינה מקלה עליה ואינה טובה גם בשבילי. אני צריכה גם להשתולל ולהתפרק. הוא הבין את זה וקרא לאימי לשיחה שבה עדכן אותה במצבי ומסר לה את מה שביקשתי. היא פרצה בבכי ושאלה אותי אם זה בסדר שתצא מעט. השבתי בחיוב. ואז כשיצאה היא התקשרה אליי כל חצי שעה – פשוט, הרגל של ארבע שנים לצידי אי אפשר לבטל ברגע.

ואז זה שוב קרה. אימי התבשרה שיש לצוות הרפואי משהו לספר לה. היא נסעה מהר לבית החולים והמתינה במחלקה. כוחה הנפשי כבר אזל מזמן. היא הייתה מתוחה וחסרת סבלנות. שעה היה מפוזר ולא מסודר, פניה היו מיוזעות, והיא לבדה מול כולם. בתוך מספר דקות הזמינו אותה שלושה אנשים להיכנס פנימה אל אחד החדרים.

"גב' טל, אנחנו רואים שנועה מתפקדת היטב," אמר הבכיר שבהם.
"מתפקדת? נו, טוב, שיהיה. אני יודעת שיש לכם לומר לי משהו לא טוב," צפתה.

"תראי, בתך גיבורה. לא ראינו ילדה כזו בעבר, היא מדהימה," אמרה אחת מהצוות.

"נכון, היא מתמודדת נהדר. היא מקסימה ומלאת שמחת חיים," אמרה השנייה.

"נו, אז?" שאלה אימי בחוסר סבלנות מופגן.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"החלטנו שהגיע העת להוריד לה כליה אחת. הכליה הפכה לשק, ואין טעם שתישאר בגוף," הכריז הבכיר.

"רגע, אני לא מבינה. שוב פעם היא תצטרך לעבור ניתוח? כמה ניתוחים הילדה הזו צריכה לעבור עוד?" שאלה בכעס. מלווה בהשלמה של חוסר ברירה.

"אין בררה. זה דבר הכרחי. אנחנו נכין אותה לניתוח כמו שצריך. כעת היא גדולה יותר ומבינה יותר. יהיו לה שיחות עם העובדים הסוציאליים, והכול יהיה בסדר," אמרה הראשונה.

"אני לא יכולה יותר," אמרה אימי ועמדה להתעלף. שיערה הלבין מאוד בתקופה האחרונה וקמטרים התחילו להיראות על פניה.

"תביאו לי מים, בבקשה, מהר," ביקשה וקולה רעד. "אני לא רוצה, אני הולכת, אין לי כוח יותר. תקראו לבעלי, תאמרו לו שאני לא מרגישה טוב," אמרה.

כעבור חצי שעה הגיע אבי מודאג. הוא עזב את עבודתו, כך פתאום באמצע היום.

"מה קרה?" קרן

"אני כבר לא יודעת מה לעשות... איך היא תעבור את זה? איך?"

"את מה?" שאל.

"אני לא מבינה. כל פעם יש להם רעיון אחר. זה הכרחי? זה חשוב?"

"אני לא מבין על מה את מדברת. תשבי, את לא חייבת לעמוד," אחז אבי במותניה והושיבה.

"אני רוצה שתהיה אתי," בקשה, אני מותשת אני זקוקה לך לצדי במיוחד בימים קשים אלה.

"אני מבין אותך וליטף את שיערה שהיה עדיין פרוע".

"אתה יודע שאני נמצאת כאן כבר יותר משלוש שנים, אני נושאת שאני נושאת בעול לבדי ואינך תומך בי, הגיע הזמן שתתעורר לפני שיהיה מאוחר," פסקה.

"למה את כועסת פתאום?"

"קשה לי" אמרה ודמעות החלו לנצנץ בעיניה.

"מישהו צריך לפרנס," קבע.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"היא לא צריכה שתהיה אֶתה כל היום, " קולה נרגע מעט. תצטרך להגיע הרבה יותר, הרבה יותר מכפי שאתה רגיל. "
"ומה עם אחותך?" שאל, חיפש פתרון מהר כדי להתמודד עם הסיטואציה החדשה.
"אחותי, איך היא קשורה לנושא? אתה אבא שלה, אתה אחראי לה בדיוק כמוני. "
"טוב, אני הולך... " הכריז.
"רגע, לאן?"
"הביתה.

"אף אחד אינו מוכן להעיד, " אמר חברו, עורך דין במקצועו.
רק לפני דקה הגיע אל המשרד של חברו, מתנשף כולו.
"איך זה יכול להיות. הרי ברור שהיה פה מחדל, " אמר אבי.
"כן, אבל יש שתיקת קולגות. איש לא יעיד נגד עמיתו. "
"אז מה הפתרון?"
"האפשרות היחידה היא לאתר רופא מחו"ל שיסכים לכתוב חוות דעת על המקרה, " הציע בביטחון.
"ואחר כך?"
"אחר כך נגיש תביעה אזרחית."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ג

דלקת בכליות, חוס גבוה, צמרמורות. אימי הייתה צמודה למיטתי והביאה לי קערה שבתוכה הייתי מקיאה. כל הלילה טבלה אימי מגבות קטנות והניחה על מצחי כדי להוריד את חוס גופי. ואבי היה מגיע אליי מדי פעם בפעם, ואת אחי לקח לסבתא. שניהם היו מודאגים שהכליה השנייה לא תיפגע מהזיהום. הרי כל זיהום גורם לדלקת בכליה ופוגם בתפקוד התקין שלה. הלילות היו קשים ביותר, הרגשתי כמו אחרי ניתוח. כל תזוזה במיטה הייתה כואבת. אימי ישנה לצדי במיטתי, והיינו נרדמות רק לפנות בוקר. בשש וחצי בבוקר הגיעה האחות האחראית עם עגלת התרופות והעירה את כולם. "בוקר טוב, התכוננו. בעוד מספר דקות יהיה ביקור רופאים," אמרה והעיפה מבט על מיטתי, כשאימי לידי. לאחר שקיבלה דיווח על הלילה הקודם, ביקשה האחות האחראית מהאחיות ומהרופאים לאפשר לנו לישון ולא להעיר אותנו.

אני כבר בת ארבע. את הרגעים האלה אני זוכרת היטב. בגיל כזה זוכרים רק את הטראומות. לא יכולתי לזוז. כל גופי כאב. הייתי מחוברת לצניורות, משותקת. שמעתי את הוריי משוחחים ביניהם בחוץ, אך לא הבנתי על מה. אחרי הניתוח בדקו אותי מספר אנשים בחלוקים לבנים. הייתי מעורפלת ראיתי מטושטש הם נגעו בגופי, לחתו על בטני, רצו להיווכח אם הצליח מה שבוצע בי. הם יצאו, ואימי נכנסה לחדרי ובישרה לי שהיא בהיריון. היא נשקה לי, שמחתי סוף סוף תהייה לי אחות. צוות בית החולים קבע שפסיכולוג ילווה אותי לפני הניתוח המורכב, וכך היה. בגיל ארבע כבר הבנתי היכן אני נמצאת ומה מצבי האמיתי, לעומת ילדים בני גילי. הפסיכולוג הסביר לי מה זה ניתוח ומה עליי לעבור. "את תיכנסי לחדר עם אנשים זרים," אמר לי. "אני לא מכירה אותם," אמרתי, "אני מפחדת."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"זה בסדר. לכל אחד יש מיטה משלו, וגם הרופא שלך יהיה שם."

"אני רוצה את אימא, רק את אימא," זעקתי.

אמא ניגשה לרופא המרדים בפנייה נרגשת ביקשה ממנו לאפשר לה להיכנס לחדר ניתוח. "אני חזקה, אעמוד בכך", הרופא שפיתח חמלה כלפי נועה, הסכים לבקשתנו.

ואז אפשרו לאימי ללבוש את החלוק הירוק, נעלי בד מחוטאות ולהיכנס לחדר ניתוח עד לביצוע ההרדמה. היא אחזה בידי ולאט לאט עצמתי את עיניי ושקעתי בשינה עמוקה. אימי יצאה מחדר ניתוח כשהיא מאופקת, מתפללת ומתפרקת בזרועותיו של אבי.

"מר הירש, אני חושבת שאני מוכנה לחזור לעבוד," בישרה לו אימי כעבור זמן רב. אני גדלתי, והיא כבר יכלה לחזור לעבודה.

"את בטוחה? אם את זקוקה לעוד זמן..."

"לא, לא. הקרבתי מספיק, והיא כבר גדלה. היא קצת תתאושש מהניתוח, ואחזור."

"או.קיי. רק תיקחי בחשבון שתפקידך הקודם מאויש על-ידי מישהי אחרת. בינתיים תעבדי ליד סוזי, בקומה העליונה."

"מה??" הייתה אימי המומה. "סוזי? מה פתאום?" אימי לא הבינה מה קורה לה באותם רגעים, ואיך קרה שמנהלה בעבודה טמן לה פח כל כך גדול.

"מדוע? אני אשמה שהייתי בחופשה מחלה?" אמרה בטון כועס ומאיים. "לא, את צריכה להבין. היינו חייבים ממלאת מקום. הרי לא היית כאן המון זמן."

"אני לא מוכנה לשמוע על זה," קמה מיד מכיסאה וטרקה את הדלת אחרי שיצאה.

היא חלפה על פני הקולגות שלה בלי לומר שלום, רצה למכונית, חושבת על חייה. היא התניעה וטסה. היא עברה מספר מחלפים, נסעה אולי מאה וארבעים קמ"ש. לפתע התקרבה לצומת דרכים, וממולה משאית. בכביש לא היה קיר הפרדה, ובמזל גדול היא לא התנגשה ברכב שממולה. רק ברגע האחרון היא סובבה את ההגה לימין.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

כעבור מספר רגעים היא פנתה ימינה ועלתה על כביש עפר, מנסה לזכור את הבית המדויק. היא לא הייתה פה הרבה זמן. היא פתחה את חלון מכוניתה לשאול היכן לפנות עכשיו. היא נסעה באיטיות, מתגלגלת לאיטה עד שראתה מצד ימין את שלום מחפש משהו.

"שלום, צעקה, "מה שלומך?"

הוא הסתובב, לא הבין במי מדובר.

"אהלן קרן, "אמר מופתע, "לא ראינו אותך המון זמן."

"כן, הייתי עסוקה בזמן האחרון."

"בואי, היכנסי, "סימן לה בידו.

השביל לבית היה בוצי, עדות לסערת הגשמים שהייתה בלילה. ענף אחד גדול קרס בחצר הבית והספיק להרוס כמה עציצים.

הוא פתח את דלת הכניסה, ואימי נכנסה אחריו. לעיניה נגלה סלון גדול ומפואר עם אבזרים רבים ועבודות אמנות. כן, היא זכרה שאשתו אוהבת לעשות עבודות אמנות. תמיד הייתה יצירתית, חשבה.

"דורית, "צעק לאשתו. "בואי, תרדי, תראי מי הגיע?" קרא שלום, תוך שהוא מגרד את שפמו ורץ למטבח להרתיח מים בקומקום.

"מה תשתי בינתיים?" שאל.

"קפה עם רבע כפית סוכר, "ענתה.

"זהו, למה רק רבע כפית? שומרת על הגזרה?" קרץ בעינו.

"ענייני בריאות וכאלה."

"הזיהום שאתם נושמים במרכז, גרוע יותר, "קבע. "הרבה מתים מזה."

"אין מה לעשות, אנחנו עובדים במרכז."

"אז תגורו במושב מעט מרוחק. תיסעו בבוקר לעבודה קצת יותר..." הציע. "נו, דורית, מה קורה?" שאל בחוסר סבלנות.

"רק רגע, אני באה. אני מסיימת לשוחח עם אלה. היא הזמינה קבוצת מטיילים שתבוא אלינו מחר להתרשם."

בינתיים ישבה אימי על הספה, מתפעמת מהריהוט המשובח.

ואז היא ירדה סוף-סוף, יחפה. בחוץ קור אימים, והיא בבגדים קצרים. לא שיש איזו הסקה מרכזית, פשוט היא סובלת מחוס גוף גבוה, כנראה בגלל גיל המעבר.

"היי, מה עניינים?" נישקה אותה. "איזה כיף לראות אותך כאן."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"עד שמצאתי את הבית שלכם. למזלי ראיתי את שלום בחוץ".
"מה שלום עשה בחוץ? הוא יודע שאני לא מרשה לו להסתובב."
"רק בדקתי את נזקי הגשם. מה כבר עשיתי?" הזדרז להגיב.
"קפה חם?" שאלה את אימי.
"שלום כבר מכין."
"הו, כל הכבוד שלום. איזה בעל נהדר יש לי. נכון שהוא מארח יפה?"
שאלה בלי כוונה לקבל תשובה. "מה מביא אותך אלינו, נשמה שלי?"
הזדרזה לשאול.
"אני בהיריון, חודש שני," אמרה אימי.
"מה? וואו, אני שמחה בשבילך. בן או בת?"
"זה מוקדם לדעת. צריך להיות סבלניים."
"העיקר שהיא או הוא יהיו בריאים."
"כן, אבל גם ילדים שנולדים בריאים, יכולים להפוך לחולים שלא
באשמתם."
"זה נכון, מה שלום נועה?" נזכרה פתאום.
"על זה רציתי לשוחח אתך."
"זה יפריע לך אם שלום יהיה פה? אם כן, אדאג לנפנף אותו."
"לא, זה בסדר," השתוממה אימי.
"לנפנף אותי?" קרא שלום, "אף אחד לא מנפנף אותי."
"נראה לך," צחקה דורית וצעדה לעבר המטבח להביא את ספלי הקפה
שהכין.
"כן, אני אתך," אמרה לאימי כעבור דקה.
"את יודעת עד כמה נועה סובלת..."
"היא עוד לא יצאה מזה?" שאלה.
"ממש לא. רק אתמול היא עברה ניתוח להסרת כליה."
"הו, מסכנה. היא הייתה תינוקות כל כך יפה."
"נכון. דורית, אני רוצה לבקש ממך משהו."
"תבקשי, אחותי, תבקשי."
"אני יודעת שאת עסוקה עם הגלריה והעבודות, אך אני חייבת שתעזרי
לי."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אני מבינה," אמרה לה דורית שקמה ממקומה וצעדה לעבר ארון הבגדים. היא התעטפה בצעיף חדש שקנתה לאחרונה בהולנד, ושתייהן יחד יצאו מהבית. היא השאירה את שלום לבדו.
"אני מקווה ששלוס לא יינצל את זה," אמרה לאימי.
"למה, את לא סומכת עליו?"
"אם תדעי מה שהוא עשה לי, לא תאמיני איך אני חיה אתו," אמרה בלי להוסיף מילה.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ד

"למה אני פה? מתי אצא מכאן?" שאלתי את האחות.
אני זוכרת את האחות ההיא שדיברה בקול עדין והרבתה לעודד אותי.
"אני מאמינה שבקרוב תוכלי לצאת, יש התקדמות, " עדכנה אותי.
"מה, אני אחיה עם אימא ואבא?" שאלתי.
"כן, " אמרה וליטפה את שערי.
"איזה כיף, " ניסיתי לעודד את עצמי.
לפתע הן נכנסו - אימי ודורית.
"היי מתוקה, " אמרה דורית ונשקה אותי.
הייתי נבוכה, לא הכרתי אותה. מי האישה המגונדרת הזו, שאלתי את עצמי.
"נועה, זו דורית, את ודאי לא זוכרת אותה... היא אחותי, דודה שלך. "
הבטתי בה בחוסר חשק. לא רציתי לראות איש, חוץ מאימי.
"מעתה נהייה הרבה יחד, " פנתה אליי. "נשחק, נטייל ונשתולל. נעשה חיים. תראי מה הבאתי לך, " שלפה מתיקה בובה מגונדרת עם שפתון, נעלי עקב קטנות ותיק מזהב. היא יצאה והמתינה לאימי בחוץ.
בכיתי. הבובה לא ניחמה אותי, גם לא נעלי העקב שלה. לא יכולתי עוד.
"אבל מה אעשה בינתיים? משעמם לי. אוף... אני רוצה את ריקי."
"מי זו ריקי?"
"החברה משם, " הצבעתי לכיוון החדר הסמוך.
"את רוצה שאקרא לה?"
"כן."
היא יצאה ונכנסה לחדר הסמוך. לפתע פגשה את תמי, העובדת שפוטרה ממקום עבודתה של אימי.
"תמי, מה שלומך?" הופתעה אימי לראותה.
"היי, מה עניינים?"
הן התנשקו. בכל הנוגע לבתן, הגורל שלהן דומה. גם לריקי יש בעיה דומה.
"איך בעבודה?" שאלה תמי מסקרנות.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"סיפור ארוך, " אמרה אמי ולא פֶרטה. "בהזדמנות ניפגש ואספר לך הכול.
הבנתי שריקי והבת שלי חברות?"
"כן, היא הזכירה ילדה בשם נועה."
"אז יאללה, בואי נלך לחדר שלה. הבת שלי כרגע לא יכולה לרדת
מהמיטה."
הם הלכו, ובינתיים נלחם אבי על כסף. כשמדובר בכסף, מדובר במלחמת
עולם.

"אני זקוק לכסף. נגמר הכסף לטיפולים, " אמר אבי לאימו.
"אייל, אין לנו כסף. נגמר. גם כך אבא לא בקו הבריאות, " אמרה סבתא
שלי וסרגה אפודה לסבי.
"בבנק כבר לא רוצים לתת לי הלוואה. קרן חזרה לעבוד רק שלשום.
"איך אתה מרגיש?" שאל.

"אייל, אל תיקח את החיים קשה. אתה נראה מאוד סובל, " אמרה אימו.
"אני מאוד מודאג, לא רק מהכסף אלא גם ממצבה של נועה. אני לא יכול
לראות את זה, איך היא מחוברת לצינורות, וגם לא את הבטן החתוכה
שלה. כשאני מגיע לבקר, היא בוחה בתקרה בלי יכולת לזוז. כל הזמן היא
באינפוזיות, והיא רק בת ארבע. תארו לכם איך היא נראתה לפני שנה-
שנתיים, " תיאר בפניהם אבי את שראה. "וקרן מסכנה. כל הזמן בוכה.
מערכת היחסים שלנו כמעט הרוסה. אנחנו לא יוצאים ולא מבליים. עכשיו
אני רואה אותה יותר, היא לפעמים בבית, אך זה לא זה."
אבי יצא החוצה, לא לפני שאמר לאימו כי הוא בכל זאת זקוק לכסף.
ארבע שנים של טיפולים, ניתוחים, אשפוזים עולים כסף רב. את הדירה
הראשונה מכרו, אחר כך קנו דירה קטנה ונוסף על כך אימי לא עבדה זמן
רב.

הוא הלך למכוניתו מהורהר. הוא חשב על אשתו ולא ידע בוודאות היכן
היא עכשיו. עובדת? אולי היא בבית החולים עם בתו? בבית? הוא נכנס
לסוסיתא שנת 76 ונסע. ראשו היה נתון כולו לבתו. הוא חשב אם לבקר
אותה עכשיו או מחר. לא, אני לא יכול לראות אותה, חשב. לפתע ברמזור
נקש עובר אורח על חלון מכוניתו וביקש נדבה. אבי פתח את הארנק וזרק
לו לירה. בסיבוב לאחר הצומת קרטעה הסוסיתא. המנוע החל להשתנק
ולהוציא עשן לבן. אבי יצא מהרכב והביט באגוזו שהיה מפויח. הרכב

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הישן שנקנה זה מכבר בכספו הדל נראה כמו רכב שסיים את דרכו. הוא קנה אסימון מהקיוסק הסמוך, ניגש לטלפון הציבורי וחייג.

"הלו, את שמה?"

"כן, הרגע הגעתי."

"טוב, אגיע מהר. נתקעתי עם הרכב."

הוא נכנס לבית כמעט בחצות. הוא צלצל בפעמון, אך אשתו לא פתחה. הוא פשפש במכנסיו כדי למצוא את המפתח, ולפתע כבה האור במדרגות. הוא שמע קול צעדים מתקרב אליו. הוא ניסה להדליק את האור, אך זה סירב להידלק. מישהו עשה זאת בכוונה, חשב. אז נזכר כי השאיר את המפתח במכונית בתוך תא המסמכים. הוא נצמד אל הקיר והרגיש כי משהו נוגע בו.

"בוא, תיכנס," שמע קול קורא. הדלת נפתחה לרווחה.

"מה אתה עושה פה עם חתול," שאלה אותו אימי.

"בחיי, חשבת שמישהו בא לרצוח אותי," אמר ולא האמין איך פחד מחתול ג'ינג'י שעמד לידו.

"אני חייב לשתות מים," ביקש.

"תתקשר בינתיים לבית חולים, תשאל אם הכול בסדר."

"אוי, אין לי כוח לכלום," התיישב על הכורסה בסלון, תוך שהוא מוציא מכיסו את הארנק הישן, את תעודת הזהות הבלויה ואת הממחטה. הוא שם את רגליו על השולחן, עצם את עיניו ונרגע.

"קח, שתה," רכנה לעברו אימי.

"אוי, תיזהרי על הבטן. אנחנו לא צריכים מקרה בית חולים נוסף," ציין.

"את יודעת," מיהר להחליף נושא. "בעוד שנה יצא לשוק אולטרסאונד משוכלל שיידע לומר עם יש בבטן בן או בת," ציין את מה שקרא בעיתון הבוקר.

"גם נועה יצאה בריאה, ותראה מה קרה," נעשתה עצובה.

"נועה? עזבי, היא גמרה לי את החיים. היא לא אשמה..."

"איך אתה מדבר? זו בכל זאת בתך. שכחת?"

"תאמיני לי שלא שכחתי, גם מנהל הבנק שלנו לא שכח."

"על מה אתה מדבר?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"תביטי בחשבון הבנק ותביני. רגע, מי דואג לפרנסה ולגיוס כסף?"
"כסף זה לא הכי חשוב. להיות לצידה ארבע שנים ולראות את הכול, אין דבר קשה יותר."
"נו, ואני לא הייתי אֶתה?"
"היית? מתי? אולי רק בהתחלה. מעולם לא גרת בבית חולים," הזכירה לו.
"או. קיי. למה שאגור שם? במה חטאנו?"
"חטאנו שהלכנו למומחה הזה. אתה זוכר מי המליץ לנו עליו..."
"זה כרגע לא מעניין."
"זה מעניין ועוד איך," הרימה אימי את קולה. "החצוף הזה מסתובב חופשי וממשיך לנתח כאילו לא קרה דבר."
"טוב, מה את רוצה שאעשה? יש לי קשרים במשטרה ובמשרד הבריאות?"
"מה הקשר. לתבוע אותנו אי אפשר?"
"את יודעת מה, תטפלי בעניין הזה את. טוב?"
"מה אתה רוצה שגם את זה אקח על עצמי? ממש..."
"את מלאה בתלונות," התחיל להתעצבן.
"בטח שאני מלאה בתלונות, בנסיבות האלה," קמה ממקומה וצעדה לחדר.
"את תמיד חושבת שלא אכפת לי. מה, היא לא הבת שלי? מה, לא עשית הכול כדי לתת לה את הרופא הטוב ביותר? לא רצנו יחד לכל הטיפולים והניתוחים? עם מי הלכת לכל זה? עם השכן? עם מי? אני רוצה לדעת. מי מגייס את הכסף ומשפיל את עצמו, מי? אז נכון, קשה לי לראות ילדה פגועה עם צינורות ואינפוזיות, אז זה אומר שלא אכפת לי? שזה לא מפריע לי? לך תדעי מה חושבת עליי הבת שלי?"
הוא קם מהכורסה, הלך למקרר ושלף מתוכו בקבוק בירה לבנה. הוא כעס. אימי הלכה לחדרה ופרצה בבכי. הוא שמע אותה ובא לנחמה.
"אני מצטער," אמר. "אני יודע מה את עוברת. אבל את צריכה להבין אותי. גם לי קשה כל המקרה הזה."
הוא חיבק אותה, הושיב אותה על המיטה, השכיב אותה וכיסה אותה בשמיכת הפוך. היא נרדמה מיד. גם הוא.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

במהלך היום הייתי הרבה לבד , עד שפתאום היה נכנס לחדרי דודי
האהוב יורם .
את יורם אהבתי מאוד , הוא הזכיר לי את סבי שמעון , היינו יושבים
שעות מדברים על החיים .
יורם היה מביא לי לאכול אוכל טעים , אוכל שילדים אוהבים . המבורגר
עם ציפס ושתייה או בקיצור ארוחת ילדים מאחת מרשתות
ההמבורגרים .
הוא היה מחליף קצת את השעמום בשיחות מעניינות , ותמיד למדתי
ממנו איך להתמודד עם המצב ולהישאר אופטימית למרות הכול . אני
תמיד פתחתי לפניו את כול הדברים שלא היה לי עם מי לפתוח , את
הכעס שלי על המצב , הפחד מזה שאימא תתיאש חלילה . ועוד דברים
שלא יכולתי לשתף בהם את אימא על אף הרצון שהיה לי , לא רציתי
להוסיף לה עוד התמודדויות .
בשבילי הביקורים של יורם היו ביקורים של פריקה , וצבירת כוחות . וכן
גם של הרבה צחוק ואהבה . אהבתי אותו מאוד , ולמעשה גם היום אני
אוהבת אותו . הביקורים שלו עשו לי רק טוב .
המזל שהוא היה מגיע הרבה מאוד .

אימי הייתה מרבה לבקר אותי לאחר שעות העבודה כדי לקלח אותי . היא
אוטוטה הייתה צריכה ללדת , היא כבר נכנסה לחודש התשיעי . מדי פעם
הייתה דודה דורית מגיעה אליי . היינו מטיילות בחוץ , משתוללות , והיא
הביאה לי מתנות וגם ממתקים . אולם פחדתי . פחדתי שאימי תנטוש
אותי . את הפחד נצרתי בלבי . לא סיפרתי עליו לאיש , אפילו לא לפסיכולוג
הצמוד שהרגשתי כל כך כיף במחיצתו .
באותם ימים שכבתי המון במיטה והייתי מחוברת לאינפוזיות .
לעתים ידעתי איך להתחמק מהאינפוזיות . בכל פעם הייתי מספרת משהו
לצוות כדי לדחות את זה . אך תמיד אמרו לי שאני חייבת , שאין בררה ,
וחוץ מזה הרבה ילדים עושים את זה . אך מה היה אכפת לי שגם אחרים
עושים את זה ? אכפת לי ממני , מהכאבים , מהזריקות , מהדקירות . רציתי

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הביתה ומהר. בפעמים הבודדות שהייתי בבית, הבנתי איך חיים ילדים אחרים. כמה קל להם, כמה הם חופשיים. אבל לא הייתי הרבה בבית, כי היו מתפתחים אצלי זיהומים, והוריי היו רצים אתי למיון ולטיפול לעתים קרובות.

באחד הימים כשחום גופי עלה הוחלט שוב לטפל בי באמצעות אינפוזיה כחלק מהטיפול בזיהום. פרצתי בבכי. ברוב המקרים לא הצליח הצוות הרפואי למצוא את הווירד בידיי. זה היה סיוט. בכלל חדר טיפולים – סימל עבורי מקום מפחיד. המיטה הלבנה, הוילונות המוגפים, התאורה הבוהקת. אמא הייתה בעבודה – לא היה מנוס, חייבים לחבר אותי לאינפוזיה ולהתחיל בטיפול. נשכבתי על המיטה הקרה, שתי אחיות החזיקו את רגלי שלא אשתולל, אך ללא הועיל. ואז נכנס לחדר הטיפולים הרופא שניסה לפתח עמי שיחה מתקשה לאתר את הוריד. התחיל להזיע. לפתע הפסקתי לבכות ואמרתי לאנשי צוות שהיו סביבי "אמא הגיעה, אני שומעת את צעדיה". אך הם חשבו שאני אומרת את זה סתם כדי להתחמק מהאינפוזיה. הם כבר הכירו אותי. אך הפעם זה היה שונה. קול הצעדים התגבר והתקרב לעבר חדר הטיפולים, עד שפסק.

"רואים!" אמרתי בשמחה. "אני לא אומרת סתם", הצבעתי על אימי שחיבקה אותי מיד.

"מה שלומך, חמודה?" ליטפה אותי. ראיתי שהיא מודאגת.

"אימא, רציתי אותך", אמרתי לה.

"הנה אני כאן בואי נסיים אם האינפוזיה הכנתי לך שניצלם עם קטשופ, נאכל ביחד "

לאחר כשבעה ימים הסתיים הטיפול, בעירווי ואז חיכיתי שיוציאו לי את האינפוזיה. אוף, כבר נמאס לי מכל העניין הזה, אני רוצה הביתה. בזמן הקצר שהייתי בבית, נהניתי. כן, לפעמים שיחררו אותי. הייתי די גדולה. כשהגעתי הביתה לא הכרתי את משמעות המילה בית, הכרתי רק בית אחד – בית חולים. אך כשהייתי בבית היה לי כיף. היה לי חדר, מיטה של ילדים וגם המון צעצועים. גם היה כיף לאכול נקניקיות. אכלתי גם ממתקים ושטויות. טוב, ההורים תמיד רצו לפנק אותי, הם הרגישו צורך בכך אחרי כל הסבל שהם עברו יחד אתי, מעין פיצוי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לא היו לי הרבה חברים וחברות ואימי ניסתה בכול דרך להביא אלי חבר לשחק, בבניין בו התגוררנו היה ילד בן גילי , ואימי ניסתה בכול מיני " תחבולות" מכיוון שלא היו לי משחקים של בנים הוא השתעמם מהר וביקש לחזור הביתה .

הרעיון שעלה לאימי גרם לו להישאר היא הציעה לו לשחק במחשב הקומודור 28 שהיה בסלון, והוא השתכנע מיד. אימי הושיבה אותו לידי, והוא לימד אותי לשחק ב"חפרפרת". לא ידעתי לשחק, אבל מעתה קיוויתי שאדע לשחק בכל המשחקים שבמחשב.

ואז יום אחד זה קרה. אימי קראה לי לסלון ואמרה: "יהיה לך בקרוב אח או אחות," והביאה לי כוס גלידה עמוסת שוקולד. "מתי?" שאלתי מופתעת.

התלהבתי. סוף-סוף יהיה לי עם מי לשחק כשאגיע הביתה. את החבר השכן לא רציתי. ובכלל, זה היה בן ובגיל הזה אהבתי לשחק רק עם בנות, כמו כולן. ולכן המתנתי בסבלנות לאחות חדשה שתגיע. את רוב הבנות לא אהבתי ואת אלה שכן - שיחקתי אֶתן בבית החולים בבובות שקיבלנו מההורים. אך יותר מכול קיוויתי להיות כמו כולם. לגור בבית, לתמיד.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ה

בוקר . . כבר זמן רב שלא ראיתי את אור השמש, וזה לא משום שהייתי בבית חולים אלא בגלל ימי הגשם הרצופים שמילאו קצת את הכינרת המדלדל. קמתי ממיטתי והתלבשתי לבד. כששמתי את מכנסיי, הייתי צריכה להיזהר מהצינורות. תמיד פחדתי להתלבש. אחר כך קראתי לאימי שתעזור לי להחליף את השקית. היא ניתקה אותה מהחיבור ושמה אחרת במקומה. השקית הייתה מלאה בשתן של הלילה. לעתים הייתי קמה בלילה להחליף את השקית לפני שתתפוצץ. ולא, כל השתן היה מתפזר לכל עבר. אז כדי למנוע את זה היה לי שעון מעורר שהזכיר לי.

הייתי כבר בת חמש, היה לי שיער ארוך וגולש. הייתי ילדה יפה, ככה לפחות אמרו כולם. כבר למדתי לשחק במשחקי המחשב, ואבא בדיוק החליף את הקומודור 28 ל-64. אולי זה בעקבות המצב הכלכלי שהשתפר, שנבע מחזרתה של אימי לעבודה. גם הזמנתי אליי הרבה את החבר השכן. לא, זה לא בגלל שאהבתי בו אלא משום שלא הכרתי ילדים אחרים, ולכן לא הייתה לי בררה. הוא היה חמוד ועדין ולא עשה בעיות. אימו הייתה מתארכת אצלנו, יושבת בסלון, מחליפה עם אימי מילים על העבודה, שותה קפה טורקי ומעשנת סיגריה במרפסת. היא הייתה משתפת אותה בגירושיה השניים. בנה הוא מנישואים שניים ומהראשונים לא יצא דבר - תרתי משמע. ולכן פעמים רבות לא הייתי צריכה להזמין את השכן - הוא היה בא עם אימו בלי הזמנה. וכך בילינו ימים רבים, בעיקר ליד מסך המחשב.

בבוקר אהבתי לאכול חביתה, פרוסת גבינה ושקית שוקו. אחר כך הייתה אימי נותנת לי קרמבו בחורף. כן, היא המשיכה לתת לי ממתקים, וגם יצא לי יותר מפעם אחת לבקר אצל רופא השיניים. אבל מה זה רופא שיניים לעומת רופא של בית חולים?

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ואז הגיע יומי הראשון בגן. זה מכבר חגגו לי יום הולדת חמש. כעת החליטה אימי שהגיע הזמן להכניס אותי למסגרת כדי שלא אתרגל לחיות בלי מסגרת, בלי גן.

"יעלי, קראה אימי לאחותי, "איפה את?"
"פה, פה."

"אוי, שוב פעם עשית פיפי על הרצפה."

אימי לקחה סמרטוט מהמטבח וניגבה. זה השלב שבו מתחילים לגמול מחיתולים לדה בת שנתיים, את אחותי. אימא לא ידעה שתהליך הגמילה כל כך קשה. זו הייתה הפעם הראשונה שהיא גומלת מישהו מחיתולים. אותי היא לא הייתה צריכה לגמול, לא הגעתי לשלב הזה.

לפתע עלתה יעלי על כיסאי ונישקה אותי. בדיוק סיימתי לאכול את ארוחת הבוקר ועמדתי לסיים את שקית השוקו. לא הייתי משאירה אפילו טיפת שוקו אחת. מאוד אהבתי דברים מתוקים ובעיקר שוקו. בינתיים ניגש אליי אבי, נישק אותי ואת כל בני הבית והלך לעבודה.
"זהו, אתם מוכנים?" שאל אותנו אבי. "בואי יעלי, בואי נועה, תנו לי יד. צריך להיזהר במדרגות."

יצאנו יחד, נכנסנו למכונית סיאט רואנדה שנת 80. הרכב הזה רק שנתיים על הכביש, היה חדש. על מקרה הסוסיתא איש לא רצה לחזור. התיישבנו מאחורה, ואימי חגרה אותנו. בנסיעה הבטתי החוצה וראיתי ילדים רבים שעושים את דרכם לבית הספר. ואני ישבתי וחיכיתי עד שנגיע. יעלי מצצה את המוצץ ולא רצתה לשחרר אותו אפילו כדי לשתות מים. המוצץ היה דבוק לפיה כבר יותר מחצי שעה. לפתע עצרה אימי את המכונית וחיפשה חנייה. אחד הנהגים צפר לה מאחורה, יצא החוצה וצעק עליה משום שכמעט התנגשה בו, עת שרצתה לעשות רברס. אימא לא ענתה לו - זו הייתה דרכה. אם לא עונים, זה שמולך יירגע וילך, הייתה תמיד אומרת. יצאנו מהרכב ונתתי יד ליעלי. הלכנו בשביל שהיה עמוס בעצים משני הצדדים ונכנסנו דרך השער הירוק.

"שלום, את הילדה החדשה?" פנתה אליי הסייעת.

"כן, ענתה אימי במקומי.

"איך קוראים לך?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לא עניתי, התביישתי. לא שהייתי ילדה ביישנית, אך מקום חדש תמיד היה גורם לי מצוקה. נכנסתי.

הגננת אישה בגיל החמישים הזדהתה עם מה שעובר עליי ועל הוריי, אך נבהלה כשמעוה את הסיפור ואת מה שעליה לעשות – להחליף את השקיות עם הצרכים שלי. אמנם החלפה השקיות היא פעולה קצרה, אך הסיטואציה אינה נעימה.

כשהייתי בת שלוש וחצי רצו הורי לרשום אותי למעון ולחזור לעבוד, אך אף מנהלת מעון לא הייתה מוכנה לקבל אותי בשל מורכבות הטיפול: ריקון השקיות, ניקוי סטרילי של המקום, חיבור של שקיות חדשות בכל שלוש שעות ועוד. למזלנו הסכימה אחת ממנהלות נעמ"ת לקבל אותי לאחד מהמעונות, החלטה שריגשה מאוד את הוריי. היא דאגה שאקבל יחס חם ואוהב מצוות הגננות והסייעות, מה שכך היה.

וכך בכל בוקר היה אבי מסיע אותי למעון, משוחח עם הגננת, ואחר-הצהריים הייתה אימי מגיעה למעון כדי לאסוף אותי. לא פעם הן דאגו לספר לה עד כמה קשה הטיפול בי. סייעת אחת בשם ציפי לא הסתירה את חוסר שביעות רצונה ממה שנפל עליה, אך אימי בדרכה הייחודית הצליחה לעורר בה אמפטיה והבנה למצבי. עד מהרה הפכה הסייעת לאישה מלאת חמלה ואהבה. בכל הזדמנות דאגו הוריי לפצות את הסייעות והגננות במתנות ובמכתבי הוקרה והערכה.

יום אחד היא כינסה את כל הילדים במעון והציגה אותי. זו הייתה עונת החורף, ינואר, אמצע השנה. הילדים כבר מגובשים, יודעים כבר מי נגד מי. ואני החדשה ישבתי ליד כיסא והתבוננתי בהם ובאימי שישבה לצידו. חייכתי אליה והיא אליי. הרגשתי נבוכה ולא ידעתי מה מצפה ממני. הגננת הציגה אותי בפניהם והסבירה להם מה הבעיה שלי.

"אני מקווה שהיום יעבור בשלום," אמרה הגננת בחשש.

"ייהיה בסדר. אל תדאגי," אמרה אימי ופנתה אליי, "אבוא בעוד שעתיים לקחת אותך," הבטיחה ונישקה אותי.

אני מצידי חיבקתי אותה חזק ודמעתי מעט.

"אל תבכי, נועה. את כבר ילדה גדולה."

"ביי," אמרתי. "תבואי. אל תשכחי," הזכרתי לה.

"לעולם לא אשכח אותך, חמודה," אמרה לי ויצאה.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

בינתיים קראה לי הסייעת לשבת לידה ולשחק עם הילדים במשחק המספרים. את המספרים זיהיתי מיד, משום שאימי ירבה עמי כשהייתי בבית החולים ולימדה אותי לקרוא ולכתוב מילים וגם מספרים. אחר-כך שיחקתי בפינת בובות עם ילדה בלונדינית דנה שמה ויפה שאותה אני זוכרת עד היום. היא נתנה לי יד ויחד שיחקנו ברופא וחולה. רציתי מאוד להיות הרופא, סוף-סוף יצא לי להיות בעבר השני של המתרס. לעתים יריתי כמו מלוע של תותח. "יריתי טילים" כל חצי שעה. "טילים" לתוך השקיות. תפקיד הגננת היה להחליף לי את השקיות, אך היא חששה, בעיקר בהתחלה. כשהודעתי לה שעשית את צרכי, היא נבהלה ושוחחה בצד עם הסייעת. אך זו האחרונה לא רצתה לחשוב על כך בכלל, וכך הוטל העומס כולו על כתפיה של הגננת. "אני בכל אופן לא מתכוונת להחליף שקיות, עם כל הכבוד," אמרה הסייעת לגננת. איזו חוסר התחשבות של הסייעת, חשבתי אז. האם אני אשמה במצבי? האם אני זו שגרמתי לעצמי נזק בשלפוחית? האם החלטתי להיות חולה בכוונה? כשמעתי את שיחתם בכיתי. רציתי את אימי. "אל תבכי, עוד מעט אימא שלך תבוא," ניסתה הגננת לנחם אותי מעט.

כעבור זמן מה החליטו הרופאים לסגור את הפתחים ולעבור לחיתולים. רעיון השקיות לא היה מוצלח. העוזרת שאימי ואבי מימנו בכספם אמנם הגיעה לגן, אך היא לא החזיקה מעמד זמן רב. היא התייאשה מהר מאוד, מסיבות שלה, ואני בלאו הכי לא אהבתי אותה ואת יחסה אליי. היא הייתה עצבנית ולא נעימה בכלל. לכן לא הופתעתי שהיא בישרה לאימי שהיא מתפטרת ושהיא לא רוצה להמשיך בעבודה יותר, אפילו לא יום אחד נוסף.

אחרי ניתוח הורדת הכליה הגוף תפקד, אך ודאי שלא כמו כל ילד אחר בן גילי. לפעמים הייתי חוטפת זיהומים, חום גופי היה עולה פלאים, ומגיעה מהר למיון ולאשפוז. אם לא מטפלים בזמן בזיהומים, המצב עלול להחמיר ולפגוע בכליה השנייה, לכן הצוות בגן היה מודע לעניין הזה והיה מזעיק את אימי מהר, בעיקר כאשר גיליתי עייפות או חשתי ברע.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

בהיותי ילדה בגן ידעתי שיש לי בעיה וחשתי בהבדל ביני לאחרים. היו ששאלו מדוע אני עם חיתול ולא עם שקיות, אז עניתי להם שסגרו לי את הפתחים. הסברתי שכך אולי זה ימזער את הבעיה ויקל על ההתמודדות עם השלפוחית הפגועה שלי. כן, איש כבר לא היה יכול להתמודד עם השקיות האלה, חוץ מאימי ואבי.

ובאמת כשילד לובש חיתול הבעיה מודחקת - איש לא צריך להתמודד עם החלפת שקית. את השתן הייתי מטילה בחיתול באופן לא רצוני, וכעבור זמן מה היו מחליפים לי, או שהייתי מחליפה לעצמי. הייתי כבר בת שש ויכולתי לעשות את זה.

הימים חלפו, גופי המשיך לגדול, אך השלפוחית - לא. היא הייתה קטנה. כשהשלפוחית הגיעה לשיאה, היא דחפה את השתן חזרה לכיוון הכליה - מצב שאינו בריא לגוף. ולכן בכל פעם היו עושים לי ניתוח כדי להתמודד עם בעיית השלפוחית, אך ללא הועיל. מצבי לא השתפר ושוב הייתי מתאשפזת בבית החולים, גם בגלל הזיהומים שחטפתי.

"היי, זרקתי לעברה של אחותי כשביקרה אותי יום אחד: "מה קורה?" אחותי כבר גדלה, ראיתי את זה בברור. כבר הייתי מאושפזת בבית החולים יותר משבועיים וחיכיתי לה. כן, היא כבר בת שלוש והולכת לגן. אחותי התרגלה לכך שלא הייתי הרבה בבית. היא נולדה לתוך הבעיה שלי. היא גדלה כמו אחות בכורה ויחידה. את הפעמים שהייתי בבית אפשר לספור על כף יד אחת. אמנם לא התגוררתי באופן קבוע בבית החולים, אך לא התביישתי לקרוא לו בית. זה היה ביתי.
"נועה, רכנה לעברי ונישקה אותי.

"בואי נשחק במשהו, בואי אחריי, התלהבתי.
אחותי הגיעה עם אימי ודודה דורית - דודתי האהובה שכל כך נקשרתי אליה.

"היי, נועה, בואי תראי מה הבאתי לך, שלפה דורית משהו מהתיק.
"עוד פעם ממתקים?" שאלתי.

"לא, היום הבאתי לך שרשרת, זה מזהב."

שמחתי. זו נראתה שרשרת יקרה.

"מאז שאני לבד יש לי יותר כסף, קרצה לאימי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"כן, יש יתרון בלחיות לבד. אתה לא חייב דין וחשבון לאף אחד," ענתה לה.

"חחח," התגלגלה דורית בצחוק פראי. "במקרה שלי, עדיף לחיות לבד."

"טוב, המקרה שלך הוא מיוחד."

"את חושבת? דווקא שמעתי שלהמון אנשים זה קורה," נשאה לשיחה עם אימי והתעלמה ממני.

יצאנו יחד לשאוף אוויר צח. שנאתי את בית החולים. כדי להעביר את הזמן הייתי עושה שטויות במחלקה - זורקת מזרקים, מזיזה חפצים, קופצת על המיטה. ניסיתי לשמור על שפיות.

"איפה שלום?" שאלתי לפתע את דורית.

"שלום נסע, הוא לא יחזור."

"איזה כיף לו. הוא נסע רחוק?" שאלתי.

"רחוק, רחוק מאוד, ואני מקווה שהוא גם יישאר שם," השיבה דורית.

"אופ, תיזהרי, נועה, כמעט נפלת. למה את משתוללת כאן?" הזהירה אותי אימי.

"אוף אימא, מה זה משעמם לי בבית חולים. כמה כבר אפשר לראות שלוש-ארבע-חמש וחצי". כבר נמאס לי מצ'ומפי ואין-שם."

"לא ראית את קיפי מרחוב סומסום? היום היה הפרק הראשון."

"איכס, אני לא אוהבת קיפודים. הם מעצבנים אותי," השבתי.

"טוב, בואו, נצעד חזרה. לא ראיתי את אבא מאתמול. הוא בטח נורא מתגעגע אליי."

"כן..." צחקה דורית, "כמו ששלום מתגעגע אליי."

"למה את אומרת את זה? שלום אהב אותך..."

"כן... כן... ראיתי לפני חודש עד כמה הוא אהב אותי..."

"יכול להיות דורית שלא נתת לו תשומת לב. הוא נראה סובל מזה..."

"ממש לא. הבעיה שנתתי לי יותר מדיי תשומת לב. מגעיל שכמוהו," התרגזה.

נפרדנו מדורית שהבטיחה לבוא לבקר. באמת אהבתי אותה. היא תמיד שמחה לראותי והייתה מעין חברה שלי. הרי בבית החולים לא היו לי

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

חברים, ובוודאי שלא קבועים. הם באו והלכו. לכן הייתי די בודדה ומשועממת. אז שמחתי כשדודה דורית הייתה באה. את אבי כמעט לא הכרתי. הוא מיעט להגיע לבית החולים. הוא טיפל ביעלי אחותי, ואותי בא לבקר רק כשאימי ביקשה זאת ממנו - בעיקר לפני ניתוחים ובדיקות מורכבות. הוא היה עסוק כרגיל בענייניו. אך הוא היה צריך להביא פרנסה הביתה ולגדל את אחותי. אימי שהתה הרבה במחיצתי, בעיקר כשהתאשפזתי לצורך ניתוח או בדיקות, לפיכך נאלץ אבי להחליט לבדו בעניינים רבים וגם בנושאים כספיים. ככה זה כשיש לך ילדה שנמצאת רוב הזמן בבית החולים.

אימי שכבה במיטה ועיניה טרוטות. היא כבר לא ישנה מספר לילות. היא חשבה עליי על מצבי ועל יחסיה עם אבי. היא נזכרה במומחה ששלשל לכיסו הרבה מוזמנים תמורת מחדל רפואי שהרס לי ולהם את החיים. עכשיו היה על הוריי לחפש פתרונות - שקיות, חיתולים, כדורים, פדים. מדוע זה מגיע לי, קוננה. היא הביטה באבי שלא אז בשנתו. היא קמה מהמיטה, ללגום משהו קר מהמקרר.

עבר שבוע. אימי נכנסה לחדר של אחותי והתיישבה לידה. בתקופה האחרונה אחותי אינה מרגישה טוב, ואימי נלחצה. אחרי הטראומה שעברה אתי, זה רק טבעי לדאוג כך לאחותי. בכל פעם שהחוס עלה לה, היא הייתה רצה אֶתה למיון - לא לקופת החולים ובוודאי שלא לרופא המשפחה. לא הבנתי מדוע החליטה לעשות את זה. הרי בבית חולים תהיי אחותי חשופה יותר למחלות, אך היא לא יכלה להרשות לעצמה כל סיכון לאחר מה שעוברת איתי .

"אקמול", ביקשה אחותי.

"כבר נתתי לך לפני שעה", הזכירה לה. "בואי אליי", קראה לה אימי וחיבקה אותה.

הרופא בבית חולים אמר לה שמדובר בוורוס, אך היא בכל זאת דאגה. היא ביקשה מאחותי לדעת אם כואב לה משהו בגוף היא דאגה לה מאוד, אך כבר הייתה ממוטטת ונרדמה על הכיסא יחד אֶתה.

עד גיל שמונה הייתי עם חיתולים - גם בבית הספר. לא שלטתי בשתן, והחיתול לא היה יכול לספוג את הכול. תקופה קצרה ניסיתי ללכת בלי חיתולים בכלל, אך פעמים רבות הטלתי את מימיי על הרצפה בכיתה. זה היה ממש לא נעים. כולם היו מתאספים סביבי ומביטים בי ובשלולית שלי - גם המורה. היא קראה להם להיכנס ללמוד בכיתה אחרת, ריקה. אולם עם הזמן כולם התרגלו אליי ואל הבעיה שלי. הייתי לוקחת את בגדי ההחלפה ונכנסת לחדר האחות. אחר כך הייתה האחות קוראת

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לאימי שתיקח אותי הביתה. הייתי מסריחה משתן ולא יכולתי להמשיך ללמוד באותו יום.

אהה, כן, אני זוכרת היטב איך הילדים בכיתה התבוננו בי בסקרנות ולעתים גיחכו שיש לי חיתולים. הייתי בודדה, לא הייתה לי אף חברה אחרי הכול מי ירצה להתחבר לילדה שהולכת עם חיתולים? למען האמת, העדפתי להיות בבית החולים מאשר בבית הספר. בבית החולים אהבו אותי האחיות, צחקו עמי ונתנו לי יחס מיוחד.

אימי רצתה להמתיק את תחושתי המרה בבית הספר ולחזק את הקשר ביני לילדים. היא פנתה ליועצת בית הספר, ושתייהן הסכימו שיציעו לילדי הכיתה לבקר אותי בבית החולים. ואז יום אחד הגיעו לבקרני עשרה ילדים שציירו לי ציורים, כתבו לי מכתבים, הביאו בלונים וגם מתנות – מסיבה לשמה. באותם רגעים חשתי שאני רוצה לחזור לבית הספר. בפעם הראשונה הרגשתי כמה כיף שיש חברים.

אהבתי את מנהלת בית הספר. היא הייתה אנושית ואמפטיית. היא תמיד התחשבה בי ועזרה לי מאוד - היא דאגה לשלוח אליי הביתה סטודנטים ממשרד החינוך שיתנו לי תגבור במקצועות היסוד. הגיע אליי גם מורה למתמטיקה, אך הוא לא עזר לי כלל. למי היה כוח ללמוד? מה אני צריכה את בית הספר הזה? בשביל מה צריכה אותו? במקום לרבוץ שם סתם כך אפשר להיות בבית, לשחק במחשב או סתם להתבטל. הרי הפכתי למומחית לבטלה. חלק גדול מחיי חלף בבטלה. מי יודע אם אהיה בבית מחר. האם אפשר לדעת מתי יהיה הזיהום הבא שאחטוף? ידעתי מה אעשה - אגיד להוריי שאני כבר לא אלך עוד לבית הספר.

"אני לא רוצה להיות שם!" אמרתי לאימי.

"למה לא? מה יש לך לעשות בבית? להסתכל על התקרה?"

לאימי לא הייתה ברירה. היא הבינה ללבי וידעה כמה חיי קשים. אימי חיה לפי הרגש, לעומת אבי שרציונלי יותר ממנה. "את בריאה", היה אומר, "הגיע הזמן שתשתלבי במסגרת לימודית. עלינו להיות חזקים בכל מצב". קשה היה לשכנע אותו שבית הספר הוא לא המקום שמתאים לי ולצרכיי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"את יודעת מה? תישארי בבית ותחלימי כל היום. זה כיף לך?" שאלה אותי אימי והוציאה ממחטה מתיקה כדי לנגב את הדמעה מעיניה.
"עדיף מאשר להיות כאן, במקום המגעיל הזה. אני כבר מעדיפה להיות בבית חולים. שם לפחות מתייחסים אלי יותר טוב," קבעתי.
"על מה את מדברת? את רוצה להיות כל היום קשורה לצינורות, למיטה?"
"אני לא כל היום קשורה. אני לפעמים מסתובבת."
"איפה את מסתובבת? שטויות. אני מבקשת ממך שמחר תחזרי לבית הספר."
"לא, וזה לא מעניין אותי," השבתי לה.

היה לי פיפי. לא הסתדרתי עם החיתול מבד. אוף, כמה היה קשה לשים אותו. גם למבוגרים קשה להתעסק אתו, לעומת זאת, החיים הם גן עדן. היום יש חיתולים חד-פעמיים שסופגים. תענוג.
לעתים ברח לי הפיפי והרטיב את בגדיי. הייתי מיאשת. גם בלילה הקודם יצא לי פיפי במיטה. כל הסדינים היו ספוגים בשתן. לא הייתה לי שליטה וגם החיתול לא היה יכול לספוג הכול. במקרים כאלה הייתה אימי מקלחת אותי באמצע הלילה, ובחורף כשלא היו מים הייתי מחכה שעה שלמה עד שהיה דוד החימום מחמם את המים. איזה חיים יש לי, חיים בשתן...
בשבועות הבאים כבר לא הלכתי לבית הספר. אושפזתי בבית חולים למספר בדיקות ולרוב ישבתי בבית - לאבי זה נמאס.
"את חייבת ללכת לבית ספר, אני לא מוכן שתישארי כאן," אמר.
"בית הספר לא קיים בשבילי. אין לי מה לעשות שם. אני גם כך לא מבינה שם כלום."
"אבא מעצבן אותי", הכרזתי יום אחד בפני אימי.
"נועה חשוב לו שתלמדי," השיבה לי.
"האבא הזה. הוא תמיד מתווכח ורב אתי."
"הוא בסך הכול רוצה שתלכי לבית הספר. הוא דואג לך."
"אז אולי תעבירו אותי לבית ספר אחר?"
"וזה יעזור?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"כן, אני לא אוהבת את הילדים שם ובטח לא את המורה."
"למה? תמיד סיפרת לי שאת כן אוהבת אותם ושיש לך הרבה חברות
בהפסקה."
"עכשיו כבר אין לי. או שאתם מחפשים לי בית ספר אחר או שאשב
בבית," איימתי.
בסופו של דבר נשארתי באותו בית ספר. הרי בשביל מה להתאמץ בחיפוש
אחר בית ספר אחר שגם בו בקושי אלמד. למי בכלל היה זמן ללמוד? כל
היום הייתי עסוקה עם השלפוחית הפגועה שלי שמומחה אחד פגע בה
באופן בלתי הפיך. אפשר לומר שנולדתי לתוך זה. אני לא מכירה חיים
אחרים.
עם הזמן היה קשה להתמודד עם חיתולי הבד, אז כשהייתי בכיתה ד
הציעו לי ליטול כדור כחול שתפקידו להרחיב את השלפוחית כדי שתאגור
יותר שתן. על אף שגדלתי וצמחתי לגובה, השלפוחית נותרה גם הכדור
לא עזר לי הרבה, מה גם שלא אהבתי אותו.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ז

"קרן," קרא המנהל של אימי. "אני רוצה לשוחח אתך, היכנסי למשרד ונדבר."

משרדו היה מפואר. לאחרונה עבר הסניף לבניין משרדים חדש. "שבי, קרן, תרצי לשתות משהו?" הציע לה וכבר מזג לו ולה כוס מים חמים.

"תה עם סוכרזית," אמרה.

"בכיף," שם לה בכוס שקית ויסוצקי והגיש.

"מה שלום הבת?" התעניין.

"יכול להיות יותר טוב, אנחנו עדיין מתמודדים."

"תראי," נכנס לעובי הקורה, "את יודעת שעד היום הקרבנו המון למענך. נתנו לך חל"ת לכמה שנים, וגם היום אנחנו נותנים לך לצאת מוקדם כשאת נזקקת לכך. אבל את צריכה גם להבין אותנו ולמצוא פתרונות..."
"מה כוונתך?" הבינה מיד, "שאתם לא תוכלו לעזור לי יותר?" אמרה בחוסר סבלנות.

"לא, ממש לא. שלא תביני לא נכון. אבל יש אילוצים. אני צריך עובדת שתעבוד כל היום ולא תיעדר. עלינו למצוא פתרונות."

"אני מבינה. אם כך, עדיף אולי שאעזוב?" אמרה בהתרסה והזיזה את רגליה בעצבנות.

"לא לכך התכוונתי. איך מסתדר בעלך?"

"לכולנו קשה..."

"לא התכוונתי להתערב בחייך האישיים, רק אני חושב שעדיף שתחלקו במטלות," ניסה לקדם את העניין. "אני ממליץ שתחשבי איך את משלבת בין הטיפול בביתך לעבודה כאן. אחרת נאלץ לחשוב על פתרונות אחרים. את זוכרת שבפעם שעברה התחשבנו בך והשארנו אותך בתפקיד."

"אני מצפה ליותר אמפטיה והבנה."

"אני רק שוטח בפנייך את הבעיה."

לפתע צלצל הטלפון.

"אמרתי לך לא להעביר אליי שיחות," אמר למרכזנית בכעס.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"זה אדמונד, " אמרה לו.

"אהה, אדמונד? טוב, תני לי אותו."

"טוב קרן, אם יהיה חדש תעדכני אותי, " אמר לאימי.

אימי קמה מכיסאה, הסתובבה אליו, ובלי לומר דבר יצאה ביעף ממשרדו. היא חלפה מעל פני הקולגות שלה ויצאה.

"מה קרה?" שאל המאבטט. "הכול בסדר עם הבת שלך?"

היא לא ענתה לו. לא היה לה זמן. היא מיהרה ללכת.

"דיברתי עם הרופא המנתח, הוא הזמין אותי היום בערב אליו המשרד, " עדכן אבי את אימי בשעת הצהריים, עת ששניהם סעדו יחד. יום רביעי היה, יום קצר, ושניהם התיישבו במטבח ושוחחו.

"אני מקווה שהוא הרופא המתאים. אני כבר לא סומכת על איש, " אמרה בדאגה ולא שיתפה אותו על השיחה עם המנהל.

"אנחנו מכירים אותו שנים. מעולם לא הייתה לנו בעיה אתו. הוא הוכיח את עצמו, " ניסה להרגיע שהכול יהיה בסדר.

"אין לנו בררה. חייבים לנסות לפתור את הבעיה. מבעיית מעיים תראה לאן הגענו, " ציינה, "יותר גרוע כבר לא יכול להיות."

"דיברתי אתמול עם נועה. היא מבינה את העניין, " אמר ונטל בידיו את סיר המרק ושם על האש.

"רגע, לא את כל הסיר, זה ייקח שעות, " ביקשה ממנו.

"נועה צריכה עוד מעט להגיע, שיהיה גם לה."

לאחרונה השתפרה מערכת יחסיהם של אבי ואימי. מאחר ששהיתי בבית מדי פעם בפעם, הוריי התחילו לראות זה את זה הרבה יותר מבעבר. אין הדבר אומר שהחיים בבית נהיו שלווים יותר. נהפוך הוא. ההתמודדות אתי הייתה קשה ולעתים בלתי נסבלת. לא הייתי ילדה קלה, הייתי ילדה מרדנית שלא רצתה ללכת לבית הספר. בעניין זה פרצו ביני להוריי ויכוחים רבים ובעיקר ביני לאבי. לא הסתדרתי אתו, ממש לא. את האמת, לא הייתי קשורה אליו ממש. לא הרגשתי אליו קשר כמו שבת צריכה להרגיש כלפי אביה.

לימים האשמתי אותו שנטש אותי. לא הבנתי מדוע עשה זאת, והיכן הוא היה במשך כל השנים. כשהתבגרתי הבנתי שכל החלטה שאימי קיבלה

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הייתה בתיאום עם אבי. בנסיבות הקשות והמורכבות האלה, לא היה מנוס לחלק את המטלות. אימי תטפל בי, ואבי ידאג לאחי ולאחותי ולפרנסת המשפחה. כך הפך אבי למטפל ולמפרנס של הבית.

נסענו שלושתנו. שעת ערב, היה קריר מעט. שמתי עליי את מעיל הרוח ויצאתי מהרכב, מקווה שאולי הפעם נמצא פתרון. ניסינו כמה אפשרויות, אך דבר לא שינה ממש את מציאות חיי. אולי הפעם.

הבית דו-משפחתי, משרדו מצד ימין. אי אפשר היה להחמיץ את הגיפ החדש שחנה ליד הבית. פתחנו את דלת הבית. בחדר הכניסה היה שטיח אדום-כתום שהיה פרוס מקיר לקיר. ערימת עיתונים הייתה מונחת על השולחן שליד הספות. התיישבנו מול משפחה אחת של ארבע נפשות שהמתינה בסבלנות לתורה. בינתיים זחל תינוק בין רגלינו. הוא הרים את הראש וחיך, חייכתי גם אליו. חיוכו הסיר את המחיצות בינינו ובינן.

"אנחנו אוהבים להגיע אליו," הכריזה האישה, אם המשפחה. היא חבשה על ראשה כובע קש אדום והייתה מאוד מטופחת.
"כן, הוא נחמד," השיבה לה אימי.

"הוא תמיד עזר לנו, בכל בעיה. גם שחשבנו כי אין סיכוי, פתאום קרה הנס. אנחנו מודים לו על כך כל הזמן."

אימי לא שאלה אותה דבר, לא היה נעים לה. היא לא רצתה לחדור לענייניה הפרטים ולדעת את סיבת בואם.

"תיכנסו," אמרה לאימי.

"עכשיו אתם, לא?" שאלנו אותם.

"לא, הגענו מוקדם, אנחנו מחכים לבן שלי הגדול."

נכנסנו. החדר היה ארוך וצר עם המון תעודות ותמונות על הקיר. היו גם מכתבי המלצה רבים שאי אפשר היה להחמיץ אותם. התיישבנו, אני באמצע והם בצדדים.

"איך את מרגישה?" פנה אליי הרופא.

"בסדר," אמרתי בחוסר חשק מופגן.

"מדוע הפנים שלך כאלה עצבות?"

"סתם," ענית.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"תראו, הזמנתי אתכם אליי כי רציתי לבשר שכבר התחילו לעשות ניתוח חדשני שעדיין לא נעשה בארץ, ניתוח שיקל על חייה של נועה," הכריז וחיך נסוך על פניו.

"באמת?" אמרה אימי בנימה חצי פסימית.

"כן, הניתוח הוא הפתרון האולטימטיבי למצבה של נועה. בניתוח הזה בונים שלפוחית באמצעות חתיכה מהמע, ואז שמים שסתום כדי שהשתן לא ידלוף החוצה. כדי להטיל שתן תצטרך נועה להשתמש בקטטר. מובן שיכולת ההכלה של השלפוחית מוגבלת, ויש לדאוג לרוקן אותה בכל ארבע שעות, אחרת היא עלולה להתפוצץ. זה פתרון מדהים," התלהב והחל למנות להוריי ולי את היתרונות שבניתוח.

"ראשית, נוכל לשמור על הכליה השמאלית, ועם כליה אחת אפשר לחיות גם מאה ועשרים שנה. שנית, לא תהיה עוד בעיה עם ההרטבה. לא יהיו חיתולים ולא שקיות," אמר.

התלהבתי.

"סוף סוף אהיה כמו כולם," אמרתי להוריי שהיו די מבוהלים. "אסתדר עם הקטטר."

"מה זה אומר מבחינתנו?" שאל אבי את הרופא.

"זה אומר שנועה תצטרך להתאשפז שנה בבית חולים כדי לבצע את כל ההכנה הדרושה לקראת הניתוח. הדבר אינו פשוט. עליה ללמוד איך להשתמש בקטטר, ועליכם לעזור לה ללמוד."

"איך משתמשים בזה?" נבהלה אימי.

"את זה מחדרים לתוך הגוף וצריך להיות מדויקים," הדגים בידו. "יש בכך גם סיכונים של זיהומים וכאלה, אך עם למידה נכונה ותרגול הכול יעבוד. אין לכם מה להיבהל. זה הצליח בעולם ואין שום סיבה שזה לא יצליח גם כאן."

"רגע, היא תהיי הילדה הראשונה שתעשה את הניתוח בארץ?" שאלה אימי.

"כן."

"זה לא מסוכן?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מדוע מסוכן? קודם כול עליכם ועליה לדעת להשתמש בצנתר. רק כשנהיה בטוחים שהיא יודעת להשתמש היטב בצנתר נבצע את הניתוח, לא לפני זה," הסביר.

"אז ננסה," אמרתי, לא בדיוק יודעת במה מדובר. הרי עשיתי ככל הרבה ניתוחים עד היום, כבר חצבו את הגופי בכל מיני מקומות, אולי חמש-עשרה פעם, אז מה אכפת לי לעשות עוד אחד? ואולי הפעם אפתור את כל בעיותי הרפואיות? מה יש לי להפסיד, חשבתי.

"אני פוחדת עליה, כבר אין לי כוח להתאשפו יחד איתה. גם כך אין לי עזרה," הסבירה אימי.

"אני בטוח שבעלך יעזור לך," הביט על אבי.

אבי שתק, אולי חשב אם כדאי לעשות את הניתוח. מעניין מה חלף בראשו? מה הייתה מערכת שיקוליו? האם הפעם יהיה לצידי בבית החולים? האם הפעם יתחלק עם אימי במטלות הטיפול בי? הוא לא אמר דבר, רק הביט ברופא.

"אין לנו מה להפסיד," אמר אבי לבסוף. "המצב כרגע לא יכול להימשך."

"אל תדאגו. אקבע לכם מחר תאריך אשפוז ונתחיל במלאכה."

"אין סיכוי שנועה תצא הביתה לפעמים?" שאל אבי מודאג.

"בהתחלה היא תבלה קצת בבית החולים, עלינו ללמד אותה להשתמש בקטטר ואת זה עושים כל היום, עשרים וארבע שעות ביממה. אך בהמשך, אם יתאפשר, נשחרר אותה לזמנים קצובים."

בינתיים חלפו במוחי הרגעים שבהם גרתי בבית חולים, הימים שבהם השתעממתי וטיפסתי על הקירות. עוד פעם אראה את התכניות המשעממות בטלוויזיה? עוד פעם אחפש חברים חדשים בחדרים הסמוכים? ומתי יהיו לי חברים קבועים, כמו שלכולם יש? אני כבר מתה להיות ילדה רגילה שמתפקדת כמו כולם. אולי הפעם, אחרי הניתוח הזה, הבעיה תיפתר. נראה לי שאתן לכך עוד הזדמנות אחת.

"אני רוצה רק להוסיף," אמר הרופא, "שזה ניתוח שאין ממנו חזרה."

"כן, את זה הבנו, תודה פרופסור," אמר אבי.

"תהיו אתי בקשר מחר."

יצאנו משרדו מהורהרים. לא ידענו למה לצפות. צעדנו בחושך למכונית. לא דיברנו, שתקנו. זו הייתה שתיקה רועמת.

ח

"בת כמו בן, מגניב. אעשה שתן כמו בנים," אמרתי יום אחד לאימי שבאה לבקרני באחד מימי האביב. את העונה הזו אני הכי אוהבת. הפריחה והלבלוב עושים לי טוב. גשם וחורף זה לא אני. אני אוהבת את החופש, את השמש, את השמים הכחולים, לעומת הוריי שאוהבים את עונת החורף שבה מתקרבלים מתחת לשמיכת הפוך, מדליקים אח וצופים יחד בטלויזיה. כן, רק לאחרונה קנו הוריי טלויזיה בצבע. אוי, איך התלהבתי כשצפיתי בה לראשונה. זה היה פשוט מרגש לראות את הדמויות שעל המרקע בצבעים אמיתיים. כבר לא היה צריך לנחש מה צבע בגדיהם ואם הם מאופרים. אבל כאן בבית חולים אאלץ לראות תכניות בשחור-לבן. הטכנולוגיה עדיין לא נכנסה לכאן.

יום אחד ביקשתי מאימי שתדבר עם האחראי למחלקה ותפציר בו להכניס טלויזיה בצבע. לא הבנתי מדוע מקום כל כך גדול עם כל כך הרבה מכשירים לא יכול לרכוש טלויזיה בצבע. הוא מצידו הבטיח שיעשו זאת, אך יש בעיות תקציב, אמר לה. לכן הצעתי לאימי שתקנה טלויזיה במקומם. קשה להתרגל לראות תכניות בשחור-לבן אחרי שאתה מתרגל לראות בצבע. התבאסתי נורא.

אחותי כבר ילדה גדולה ובוגרת וגם גבוהה. אני בגילה הייתי נמוכה. היא גבוהה כמו אבי, ואני נמוכה כמו אימי. לא מספיק שיש לי בעיית שלפוחית, גם לא התברכתי בגנים טובים. אחותי קיבלה הכול. כשאומרים לי שאני ילדה יפה, איני יודעת אם הם משקרים או לא. ואם אני יפה, אז מה? אני מעדיפה להיות בריאה ומכוערת... וכן, גם גבוהה יותר.

"הפסיכולוג אמר לי שהניתוח ישנה לי את כל החיים. הוא כל הזמן מדבר אתי על זה," עדכנתי את אימי.

"אני מקווה שנצא לדרך חדשה. אין לי כבר כוח לכל הלחץ הזה, אני כבר רוצה להיות אחרי זה," אמרה אימי. היא תמיד ניסתה להראות שהיא חזקה, אך כל השנים ידעתי את האמת. ידעתי שהיא בוכה בלילות, ידעתי

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

שהיא נשברה הרבה פעמים. לכן מצאתי את עצמי לא פעם מנחמת אותה. ידעתי כמה קשה לה לראות אותי במצבי, עד כמה היא סובלת מהבעיה שלי. באמת קשה להתמודד עם הבעיה שלי. אתם מתארים לעצמכם מה זה ללכת עם שקיות צמודות לגוף בגיל חמש? מה זה להשתין במיטה בגיל עשר ולהחליף סדינים כל לילה? איך זה ללמוד להכניס לתוכי קטטר ולא תמיד למצוא את המקום הנכון?

"מתי אני צריכה לעשות פיפי?" שאלתי אותה, מחכה למוצא פיה.
"נדמה לי עכשיו. אני אשאל את הרופא," יצאה החוצה וכעבור דקה חזרה עם תשובה.

"בואי עכשיו, תרדי מהמיטה."

"בואי יעלי," קראתי לאחותי, "בואי אתנו."

ויעלי באה אתנו. היא כבר ידעה במה מדובר.

"בואי תתקרבי," ביקשה ממני אימי.

התקרבותי, פחדתי, אך לא הייתה לי בררה. תמיד הדהדו בתוכי דברי הפסיכולוג על שינוי דרמטי שיתרחש בחיי. ידעתי שאסור לי לוותר, שאני חייבת להתמודד, שאני חייבת לשים סוף לבעיית השתן שלי.

אימי חששה שלא אצליח להשתמש בקטטר. לעתים הפחד גבר עליה. מה יקרה אם ניסע לטייל ואשכח לקחת אתי את הקטטר, חשבה. ומה יהיה אם התיק עם הציוד ייגנב. אני זוכרת את היום שבו העביר הרופא לאימי את האחראיות לשימוש בקטטר. פניה החווירו והיו מיוזעות.

"חשוב מאוד לשמור על סטריליות," אמרה האחות שהתחילה להסביר לנו על הקטטר. "יש לנקות היטב את האזור," הוסיפה ולקחה פד וטבלה אותו בחומר סטרילי. אחר כך הכניסה את הקטטר לגופי והראתה לאימי המבוהלת איך בתוך מספר שניות השלפוחית מתרוקנת. היא הייתה מבוהלת ורגליה רעדו. פנייה החווירו זיעה קרה כיסתה את מצחה, הבחנתי שאימא מתקשה לנשום חשתי במצוקה שעוברת על אימא כאילו כלו כוחותיה, קצב ליבה פעם בחוזה והיא התקשתה לנשום. היא השתתקה במקומה כמעט מעולפת, היא חששה לעשות את זה לבד ולפגוע במקום אחר בגופי, חששה להכאיב לי.

"אל תדאגי, אימא. אולי אני אנסה", אמרתי לה. "תגידי לאחות שתדריך אותי," ביקשתי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

דמעות חנקו את גרונה של אימי. הצלחתי לעשות את זה לבד.
"את כל כך מקסימה ילדה שלי, כל הכבוד לך, איך עשית את זה?" שאלה
וחיבקה אותי בחום, ואחר כך פרצה בבכי.
"נועה, אני גאה בך. גאה בך מאוד", אמרה.
"זה שום דבר " אימא תמי האחות הצטרפה להתרגשות נשקה לי על לחי
כל הכבוד לך אמרה.
אימי ואני יצאנו החוצה כדי לשאוף אוויר צח. התיישבנו על הדשא
כששנינו מחובקות ודמעות של שמחה זולגות מעיננו. אמא ליטפה את
שערותי, נשקה אותי בכל גופי, "ילדה שלי אני אוהבת אותך" חזרה
ואמרה.
"אם באמת הניתוח יצלח, אצא לחיים חדשים. חיים ללא בית חולים,
ללא אשפוזים, ללא מחטים, ללא רופאים וללא אחיות. אימא, אני חייבת
לספר לאבא, אני רוצה לשמח אותו".
"אין בעיה", אמרה לי, "זה רעיון טוב. אבא ישמח לשמוע ממך חדשות
טובות.
חזרנו למחלקת הילדים שבבית החולים. ליד המחלקה היה טלפון ציבורי.
חייגתי.
"אבא, אבא, הצלחתי להכניס את הקטטר לבדי", אמרתי בהתרגשות.
"באמת?" שאל מופתע. "אני ממש שמח".
"אתה בא שאלתי? אני רוצה שתבוא".
"אני בא מיד".
ואז שלושתם נכנסו, אבי ושני אחיי. כל כך התגעגעתי אליהם. ישבתי על
המיטה, פתחתי את המתנה שהם הביאו לי - משחק שכל כך רצינו
שלושתנו.
"ברגע שאחזור הביתה נשחק שלושתנו", אמרתי להם.
אחר כך הם טיפסו על מיטתי ויחד זפזפנו בין ערוצי הטלוויזיה. הכנתי
להם שתי כריות כדי שיהיה להם נוח, והם היו במחיצתי שעות.
"נועה, זה כואב לך?" הצביעה יעלי על המחט.
"לא כל כך", עניתי ולא רציתי להבהיל אותם.
"וואי, היד שלך נפוחה", אמר אמיר, אחי הקטן שגדל כל הזמן.
היד כאבה לי. האחות הגיעה עם צמר גפן והודיעה לי שצריך לחדש את
העירווי. לא פעם היו אחיי נוכחים בזמן הכנסת העירווי לידי ועקבו אחר

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

המתרחש.

"נועה לא כואב לך?" שאלה יעלי שוב, כאילו לא האמינה שלא כואב לי.
"כן, כואב," נאלצתי להודות. "ואפילו כואב מאוד. אך אין בררה. אני צריכה להיות חזקה."
כשהרופא הצליח להכניס את העירווי ליד שלי, הייתי נרגעת. בסיום הטיפול היו אחיי קופצים עליי ומדביקים לי נשיקה על הלחי.
"נועה, תני לנו משהו לבית," ביקש ממני אחי הקטן שרצה ציוד רפואי כדי לשחק בו.
ואז החלטתי לתת להם פדים, קטטרים, כפפות וגם שקית שתן. כך הם גם לא ייבהלו כשיראו אותי משתמשת בכל אלה כשאחזור לבית.

סיימנו. רק לפני זמן מה לימדה האחות את אימי ואותי להשתמש בקטטר. בהתחלה עשיתי את זה בעצמי, אך נבהלתי והתפקיד עבר לאימי. כל שעתיים היה צריך לעשות את זה, ואימי יצאה מהעבודה במיוחד בשביל זה.

הימים חלפו ובעזרת הטיפול הפסיכולוגי שעברתי הבנתי שאין טעם עוד שאימי תמשיך ותעשה את זה בשבילי. הרי מי שיהיה צריך לעשות את זה כל החיים, זו אני. ולכן התחלתי לעשות את זה לבד. היה לי קשה - הרבה פעמים פספסתי ולא מצאתי את המקום. לפיכך אנשי הצוות הרפואי עזרו לי כשהיה צריך, אך לרוב הזעיקו את אימי. הם לא היו יכולים להיות במקומי ובמקום אימי, במיוחד אם ברצוננו שאחזור להתגורר בביתי.

יום אחד הזמין הרופא את אימי לשיחה.

"אני מתכוון לשחרר את נועה כדי שתתרגל לעשות את זה בבית," הכריז.
"לא יקרה לה כלום?" שאלה אימי בחוסר אמונה.
"למה שיקרה לה משהו? היא כבר יודעת להסתדר לא רע עם הקטטר. יש לה אמנם פספוסים מדי פעם, אך בשביל זה יש לה אותך."
"אני לא יודעת, אני קצת פוחדת."
"תראי, נועה מתרגלת לאט לאט, ובקרוב נצטרך להחליט מתי לעשות לה את הניתוח. אנחנו חייבים קודם לראות כיצד היא מתפקדת בחייה, עם הקטטר מחוץ לכותלי בית החולים."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"על זה דיברתי," אמרה אימי, "אני מפחדת מכל ההתמודדות הזו וגם מהניתוח. הוא הרי בלתי הפיך. אני פוחדת שכל החיים אני זו שאצטרך לעזור לה עם הקטטר. "

"אין שום סיבה שתעשי את זה. נועה לומדת, היא כבר ילדה גדולה," ניסה להרגיע אותה.

"גדולה? היא רק בת שתיים-עשרה, ועול גדול על כתפיה. אני כבר מתחילה להצטער שעשינו את כל זה. היא עדיין לא שולטת בהכנסת הקטטר כמו שצריך."

הרופא הרהר. הוא חש את התנגדותה של אימי שהתחילה לחשוב שכל העניין הזה עם הקטטר היה טעות.

"אני בכל זאת רוצה לשחרר אותה. אין טעם שתהיה כל הזמן בבית החולים. בכל יום יצרו אתכם קשר וידאגו לשלומכם," חתם את שיחתם.

אימי קמה מכיסאה, לחצה את ידו של הרופא ולפני שיצאה מלמלה:

"אתה בטוח?"

"כן, אני בטוח," השיב.

"נו, מה אמר לך הרופא?" שאלתי אותה בסקרנות, כשראיתי אותה חוזרת לחדרי.

"נועה, מחר את משתחררת וחוזרת הביתה. בינתיים."

"יש ששש, איזה כיף, סוף-סוף אראה טלוויזיה בצבע," שמחתי.

"את תסתדרי עם הקטטר?" שאלה אותי.

"כן, למה לא?" אמרתי בביטחון, מנסה למנוע כל ניסיון להשאיר אותי

כאן. "אני מתה לעוף מכאן, מתה."

יצאנו. הערב ירד. שרב אביבי היה בחוץ. פשטתי את החולצה הדקה הארוכה ולבשתי חולצת תישרט קצרה. החזקתי בידי את התיק עם הקטטר וצעדתי ליד אימי ואחותי.

"זהו אחותי השתחררה?" שאלה יעלי את אימי.

"בינתיים. אני מקווה שנסתדר," השיבה לה, עדיין לא מאמינה שזה אפשרי.

נכנסנו הביתה וראינו את אבי אוכל מנת בריאות - סלט ולחם קל.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מה את עושה פה, נועה?" הופתע כשראה אותי.
"שחררו אותי," אמרתי בשמחה, "חזרתי הביתה."
"איזה יופי, סוף סוף," אמר.
"נצטרך להתמודד עם הקטטר," עדכנה אותו אימי.
"למזלי הקטטר זה עניין של בנות," אמר.
הלכתי לשירותים. מובן שלא הרגשתי שאני צריכה להטיל את מימי,
פשוט כבר חלפו להם שעותיים והייתי חייבת לצנתר את השלפוחית. אם
לא אעשה את זה בזמן, היא תתפוצץ. חיברתי את הצינורית ועשיתי.
הזרם יצא לאט. סיימתי והורדתי את המים.
"הסתדרתי," השבתי לאימי, אחרי ששאלה אותי אם אני בסדר.
"יופי," חיבקה אותי כשסיימתי. "אני גאה בך. אני סומכת עלייך ילדה
מקווה שכך זה יהיה תמיד," ניסתה לעודד את עצמה.

ככל שחלף הזמן הרגלתי את גופי להוציא שתן בכל שש שעות - הרי אי
אפשר כל שעותיים לעשות פיפי. גם אדם רגיל לא הולך כל שעותיים
לשירותים. לכן הרגלתי והתרגלתי. התמודדתי עם המטלה שנחתה עליי.
לא הייתה לי בררה. רציתי לחיות אחרת, בלי חיתולים, בלי כדורים, בלי
יצאה בלתי רצונית של שתן. רציתי לחיות כמו כל ילדה אחרת בת גילי,
רק עם קטטר.

בוקר אחד הכריזה אימי שעליי לשוב לבית ספר אחרי שמונה חודשים
שלא ביקרתי בו.
"לא, לא," קבעתי. "מחוץ לבית לבד? אני לא רוצה. וחוף מזה, את יודעת
שאני ובית הספר לא מסתדרים."
"נועה, את חייבת. לא תמיד אהיה לצידך. מה תעשי כשתהיי גדולה? מי
אז יעזור לך?"
"לא יודעת," אמרתי. "אבל מה זה משנה. כרגע אני לא מעוניינת וזהו."
"אני לא רוצה לשמוע אף מילה," התערב אבי בשיחה. "את הולכת וזהו!"
ניצל את ההזדמנות לשלוח אותי לבית הספר.
"אייל תפסיק," פקדה עליו. "אתה רואה כמה קשה לנועה. אתה עוד
מכביד עליה?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"בית ספר זה להכביד?" שאל כלא מבין. "בית ספר הוא חלק חשוב בחיים. מי ילמד אותה לקרוא, אני? לא אוותר לה. היא חייבת ללמוד כמו כל הילדים. נעזור לך עם מורים פרטיים חשוב שתשתלבי במסגרת לימודים אמר "

"או.קיי, נועה צריכה בית ספר, אך יש לה בעיה. אתה לא רואה? היא עדיין מתקשה," ניסתה להיות לצידי.

"שתגלה קצת אומץ."

"אני לא רוצה לשמוע אותך," הטחתי בו ורצתי לחדר. טרקתי את הדלת ופרצתי בבכי.

בחדר קוננתי ביני ובין עצמי על החיים הארוכים שיש לי. למה אני צריכה לסבול כך? למה זה מגיע לי? עשיתי רע למישהו? בשתיים-עשרה שנה המגעילות האלה אני רק סובלת. למה בכלל הם הביאו אותי לעולם? כדי שאסבול?

"נועה, תפתחי," שמעתי את אימי אומרת מבעד לדלת.

"אל תיכנסי, אני לא רוצה."

"נועה, תפתחי את הדלת. אני מבקשת. אל תלחיצי אותי."

"אני רוצה לברוח מכאן."

אך כעבור דקות אחדות פתחתי, לא הייתה לי בררה. כשנכנסה ראיתי אותה דומעת. הקושי להתמודד אתי ניכר על פניה. היא ניגשה אליי, התיישבה לידי וחיבקה אותי.

"אל תבכי. כולנו לחוצים. כשתרצי ללכת לבית ספר תגידי לי. רק תדעי שאין מה לעשות. ילד חייב מסגרת, וחוף מזה את צריכה להתמודד עם העניין אנחנו איתך. את רוצה לעשות את זה, לא?"

היא יצאה, ואני הלכתי לישון. לא אכלתי דבר באותו ערב ולא צחצחתי שיניים. חשבתי על יום המחר, על בית הספר. אלך או לא, התלבטתי. אלך! קבעתי לבסוף. אוכיח להורים שלי שאני מתמודדת, לא אוותר!

ולא ויתרתי. אך בבית הספר איש לא היה יכול לעזור לי. כל שעתיים דאגתי ללכת לחדר האחיות ולהטיל את מימיי. שם בשירותים פחדתי. בחדר האחיות הייתה לי קערה ולתוכה הייתי מרוקנת את השתן. לטקס הזה הייתי לוקחת כפפות ופדים כדי לשמור על סטריליות. כיוון שגוף זר

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

חודר לתוכי, עליי להיזהר מזיהומים ומדלקות שיכולים להביא לידי סיבוכים. וחוף מזה, הרבה פעמים פספסתי, היה לי קשה. כשזה קרה הזעיקה האחות את אימי שהייתה במתח ובכוננות.

"אני מייד באה," הייתה מרבה לומר.

והיא הופיעה, מתנשפת ומזיעה כולה.

"נו, הסתדרת?" הייתה שואלת.

"אימא, למה את חושבת שקראתי לך? ברור שלא הסתדרתי," השבתי לה. והיא הייתה לוקחת אותי הביתה ומסיימת בו את המשימה, משום שיותר נעים לעשות את זה בבית.

לא סמכתי על איש אלא רק על אימי. הרי לא אתן לאדם זר, גם לא לאחות מקצועית, לעשות את זה. האחות אמנם ציינה בפני לא פעם שאם אזדקק לעזרתה היא תשמח, אך סירבתי בנימוס. אימא יש רק אחת וגם במקרה הזה.

בכל אופן, עניין הקטטר היה מסורבל. כנערה מתבגרת היה לי קשה להתעסק אתו ולסחוב אותו לכל מקום. הילדים היו מרבים לשאול אותי על האבזר המוזר שהבאתי לכיתה, והסברתי להם בסבלנות ובהומור על הצינורות - ניסיתי לעניין אותם. את האמת, הופתעתי לטובה מתגובתם. הם לא ראו בו דבר מוזר.

שבוע לפני מועד הניתוח חששו הוריי מפני הלא נודע. הרי בארץ לא נעשו ניתוחים מסוג זה. אבי החליט להתייעץ עם הרב פירר וסיפר לו על מהות הניתוח ועל מורכבותו ושאל את עצתו. הרב אמר שאין כל בעיה, קיבלנו את ברכתו, והוריי הסכימו שאעבור את הניתוח. אך אימי לא נרגעה. היא ביקשה מאבי לנסוע לרב כדורי ז"ל בירושלים ולבקש ממנו ברכה עבורי. ואז ביום חורף גשום השאירו אותי הוריי בבית החולים ונסעו לשכונת הבוכרים בירושלים. כשהגיעו הוריי למעונו של הרב כדורי הבחינו בתור ארוך המשתרך לאיטו. הוריי יצאו מהמכונית לגשם ולקור המקפיא של ירושלים, כשהם מכורבלים במעילים.

"בואי נחזור למכונית, הקר עז מדיי," הציע אבי לאימי. "אלך לבד להיפגש עם הרב."

ואבי פילס את דרכו בין ההמון עד שהגיע לאחד מעוזרי הרב.

"אני חייב להיפגש עם הרב דחוף," אמר לו.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"תכתוב בפתק את הבעיה ואראה את זה לרב," הציע העוזר.
כעבור דקות אחדות נכנס אבי אל הרב וקיבל ממנו קמע ושבע ברכות
עבורי. הרב ביקש שכל לילה לפני השינה נטבול בכוס מים ברכה אחת
ולתת לי לשתות.
"הילדה תעבור את הניתוח בשלום," אמר. "היא תבריא לגמרי. הניתוח
הזה בעזרת השם יפתור לה את הבעיה."
אבי חזר אל המכוננית בהתרגשות רבה ומסר את הקמע לאימא שהצמידה
אותו לגופיה שלי.
מה זה השטויות האלה?" אמרתי.
הפעם הייתה נחרצת והסבירה לי שזו ברכה מהרב ושחשוב שתהיי קרובה
ללבי.
נכנעתי.
אחר כך טבלה אימי את הברכה בכוס מים ודאגה שאשתה את הכוס לפני
השינה. וכך היה שבוע ימים. שתיתי בלי לדעת במה מדובר.
כבר באותו יום התחזקה אמנותה של אימי ברב. היא נטענה באנרגיות
חדשות.
יום לפני הניתוח שכבה לצידי, חיבקה אותי חזק לחיקה ולחשה באוזני:
"יש לי הרגשה שהפעם החיים יהיו שונים. כל הסבל ייגמר."
אימי הפסיקה לדאוג. היא הקרינה ביטחון והייתה שלוה. גם אני.
ואז יום אחד היא אמרה לי שהכול מבוטל. כבר יותר משנה חיכיתי לרגע
הזה שבו אוכל לצאת לחיים חדשים, ופתאום התבשרתי שהניתוח לא
יתקיים, שהיא תבוא לקחת אותי בשעה הקרובה.
"זה לא הוגן!" הטחתי בה. "אז למה התאשפזתי במשך כל השנה הזאת?"
"נועה, דיברתי עם אחד הרבנים שהנחה אותי לא לעשות. אני פוחדת,"
ניסתה להסביר.
"ממה את פוחדת? אני זו שצריכה לפחד, לא את?" עניתי בשאלה.
"אני באה לקחת אותך," סגרה.
הייתי נסערת. בחיים שלי לא נתקלתי בדבר כזה. שנה שלמה אני לומדת
להשתמש בקטטר המחורבן הזה, ופתאום ביום אחד מחליטים לבטל.
ומה היא חושבת? שכל החיים אהיה עם חיתולים ושקיות. שהיא תהיי עם

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

זה. החלטתי שאני עושה את זה ויהי מה. חיפשתי את הרופא במסדרון,
ואפילו יצא לי לצעוק על המזכירה.

"הוא לא כאן, נועה," אמרה.

"אני לא מאמינה. אני רוצה את הרופא."

"נועה, כשהוא יבוא אגיד לו. בינתיים תלכי לנוח בחדר."

באותם רגעים חשבתי לברוח מבית החולים, מהבית ואפילו מכל החיים
האלו. נמאס לי. כל פעם משחקים אתי. לי נמאס לשחק במשחקים
הטיפשיים האלה, אני לא בובה של איש.

המתנתי מחוץ לחדר, ואימי בוששה מלהגיע. כבר לא ידעתי מה לחשוב.
החלטתי להתקשר אליה.

"נועה, זה בסדר. מחר זה יהיה," הודיעה לבסוף.

"מה? לא הבנתי."

"זה בסדר," חזרה על דבריה. "נועה, יש לי קצת חששות. אם אנו עושים
את זה, אי אפשר לחזור בנו. אבל את גדולה מספיק כדי להחליט ולהבין.

אני מקווה שכולנו נסתדר."

"אימא, כבר אמרתי לך מיליון פעם, אני כבר די שולטת בזה. את רואה
בעצמך שלאחרונה אני כמעט לא קוראת לך," התעודדתי. "נכון, זה קצת
כואב, אך עם הכאבים אני אסתדר. וחוף מזה, זה עניין שלי. הקטטר הוא
הפתרון הכי טוב."

היה זה בוקר חמים במיוחד. התעוררנו בבית החולים כשאימא לצידי
אבא הגיע והספיק לסדר את כול נושא הניירת מוזר קמנו מחויכות שנינו.
ממש מוזר היתכן? הי בעוד מס' דקות יתבצע הניתוח הגורלי, עברתי כול
כך הרבה ניתוחים ופעולות כירורגיות ובכולם תחושת דאגה מתח וחרדה
הציפה אותם.

והפעם אני זוכרת את אימא ואבא מובילים את מיטתי לצד הרופא
שמלווה אותנו לכיוון חדר הניוח כשתחושת שלווה אופפות אותנו.

"זהו הגענו", אמר הרופא וביקש שאפרד לשלום מאימי ואבי.

"אני רוצה את אימא אתי", אמרתי והתחלתי לבכות.

תפסתי לה את היד חזק, לא הסכמתי לשחרר את אחיזתי.

"אני לא מסכימה שהיא תישאר בחוף," קוננתי. "אני רוצה להירדם שהיא
אתי," אמרתי לצוות הרפואי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הרופא לא היסס. הוא נתן לאימי את החלוק הירוק של חדרי הניתוח,
מצחייה ונעלי בד מיוחדים וגם כיסוי לפה.

"אימא תהיי לצידך עד שתירדמי, בסדר?" אמר בחיוך.
"כן," הנהנתי.

חייכתי אליה, אסור היה לי להישבר עכשיו, צריך להיפרד ממנה בשמחה
ובאושר. הרי היא הבטיחה שאנחנו נצא לדרך חדשה. אז אפרד ממנה
בשמחה, למרות שאני מפחדת.

צחקתי אֶתה ועם הרופא. היא הרימה את ראשה לשמים וביקשה מקב"ה
תודה. היא החזיקה בידי, והתבקשתי לספור עד עשר, בעוד הרופא שם לי
את המסכה המסריחה על הפנים. אימי נישקה אותי ואחזה בידי.

שכבתי על המיטה. ביקשתי שאימי תלווה אותי. הבטתי סביבי, ראיתי
הרבה אנשים עם חלוקים לבנים, מתייעצים ביניהם, אומרים משהו שלא
הבנתי. בכוחותיי האחרונים ניסיתי להקשיב, אולי אדלה פיסת מידע
לגביי. אך עיניי נעצמו, לא יכלו להחזיק מעמד. אני בטשטוש, בתוך אפלה
נוראית שלא מצאתי בה את עצמי. איפה אני? מי אני? מה אני עושה פה?
מתחתי הרגשתי איך האדמה רועדת, עומדת להתבקע ולבלוע אותי
לתוכה. לפתע שמעתי זמזום של פעמון. פקחתי בקושי את עין שמאל
וראיתי דלתות נפתחות. ואז הרגשתי איך אני יורדת לאדמה, נבלעת
בתוכה ולא מסוגלת לצאת. זה כנראה הסוף שלי. הסוף. לבשתי בגדים
לבנים ארוכים דקים שאינם מסוגלים לגונן עליי מפני הקור – איזה קור
כאן. ברקע שמעתי רעשים של אנשים, המולה. מה זה הרעש האיום הזה?
תנו לי כבר לישון, ביקשתי. המשכתי ליפול, וכמעט נפלתי, נתקלתי באבן
או במשהו אחר שאיים להפיל אותי סופית. "מהר", שמעתי קריאה
והוכנסתי פנימה. אני בעולם הבא, אולי בגיהנום.

פתאום שקט, דממה. שמעתי לחשושים של אישה מבוגרת. ניסיתי לשאול
אותה מי היא, אך לא הייתי יכולה. הטשטוש התגבר ועמד להכריע אותי.
המסכה שעל פני עמדה לגמור עליי. כמעט הקאתי את נשמתי וזרקתי
אותה הצידה. "היי", שמעתי, "גם את פה?" וראיתי איך כף יד גדולה
מונפת לעברי, מאיימת להכות אותי. אך לא הרגשתי דבר, לא מכה ולא
נעליים. האם זה רק חלום?

"היא מורדמת?" שאל מישהו.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"לא ממש, " אמר האחר .

"תמשיכי לשים את זה. אסור לך להוריד, " ביקשו ממני.
"נועה לה", שמעתי את קולה של אימא קורא לי מרחוק. "נועה לה, יהיה בסדר."

ואני בגיהנום. לא לגמרי ישנה. גיהנום שהזכיר לי את החדר שלי בבית החולים. אני על המיטה, ומעליי המון מכשירים מפחידים. מסביבי אנשים שמושיטים אליי ידיים. עכשיו הם יבצעו בי את זממם. הם התחילו להזיז דברים ממקום למקום והביטו בי. אלו אנשים בלי פרצופים. אנשים עם כובעים מוזרים, כאלה שלא ראיתי מימיי. זה באמת הגהינום.

נרדמתי. לא הרגשתי דבר. מי יודע מה הם יעשו לי. אבל זה טוב שאיני יודעת ואיני מרגישה דבר. אם אתעורר אספר לכולם. אם אתעורר... הם עשו פעולות אחרונות וסגרו. זהו, זה הסתיים, לא לפני שדאגו להכניס לי מלא צינורות לאף ולאיפה לא. התאוששתי.

הניתוח הסתיים. מעתה לא אזדקק עוד לטיטולים. לא ארטיב עוד במיטה. בכל ארבע שעות אזדקק לקטטר כדי לנקז את השתן. לעולם לא אוכל לתת שתן כמו כולם. זה לא נורא אמרתי. לפחות אסיים את הסבל של השנים האחרונות - בעצם מאז שהייתי תינוקת.

עשיתי את זה, קיוויתי לצאת לחיים חדשים. ביקשתי מהם שיוציאו לי את הצינור מהאף, והם אמרו שיעשו את זה בתנאי שלא אקיא. ואכן השתדלתי שלא להקיא, ואז בכל פעם הוציאו לי צינור אחר. זה היה נורא. צרחתי מכאבים לילות שלמים, והם דחפו לי זריקות הרגעה שלא תמיד הרגיעו אותי.

"הגיע הזמן לרדת מהמיטה, " אמר לי המנתח.

"אין מצב. אני מכאן לא זזה, " קבעתי.

"אין לך בררה. את רוצה להיות כל הזמן במיטה? בואי, נעשה את זה לאט לאט..." דחק בי.

התלבטתי אם לרדת. ואז הצעתי לו דיל: אם ארד מהמיטה ואלך בכל המחלקה, יורידו לי איזה צינור שאני רוצה. הוא התייעץ וחזר.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"קדימה, בואי נראה," אמר.

"את צריכה עזרה?" הציעה לי האחות, רגע לפני שעמדתי לרדת מהמיטה.

"לא, זה בסדר, אני אזיז את הצינורות בעצמי."

לפתע שאבתי כוחות נפש שלא ידעתי היכן היו חבויים לפני זה. הרגשתי שאני חייבת להוכיח לכולם שאני יכולה, שאני גיבורה. הבטתי בבני משפחתי שהגיעו לבקר אותי רק לפני זמן קצר וראיתי שהם חוששים. ראיתי על פניהם שהם אינם מאמינים שאצליח.

ירדתי מהמיטה, הנחתי את כפות רגליי בתוך הכפכפים הכחולים שאימי קנתה לי רק בשבוע שעבר, הכנסתי לתוכם את רגליי, מזיזה את הצינור האחרון שמונע ממני לרדת. לפתע אחרי שעמדתי על רגליי, הרגשתי דקירה בצד, דקירה שהעידה שעשו בגופי ניתוח. עם זאת ניסיתי להתעלם מהדקירה ולהמשיך במשימה. יצאתי מהחדר והסתכלתי על המסדרון הצר. התחלתי ללכת, בהתחלה לאט ואחר כך מהר, מתעלמת מכל הדקירות והכאבים. צעדתי בבטחה בדרך אל ביצוע המשימה, צועדת וצולעת, סוחבת את רגלי השמאלית שלפתע מסרבת לזוז. אך המשכתי וחלפתי בדרכי על פני בני משפחתי שהיו פעורי פה ועל פני הצוות הרפואי שפילס לי דרך. כולם חיכו לראות אם אצליח או אמעד.

אך הייתי לוחמת אמיתית. הצלחתי, עמדתי במשימה. כל הצוות מחא לי כפיים, וכך גם בני משפחתי שבאו אליי וחיבקו אותי. בסך הכול הלכתי כמה מטרים הלוך ושוב ברגל, והם היו בעננים.

"עכשיו אשוב איזה צינור הכי מפריע לי," הודעתי לרופא בעליצות.

בוקר. ישבתי מול מרקע הטלוויזיה ובהיתי. בדרך כלל היו בבוקר תכניות לימודיות שלא עניינו אותי כלל. מה לי ולגיאומטריה והנדסת המישור? מה זה בכלל? אבי ואימי אמנם התחילו ללמד אותי קצת חשבון, אך לא ברמה של כיתה ח. כן, אני כבר בכיתה ח ויודעת לקרוא ולכתוב. אימי דאגה לי לשיעורי עזר, והייתה לי כבר יותר סבלנות לשבת וללמוד. אמנם הייתי יושבת על הכיסא ומנענעת את רגליי בעצבנות, אך שלטתי בעצמי. ידעתי שאם לא אלמד, תנחת עליי צרה נוספת בעתיד.

באותו בוקר לא הלכתי לבית ספר. חצי מהזמן איני בבית, וכשאני בבית אני רוצה להישאר בבית. אז למי יש זמן פנוי לבית ספר? הוריי התחננו שאלך לבית הספר, אך זה לא עזר להם. לא מצאתי את עצמי בין כל הילדים, הספרים והמחברות.

בתקופה זו הייתי אמנם מתאשפות בבית החולים, אבל פחות מבעבר. כבר הייתי גדולה, ועם הקטטר הסתדרתי מצוין. בדרך כלל יש לי שיעור שמזכיר לי מדי פעם שעליי לצנתר את השלפוחית. כשגדל טווח השעות שבו אני עושה את פעולת הקטטר, אימי כבר הייתה פחות לחוצה. היא רק דאגה להזכיר לי כדי שלא אשכח. ואז הייתי לובשת כפפות, לוקחת את הציוד, נכנסת לשירותים ומרוקנת. לא, ממש לא הרגשתי הקלה אחרי שעשיתי פיפי, כי לא הרגשתי דבר. אבל אני בטוחה שהשלפוחית הרגישה בכך. בכלל יש לי קשר אישי עם השלפוחית שלי. אני לא חושבת שלמישהו יש קשר כל כך חזק לשלפוחית שלו. לעתים אני חושבת עליה, דואגת לה שלא תתנפח יתר על המידה. אני אמנם מכאיבה לה קצת, אך היא סובלת את זה בהבנה. עדיף שתסבול קצת, מאשר תתפוצץ ותיקח אותי יחד אֶתה לעולם הבא.

אך למרות כל מאמציי לשמור על סטריליות וזהירות, הייתי חוטפת לעתים קרובות זיהומים שגרמו לי לחום גבוה ולהרגשה רעה. הרי בכל זאת מדובר בגוף זר שחודר אליי. כבר הייתי רגילה לכך, וכשהזיהום התחיל להתפשט בגופי הייתי נוסעת במונית לבית החולים. לעתים הטיפול בי לקח שבוע ימים, במהלכו נאלצתי להתאשפז. הפעם זה היה

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

שונה, לא רציתי להתאשפוז ושוב להשתעמם בבית החולים ולחפש תעסוקה. במחלקה היו בעיקר ילדים קטנים ולא מצאתי עמם שפה משותפת. זכרתי את התקופה שהייתי בגילם, משתוללת ומשגעת את הצוות הרפואי.

ואז יום אחד לקח אותי אבי מבית החולים הביתה.

"נועה, בואי נעשה סיבוב קצר," הודיע לי.

"בכיף, למה לא," ענית.

עצרנו בפיצרייה הסמוכה לבית, אבא הזמין פיצה בתוספת עגבניות וזיתים.

"דיברתי עם המורה ואמרתי לה שבעוד יומיים את חוזרת באופן קבוע לבית הספר," ציין. "אין לך בררה אחרת. אני לא מתכוון לוותר לך בעניין הזה."

שתקתי. למי יש כוח עכשיו לריב ולהתעצבן. אבא התקשה להבין מה עומד מאחורי ההתנגדות שלי להגיע לבית הספר, אך שאבתי כוחות ואמרתי לו: "תודה רבה שהתייעצת אתי. זה לא בא בחשבון."

הוא נגס ממשולש הפיצה השני, לגם מכוס הקולה ואמר: "אני ממליץ לך ללכת לבית הספר. הבטלה שלך בבית הסתיימה. מחר אני הולך לקנות לך את כל הספרים שצריך, קיבלתי את הרשימה מבית הספר."

לא ידעתי מה להגיד. האם נגזר עליי לריב אתו בפעם המי יודע כמה, או עדיף שאשתוק לשם שינוי? שהוא ידבר, מה אכפת לי, אני בלאו הכי יעשה מה שבא לי.

"את מקשיבה לי, נועה? אני מדבר אלייך. את לא מבינה אותי. אני בסך הכול עושה את זה לטובתך."
יצאנו מהפיצרייה.

הוא הגיע לעברי, נטל את התיק מידי והכניס אותו למכונית.

"תיכנס, ניסע, אימא באמת כבר דואגת."

נסענו. לא התכוונתי להלחיץ את ההורים שלי סתם. את המריבות שלי עם אבי אמשיך כבר בבית. אין מה לעשות, אין לנו שפה משותפת וכבר לא תהיי לנו כזו. את אחותי, לעומת זאת, הוא גידל. טוב, לגדל את אחותי, לעומתי, זו משימה קלה ביותר. ובכל זאת תמיד שאלתי את עצמי היכן הוא היה כל השנים? לאן הוא נעלם?

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

נסענו והוא שתק, כנראה פחד שוב לפצוח במריבה שאיש אינו מעוניין בה. הוא הגביר את מקלט הרדיו שבו בישר הקריין שצה"ל מתכוון לעזוב את רוב דרום-לבנון ולהקים את רצועת הביטחון.
"המלחמה הארוכה הזו", אמר אבי.

על איזו מלחמה הוא מדבר, שאלתי את עצמי. טוב, לא הייתי מעודכנת בהרבה דברים, נראה שאני יותר מדיי מתעסקת בקטטרים, בצינורות ובאינפוזיות. גם סדרות טלוויזיה לא ראיתי כמעט, גם לא פסטיגלים. עסקתי יותר מדיי בעצמי, במחלה שלי. אני חייבת לעשות עם עצמי משהו, לשנות את חיי. אולי הריב עם אבי יעורר בי משהו. לא, אני ממש לא מתכוונת לחזור לבית הספר. מצידי ששוב יעלו אותי כיתה בלי להיות נוכחת שם. מי בכלל זוכר באיזו כיתה אני? אני חייבת לנצח את השעמום, שעמום נוראי שמאיים לכלות אותי. אני חייבת לחפש אתגרים, מה כבר יש לי להפסיד?

"יורם, בוקר טוב, זו נועה", התקשרתי אל דודי.
"אהלן, מה עניינים?" נשמע שמח.

זה היה בוקר שמח במיוחד בלי סיבה מיוחדת. אתמול אמנם הייתי בבית הספר, אך זה היה ליום אחד בלבד. אין טעם שאהיה שם, אין לי מה לעשות בו. אבי כבר התייאש ממני. זה לא שהמריבות בינינו הפסיקו, פשוט כבר אין לו כוח, עד הפעם הבאה.

"יש לך מה להציע לי?" שאלתי. "אתה יודע, אני כבר שנה וחצי משועממת בבית. עוד מעט אדפוק את הראש בקיר", התכוונתי ברצינות.
"למה לך? תחשבי מה את אוהבת לעשות."
"לא יודעת, אני רוצה לעשות דברים מעניינים, מאתגרים, ואני יודעת שאתה בעסק הזה."

"חחח, צחק. "את עוד קטנה לזה, כשתגדלי יהיה על מה לדבר."

"נו באמת, יורם? אתה לא יכול לעזור לי?"

"את יודעת מה, חשב מעט, תעשי איזה קורס. יש מכללה מגניבה משהו-משהו, אני מכיר את המנהל, הוא אחלה גבר, את רוצה שאדבר אתו?"

"אאא, חשבתי בקול רם, "מתי?" נשמעתי מבולבלת.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מה מתי? עכשיו! אני אקבע לך פגישה אתו ותדברו. הוא כבר ינחה אותך
הלאה."

"יופי, סבבה. אין לי מה להפסיד."

"או.קיי, אני אחזור אליך מהר, ביי, "מיהר וניתק.

איזה דוד חביב יש לי. באמת נחמד היורם הזה. כשצריך אותו הוא תמיד
נמצא בשטח. בכול השנים הקשות תמיד היה לצידי , תמיד סיפר לי
סיפורים על שיגעונותיו ועל עסקיו. הוא חמוד כזה. ולכן תמיד ידעתי
שאוכל לפנות אליו בכול בעיה שלא תהיה ומאז אני מתקשרת אליו מדי
פעם.

השבועות חלפו והתחלתי ללמוד במכללה קורס חוקרים – תחום מרתק
ומסקרן. רכשתי המון כלים ואסטרטגיות. היה כיף גדול ללמוד את כל
השיטות האלה שבוודאי יעזרו לי בעתיד.

בינתיים רציתי לעשות משהו מגניב במקום להתבטל בבית. תמיד נמשכתי
לסכנות - כל חיי אני נמצאת בסכנה - אז החלטתי להתנדב למשמר
האזרחי בהתחלה בקלאסי ובמשך שנה שלמה של למידה, אני את
המערכת והמערכת אותי. העשייה כללה בין היתר בדיקת חפצים
חשודים אנשים חשודים וסיורים. ובעיקר אקשן. לאחר כשנה שכבר
הגעתי לגיל 17.5 והיה לי אישור מיוחד לפעולה מעבר לשעות הנוער
המקובלות, החלטתי שאני מעוניינת לעבור ליחידות המיוחדות של
המשטרה. נאמר לי שזה רק מגיל 18 ורק באישור מיוחד. את האישור
המיוחד השגתי בקלות, אך בעניין הגיל עשו קצת בעיות, עד שלבסוף ראו
את המוטיבציה, והרצון להיכנס ליחידה. ואז זומנו אותי לראיון אצל
אחד ממפקדי היחידות המיוחדות. כשנכנסתי לבניין, עברתי בידוק
ביטחוני ונכנסתי לחדרו של מפקד היחידות המיוחדות,

לפני נגלה אדם גדול ממדים, גבוה מאוד ושמן, וחיוך נסוך על פניו.

"שלום, " אמרתי בחשש, "אני נועה, שוחחתי אתך."

"כן, נועה, את רשומה אצלי, תשבי, " הורה לי. "במה אוכל לעזור לך?"

"אתה יודע על הבעיה שלי, דיברנו על זה... אני מחפשת לעשות בחיים
משהו מעניין, לא שגרתי. בבית משעמם לי, בית ספר זה לא בשבילי, בגלל

זה אני כאן."

"מה היית רוצה לעשות אצלנו? יש מגוון תפקידים בהתנדבות, " אמר.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"סיור זה הכי מעניין, אמרתי מיד.
"אני מבין. אם כך, אפנה אותך לקצין בשם אלי הוא כבר ידריך אותך."
"מצוין."
"רגע, אני אתקשר אליו," אמר.
הוא חייג.
"תשמע אלי, אני שולח אלייך בחורה נחמדה, יש לה מוטיבציה גבוהה
לעבוד. תדבר אֶתה," הורה לו.
"יופי," פנה אליי, "היה לי כיף לדבר אתך, שיהיה בהצלחה," אמר וקם
לצאת מחדרו.
קמתי מהכיסא מדושנת עונג. סוף-סוף אעשה משהו מעניין בחיי.
"את יודעת," ליווה אותי החוצה, "אנו זקוקים לכוח אדם פה במחלקת
הסיור, אני בטוח שתיהני מהיחידה שאליה תסופחי אלי כבר יסביר לך
הכול."
ישבתי בחוץ מול חדרו של אלי, קצת מתוחה בעניין התפקיד. אין לי בעיה
לעשות כל תפקיד, גם את הכי מסוכן שיש. אם כבר, אז אעשה את הדבר
הכי מאתגר.
"נועה, את יכולה להיכנס," אמרה פקידת הקבלה.
נכנסתי לחדר וממולי ראיתי גבר, שחום עור, נמוך ומעט ערמומי.
"אהלן," צחק. "מה מביא אותך אלינו? איך... נועה שמך?"
"כן, נועה, ככה קראו לי," התלוצצתי.
"וואלה," צחקק. "נו, מה את רוצה לעשות?"
להצטרף לצוות הסיור אמרתי .
טוב אני מספח אותך ליחס 2 את תעבדי הצמוד לבחור בשם גיל .
טוב אמרתי אני ישמח
דבר ראשון את צריכה לעבור קורס יחידות מיוחדות כדי להיות סיירת .
הקורס מתחיל בתחילת החודש, עד אז את תצטרפי לצוות שלם.
בסדר אמרתי .
הם ילמדו אותך ויהיו אחראיים עלייך עד שתוכשרי רשמית בסדר?
מצוין אמרתי .
ובאמת במשך שבועיים למדתי מהצוות איך פועלים בשטח.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

המשמרות היו מעניינות , כן יש לנו מדינה שיש בה כול הזמן פעילות הן
ביטחונית והן פלילית .

אפילו נדהמתי לגלות שבני נוער בני גילי שותפים לפשיעה שבמדינתנו .

כעבור שבועיים באמת יצאתי לקורס של היחידות המיוחדות .

בקורס לימדו אותנו בעיקר חוקים , ואיך עלינו להתנהג במצבים שונים .

וכן קצת קרב מגע כדי שנדע להתגונן ולגונן על שותפינו לצוות .

לאחר סיום הקורס השתלבתי ביחידת הסיור כסיירת מן המניין .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

›

הרופא צדק. הניתוח הביא לידי שינוי דרמטי בחיי ובחיי משפחתי. השנים הקשות היו מאחורינו. תדירות האשפוזים בבית החולים פחתה. התחלתי פרק חדש, השארתי את העבר מאחוריי, יותר נכון כמעט את כולו, כי הקטטר שאתי הזכיר את היותי נערה מתבגרת שעדיין זקוקה לעזרים רפואיים כדי להתמודד עם המצב. צעדתי ברחוב הסואן של תל-אביב שמזכירה לי תמיד מרכז של צעירים. השתוקקתי לעבור לתל-אביב כבר זמן מה, ולכן חיפשתי את דרכי בה. בדרכי חיפשתי בניין ישן שממוקם אחרי הכיכר המרכזית מצד ימין. החום היה כבד - שרב של עונת האביב. נעמדתי מול הקיוסק וביקשתי בקבוק מים קר. לגמתי ממנו, וכבר ציפיתי לראות אותה - אם היא קטנה או גדולה, מרווחת, נקייה ואם יש בה מקום לפרטיות. לאחר שסיימתי את בקבוק המים, עברתי במעבר החצייה ופניתי ימינה. משמאלי שורת אבנים מסודרות למשעי ומאחוריהם דשא סינטטי. מימיני שתילים בשלל צבעים ועץ גבוה שמסתיר את הקומות העליונות של הבניין. בכניסה יש דלת כבדה ואינטרקום, אמצעי הגנה נגד פורצים ועוברי אורח באשר הם. צלצלתי על מספר שמונה ונכנסתי. מסביב לבניין מטופח יחסית, בפנים מלוכלך ולא אסתטי. כבר מזמן שלא צבעו כאן, חשבתי בעת שראיתי את הקירות המקולפים שדרשו סיווד דחוף.

"אהלן נמרוד", חיבקתי אותו.

"בואי, שבי", אמר לי וצעד למטבח להכין משהו.

התיישבתי וחיכיתי.

"עוד מעט אגיע", עדכן אותי. "את יכולה בינתיים להסתובב."

"סלון יפה", הזדרזתי לומר, "מהיכן זה?"

"אחה, זה מדוד שלי. הוא עזב את הארץ והשאיר לי כמה דברים."

"יפה מצידו", אמרתי ונכנסתי למקלחת לראות אם ראוי להתקלח בה.

פתחתי בחשש את דלת המקלחת שחרקה מעט, הדלקתי את האור והתבוננתי במראה שעמדה ממש מולי. מצד שמאל אמבט עם סימנים צהובים מעט וסדק במרכזו. ליד האמבט מטלה של מגבות שהיו כמדומני

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

רטובות. טוב, כביסה וייבוש זה לא הצד החזק של דיירי הבית. מתחתיי – שטיח בסריג סגול ומצד שמאל – ריק. כנראה לא החליטו עדיין מה לשים שם. יצאתי ונכנסתי לשלושת חדרי השינה: אחד גדוש באבזרים, השני מסודר והשלישי ריק - ממתין לבואי.

הם השאירו לי את החדר בלי הנוף, שמבעד לחלונו ניבט בניין רב-קומות. ידעתי שאצטרך כאן מאוורר, אחרת לא אשרוד כאן. אחר כך בדקתי את חדר השירותים, מקווה לא למצוא בו הפתעות לא נעימות, אך האסלה הייתה ישנה ולא נקייה, ממש שערורייה, בקיצור מגעילה - מזל שפיפי אני עושה בעמידה.

"נו, התלהבת?" שאל אותי נמרוד כאשר עשיתי את דרכי חזרה לסלון.

"נחמד, עניתי לו, מתלבטת עדיין מה לומר.

"ראית את החדר שלך? זה החדר הכי גדול כאן," אמר.

"אהה, אני לא צריכה כל כך גדול, אבל בסדר. אוכל להכניס הרבה אורחים."

"סבבה, אין בעיה," השיב והניח על השולחן קנקן מיץ לימונדה, קערת עוגיות ושתי כוסות.

"איפה מירי השותפה?" התעניינתי.

"היא צריכה לחזור מאוחר, היא עובדת במשמרות. גם אני עובד במשמרות, לפעמים גם בלילה."

"אוי, בטח קשה לעבוד בלילה?"

"לא נורא, זה הזמן שבו המחשבות רצות על כל מיני עניינים. אני תמיד מביא אתי קנקן של קפה שחור להשאיר את העיניים פקוחות."

"פשוט, אני אף פעם לא יהיה מוכנה לעבוד בלילה. זה נראה לי סיוט."

"חכי, עוד לא עשית צבא. בצבא תצטרכי לשמור."

"אם יגייסו אותי בכלל, התפרצתי לדבריו.

מזגתי לי לכוס מעט מיץ לימונדה ושתייתי.

"אממ.. מלא סוכר," טעמתי. "כמה כפיות שמת?"

"אהה, לא הרבה. אולי חמש."

"אלה חמש כפיות גדושות. לא התקמצנת."

"אני בדרך כלל לא מתקמצן, אני גם קונה מה שבא. אני אוהב בעיקר לקנות בגדים," ציין ולגם את כוס הלימונדה בבת אחת.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"תגידי, נזכר פתאום, "מה פתאום ילדה בת שבע-עשרה מחליטה לעזוב את הבית?"

"אהה, בעיקר בגלל ויכוחים, אבל גם משעמום. אני מחפשת חיים אחרים."

"זהו, נמאס לך? ואת מתכוונת לעבוד?" תחקר.

"נראה לי שכן, ותל-אביב נראית לי עיר סבבה - המון בית קפה וכאלה, נעשה חיים."

"כן, את האמת, תל-אביב היא עיר שמוציאה ממך את המזומנים. אם הייתי גר באיזה ישוב נידח, הייתי חוסך ימבה כסף."

"אהה, צחקתי, "כסף זה לא הבעיה שלי. אני מרשה לעצמי כמה שיותר."

"נחמד. אז מתי את רוצה להיכנס?"

"אתמול, צחקתי. "מבחינתי אני רוצה לעוף מההורים שלי מהר."

"את צריכה הובלה?"

"לא ממש. דוד שלי יורם אמר שיארגן לי משהו כזה. גם כך אין לי הרבה ציוד."

נפרדנו. מגניב הנמרוד הזה. אני מקווה שגם מירי השותפה לדירה תהיי קלילה. עד כמה שאני זוכרת אותה, היא ממש חמודה ולא טיפוס קשה. אותה ואת נמרוד הכרתי ממש מזמן, הם גדולים ממני בכמה שנים, אך תמיד התחברתי למבוגרים ממני. תמיד הייתי מוצאת שפה משותפת עם מבוגרים. אני מקווה שכך יהיה גם הפעם, אבל שלא יחשבו שאני הולכת לנקות להם את כל הבית. אני ממש לא בקטע הזה. אם הם לא מבינים את זה עכשיו, אחרי שאתחיל להתגורר עמם הם יבינו מהר מאוד.

צעדתי ברחוב הסואן. אוח, איזה גועל, כמה זיהום יש כאן, אבל נראה שיהיה לי כאן כיף לגור במרכז העניינים. שמחתי שסוף-סוף אני יוצאת מהבית. זהו, אני את חיי בבית שלי סיימתי. זה לא שאני לא אוהבת את הוריי, להפך. אני פשוט לא מסתדרת איתם ובעיקר לא עם אבי. כמה כבר אפשר לצעוק ולכעוס? עוד מעט אצטרך לעשות ניתוח במיתרי הקול שלי.

"אני עוזבת וזהו!" בישרתי לאימי יום אחד.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אבל למה? איך תסתדרי? מה, לא נוח לך בבית?" הייתה המומה.
"ממש לא. כל הזמן אתם מעירים לי על בית הספר ובעיקר אבא. כמה זמן
אני יכולה לסבול את זה?"
"אז מה את עושה בזה? אם יקרה לך שם משהו, מי ידאג לך?" שאלה
בדאגה.
"אני יכולה כבר לדאוג לעצמי. אני כבר מתורגלת."
"ומה תעשי שם כל היום?"
"מה שאני עושה כאן."
"נועה, את יודעת שאת לא יכולה להמשיך ככה. את חייבת למצוא לעצמך
תעסוקה."
"נו, את רואה למה אני עוזבת? שוב פעם מתחילה אותה מנגינה."
"לאבא אמרת?"
"למה אני צריכה להודיע לאבא?" שאלתי.
"הוא לא יאהב את זה. את יודעת שהוא דואג לך."
"דווקא חשבתי שהוא כן יאהב את זה. ככה יפסקו הוויכוחים. בכל
מקרה, אני רואה את עצמי חיה עם שותפים ועושה כיף חיים. זה מה
שאני רוצה לעשות. מספיק סבלתי."
"איך שאת רוצה. אני את שלי אמרתי," חתמה את הנושא.
כעבור שלושה ימים עברתי דירה. ברוב הזמן הייתי לבד. נמרוד עבד
במשמרות וחצי מהזמן היה עסק בבילויים עם חבריו. ומירי הייתה לרוב
אצל הוריה בדרום. בעצם כשאני חושבת על כך כל החיים שלי גרתי לבד -
בבית חולים, בבית. אז בינתיים ראיתי בדירה המון טלוויזיה והספקתי
להכיר גם חבר מהשכונה. להבדיל ממני הוא למד בבית-ספר ואפילו ניגש
לבחינות הבגרות. שאלתי אותו פעם מה לך ולנערה שלא למדת אף פעם,
אז הוא ענה שזה לא מה שחשוב - הוא מסתכל פנימה לתוך הקנקן.
יצאתי אתו כמה חודשים ובילינו הרבה בבתי קפה. אני זוכרת פעם איך
חיכיתי לו ליד שער בית הספר שיסיים את יום לימודיו, ויחד היינו
הולכים לכיכר מלכי ישראל לאכול כמה כדורי גלידה עם קצפת. הוא היה
צועד עם תיק עמוס במחברות וספרים, והשתוממתי איך הוא סוחב תיק
כבד כל כך.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

אני זוכרת גם שהייתי מזמינה אותו לאכול. למסכן הזה לא היה בכלל כסף, למרות שגר במרכז תל-אביב. פעם הוא סיפר לי שההורים שלו בחובות, אביו פשט את הרגל, ולכן אין למשפחתו כסף. אני, לעומתו, חייתי מקצבה של ביטוח לאומי ומכספה של אימי. זה הספיק לי גם לממן את חיי וגם להזמין מדי פעם את חברי לסעודה. ולגבי בית הספר? כבר מזמן ויתרתי על התעודה הריקה שנתנו לי בסוף כל שנה. מצידי שלא יעלו אותי כיתה ושאשאר בכיתה י לעולמי עד. מה אכפת לי? רגע, עד מתי זה חוק חינוך חובה? כמדומני עד כיתה י. אז זהו, עוד מעט אסיים את חובתי ללמוד. לא שלמדתי בו משהו עד כה...

חלפו שנתיים. את החבר כבר עזבתי. הוא היה צפונבון כזה ולא יכולתי לסבול את זה לאורך זמן. נדמה לי שכבר הייתי צריכה להיות בכיתה יב, מתכוננת לבחינות הבגרות. אך זה היה רחוק ממני כמו שאוסטרליה רחוקה מישראל. ואת ההורים שלי פגשתי לא מעט. בהתחלה הם הרגישו מוזר, אך ככל שחלף הזמן הם התרגלו לכך. אפילו ראיתי על פניהם קורת רוח. גם הם השלימו עם כך שזמני בבית תם ושהגיע הזמן שאצא לדרך חדשה. ובאמת, תמו ויכוחי עם אבי. זה כשלעצמו הייתה סיבה מוצדקת לעזוב את הבית. הוא כבר נראה שליו יותר ונינוח, והוא הרבה לצחוק ולספר על עצמו ועל עבודתו - דברים שלא שמעתי ממנו מעולם. הם באו לבקרני, ואבי בחן היטב את החדר - פתח את התריסים ואת הדלת. "רק שלא יפרצו לכאן", אמר.

יום אחד השתנה מצב רוחי. נמרוד הודיע שהוא מתכוון לעזוב בקרוב את הדירה לטובת חברתו שזה עתה הכיר. הודעתו נפלה עלינו פתאום, ובמוחי גלגלתי כל מיני רעיונות. הוא ציין כי תחליף אותו בחורה נחמדה שהכיר מעבודתו.

"בעוד יומיים, תכירו אותה", הכריז.

"רגע ומתי אתה עוזב?" התקשיתי להקל את רוע הגזירה.

"נראה לי שהשבוע, החברה שלי לוחצת עליי."

"נמרוד, רק אל תעשה פדיחות. אני מקווה שהשתפה החדשה נחמדה..."
"נועה, אל תדאגי. את יודעת שאני יודע במי לבחור..." קרץ לי ורץ לקחת את התיק שלו שהיה תלוי על קולב הבגדים.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אני חייב לזוז. אחזור מחר בבוקר ואתחיל לארוז. נועה," ביקש ממני,
"את יכולה לארגן לי איזה שני ארגזים ריקים?"
"כן, למה לא?" הופתעתי מבקשתו.

"טוב תודה," אמר והלך.
הצטערתי. חבל שנמרוד עומד לעזוב. הרבה כיף עשינו יחד, במיוחד
במסיבות שאליהן הזמין את חבריו. עכשיו אצטרך לגור עם שתי בנות.
ואתם ודאי משערים לעצמכם, מה זה לגור עם שתי בנות. בכל מקרה, אני
לא יכולה להבטיח לעצמי כלום. אם השותפה החדשה לא תיראה לי,
אברח מהדירה. אין אצלי חוכמות.
ואז היא הגיעה. אמרה שלום ונכנסה. אני ומירי ישבנו בסלון ושתקנו
לרגע.

"זו נועה ואני..." הציגה מירי אותנו.
"נעים מאוד, אני אלה," אמרה בחיוך.
עמדנו לידה. בחורה גבוהה, מטר ושמונים, מלאה קצת ומאופרת מאוד.
בידיה טבעות רבות (מנישואיה הקודמים?) ועל צווארה תכשיטים יקרי
ערך. היא נראתה בחורה עמידה - אז מה היא עושה פה בכלל?
"בואי, אראה לך את החדר," הובילה אותה מירי.

נשארתי במטבח להכין לי כריך בגבינה. כבר ידעתי שיהיה לי קשה
להתיידד אֶתה. היא נראית מנופחת מחשיבות עצמית, כמו איזו גברת
מגונדרת שהכול עושים למענה. כמה שהבית לא היה נקי עד עכשיו, כעת
הוא יהיה מלוכלך אפילו יותר. היא לא נראית בחורה שעושה משהו. אני
מקווה שלא נצטרך גם לבשל בשבילה. זה לא שאני איזו בשלנית גדולה,
רק שתדע שהיא לא תמצא כאן פראיירים.
"זה שלך," הצביעה מירי על חדרו של נמרוד.

"זה? את בטוחה? זה נראה לי לא לעניין. לאן הוא הביא אותי?" שאלה.
"סליחה?" שאלה מירי כלא מבינה. "מה רע בחדר הזה?"
"אין בו נוף, הוא נראה מחניק," ציינה.

"טוב, אני אדבר עם הקבלן שיוסיף חדר במיוחד בשבילך, עם מרפסת ונוף
לים," עלצה מירי והלכה אליי למטבח.
"ראית אותה?" לחשה לי, "איזו מכשפה."
"את מספרת לי," לחשתי לה חזרה. "כבר בהתחלה חשבתי שהיא כזו."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מאיפה הוא הביא אותה? אני מקווה שהיא תסתלק מפה, רק היא חסרה לי," אמרה.
"אני כבר מעדיפה שנשיג שותפה בעצמנו. אם זה מה שנמרוד הצליח להשיג..."
"סליחה," נשמעה לפתע קריאה דחופה, "איפה כאן השירותים?" שאלה אלה.
"מול החדר שלך!" השיבה מירי.
"מה, כאן?" צעקה בשאלה.
"כן, שם," השבנו שתינו.
לפתע שמענו איך היא מורידה את המים, פעם אחר פעם.
"רק שלא תהרוס לנו את הנייגרה. מי ישלם, היא?" שאלה מירי.
"בנות, אני שמחה להודיע שעברתן את המבחן. ממחר אני כאן," הודיע בחיוך רחב.
"מה? כבר מחר?" השתוממה מירי.
"כן, יש לכם איזו מזימה מתוכננת?" שאלה וצעדה לעבר הדלת.

השלמנו עם רוע הגזירה. חיינו נהיו סיוט. העדפתי כבר להתגורר בבית עם הוריי ולהתווכח עם אבי מלחיות עם המפלצת הזו. פשוט מפלצת על עקבים. זה לא שלא ניסיתי להתקרב אליה ולנסות ליצור איזה שיתוף פעולה עמה, פשוט לא הייתה בינינו כימיה בכלל. אז החלטתי לעזוב את הדירה, וכך גם מירי שרצתה לעשות את זה מזמן. היא בדיוק סיימה את לימודיה באוניברסיטה, ואני מיציתי את חיי בתל-אביב. נמאס היה לי מכל בתי הקפה האלה והמועדונים. הייתי חייבת לגור במקום אחר, שקט יותר, לחוץ פחות.
נסעתי דרומה מתל-אביב לכפר-יונה. חיפשתי בית גדול, חדש וזול - בעיקר זול. חשבתי לעצמי מדוע לשלם כל כך הרבה כסף על דירה בתל-אביב? עם כל הכבוד לתל-אביב, היא לא מצדיקה את זה. ירדתי בתחנה וצעדתי בצד הדרך על עפר. פניתי ימינה וראיתי שער גדול וירוק.
"לאן זה?" שאל אותי השומר.
"אני מחפשת את הרשקו."
"אהה, הרשקו, זה כאן," הצביע על בניין משרדים גדול.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

צעדתי אל עבר הבניין, והוא המתין לי למטה עם עוד שני אנשים.
"את נועה?" שאל.
"כן, ענית.
הוא נפרד מהם והתפנה אליי.
"אז מה מעשייך כאן, נועה?" שאל.
"אני מחפשת מקום שקט, שונה מתל-אביב," השבתי, מקווה לאות חיוב ממנו.
"הגעת למקום הנכון. את תיהני כאן. יש פה חברה ממש טובים והמון אמנים. את בקטע של אמנות?" שאל.
"אני, ממש לא," הופתעתי משאלתו.
"אז מה את עושה?"
"אני מתכוונת להתגייס בקרוב," ענית לו בלי לחשוב.
"שיהיה גיוס נעים," איחל לי ואמר, "בואי אחריי."
עלינו על השביל המוביל לבית, שמבחוץ היה צבוע בבז'.
נכנסנו ולעיניי נגלה בית ענקי - סלון גדול עם מטבח משופץ ומסדרון ארוך.
"נראה לי כי הבית מספיק לאדם אחד..." ציין.
"כן, בכל חדר אשים משהו אחר," צחקתי וכך גם הוא.
"רק תסלח לי, אני חייבת ללכת לשירותים," ושאלתי היכן השירותים.
"בינתיים אחכה לך בחוץ, בגינה. אראה מה מצב השתילים."
"בסדר," אמרתי ונכנסתי.
לא זכרתי כבר כמה שעות חלפו מאז שרוקנתי את השלפוחית. כשזכרתי שלא רוקנתי כמה הרבה זמן, נבהלתי מעט. הוצאתי את הציוד, חיברתי את הצינור והקטטר ורוקנתי בעמידה. אוף... כמה שתן יצא לי. נראה כי אם לא הייתי מרוקנת עכשיו, אדון הרשקו היה צריך לקחת אותי לבית חולים.
"זהו," קראתי לו מבפנים.
"אני מגיע," נכנס ובוץ בנעליו. "אני מצטער, אני אוריד את הנעליים. יש כאן הרבה עבודה בגינה. אז מה את אומרת?" ניגש היישר לעניין.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ראיתי בפניו כי הוא מעוניין להשכיר לי את הדירה. למה לא? אני חושבת שאני נראית בסדר. אני לא איזו נערה מתבגרת מהרחוב. אני בסך הכול באה מבית טוב, מבית שכולו רצון טוב.

"מתאים, אבל תיקח בחשבון שאולי אכניס לכאן שותפים. לגור כאן לבד נראה לי בעייתי," הכרזתי.

"אין בעיה, סגרנו. רק תעדכני אותי לפני שאת עושה את זה. מול כפר-יונה יש בסיס צבאי של צנחנים, אפשר לפנות לצה"ל ולציין שאת מעוניינת לגור עם שותפים, חיילים בודדים. צה"ל ישמח לעזור לך."
"אהה, תודה. לא ידעתי," וכבר התחלתי לגלגל במוחי את הרעיון הזה.

קיץ. חם. לח. היתושים נכנסו לדירה. אני צריכה לדבר דחוף על זה עם בעל הדירה. ולפתע צלצול בדלת. התרגשתי, חיכיתי להם. התלבשתי בחולצה קצרה ובמכנסיים צמודים קצרים, אספתי את שערי, שמתי אודם – מה שבדרך כלל איני אוהבת לשים וניגשתי לפתוח את הדלת.
"אהלן, מה עניינים?" התלהבתי.

הזמנתי אותם לשבת בסלון. אני זו שבחרתי אותם. בחיים לא אגור עם מי שלא ארצה. ולכן מספר ימים לפני כן נפגשנו והחלטנו לגור יחד. חייל אחד עלה מדרום-אמריקה והשני מארה"ב. חמודים כאלה. הם הגיעו עם תיקים כבדים ובתוכם בגדים הזקוקים לכביסה, רמז למה שהם עברו בשבועיים האחרונים.

"אין לנו עדיין מכונת כביסה, אך בעל הדירה אמר שיארגן לנו," עדכנתי אותם.

"לא נורא," אמר אחד מהם, "אכבס ביד. אימא שלי סיפר לי כי בארגנטינה..."

"סיפרה לי," תיקנתי אותו.

"כן, סיפרה לי ששמה הם כבסו ביד. ככה עשו עם היד," הראה לי.
"אני מתארת לעצמי איך החיים נראו פעם, בלי מכונת כביסה. ואצלנו בבית עוד רבים מי יעשה כביסה."

"מפונקים הישראלים האלה, ממש מפונקים, גם בצבא ככה זה. הם לא יכולים לישון פה... לא שם..." אמר במבטא ארגנטיני כבד.
"בוא, שים את זה כאן," אמרתי לשני, שנראה מופנם יותר.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"רוצים לשתות משהו?" הרגשתי כמו אימא שדואגת להם.
"למה לא? מה יש לשתות?" שאל הארגנטיני.
"מה שאתה רוצה. הרשקו דאג לנו."
"וואו, זה גבר-גבר, ההרשקו הזה."
"כן, הוא בעל דירה חמוד."
שתינו יחד. הם תה, ואני מיץ ממותק, הרגל מהבית.
"אני מציעה שבסוף-השבוע נלך לבריכה, יהיה ממש כיף."
"קודם אני סיגריה, לישון קצת, ומחר נדבר. אני אוהב מאוד בריכה,"
אמר הארגנטיני ויצא החוצה כדי לשאוף אוויר וגם סיגריה.
ואני נשארתי עם השני וניסיתי בכל כוחי לדובב אותו.
"נו, מה קורה?" שאלתי, מצפה לתשובה.
"בסדר. אני קצת איך את זה? מבואס."
"ממה? מהדירה?"
"לא, מהצנחנים. נמאס לי בפלוגה."
"אז תעזוב," הצעתי מיד.
"אהה, אי אפשר. זה סיפור."
"מה הבעיה? תעשה הצגה ותצא."
"אני צריך מדרסים. אולי על זה אצא?"
"יכול להיות. אבל למה אתה חושב על הצבא? תחשוב על שיש-שבת.
יהיה לנו כיף פה."

וכך חלפו הימים. הם בצבא ואני בדירה. אולם הפעם לא הייתי יכולה להיות בחוסר מעש כמו בתל-אביב. בכפר-יונה, להבדיל מתל-אביב, אם אתה לא עובד, אתה יכול להשתגע. ולכן כדי למנוע את השיגעון חיפשתי עבודה בפעם הראשונה. ובלי שום קשר, השתוקקתי לעבוד. גם לא חשבתי שכל חיי אעביר בבטלה שכזו - בצפייה בתכניות טלוויזיה ובבילוי בבתי הקפה. ולכן בתוך זמן קצר שימשתי מאבטחת באחד מקניוני השרון. זו לא הייתה עבודה הכי מעניינת, אך עדיפה מלרבוץ בבית. חוץ מזה, גם לא אהבתי שום דבר שקשור למטלות הבית: לא לבשל, לא לנקות ולא כלום. אני מודה שאני קצת עצלנית ואוהבת את החיים הנוחים. מה, לא מגיע לי ליהנות אחרי כל הסבל שעברתי? שאחרים יעשו את זה בשבילי, מה יש... עם זאת לא ציפיתי מחיילים שמשרתים בצנחנים שינקו את הבית בסוף-

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

השבוע החופשי שלהם. הארגנטיני הנחמד הציע את שירותיו, אך אני סירבתי... אולם הוא התעקש ואני הסכמתי. אני גם לא כזאת עקשנית. אם הוא כל כך רוצה לנקות, אז שינקה. לי לא היה אכפת לא לנקות, אפשר היה לחשוב שהדירה שלי. גם כך בעוד זמן מה ודאי אעזוב. אני לא מתכוונת לחיות בכפר-יונה, כל חי.

ובאמת המקום התחיל להימאס עליי. יום אחד כמעט דפקתי את הראש בקיר. אין מה לעשות, כפר-יונה זה לא תל-אביב. בדירה ההיא בתל-אביב, בתוך חמש דקות הייתי כבר נכנסת לחנויות ונפגשת עם חברה בבית קפה. אך כאן, שיממון. גם העבודה לא פתרה לי את השעמום.

ולכן החלטתי לעזוב את הווילה ולא לחדש את חוזה השכירות. בישרתי את זה להרשקו ששאל במה הוא יכול לעזור לי. אמרתי לו שהוא יכול לעזור לי בכמה חנויות וקניונים באזור. אני נערה שגדלה במרכז העיר, מה לי ולכפר-יונה? הגעתי למסקנה מעט מאוחר מדי.

עמדתי לעזוב וארזתי את חפציו. תם פרק בחיי, עוד מעט אתחיל פרק חדש, מקווה שמסעיר יותר מכפר-יונה. לפתע נשמעה נקישה בדלת. מי זה יכול להיות בשעת ערב מאוחרת שכזו? פעימות לבי נקשו חזק בעוצמה כמו זו שנשמעה בדלת. פסעתי לאט ובשקט לעבר הדלת והצצתי לתוך העינית. אך בחוץ חושך, ובכניסה לבית אין אור, וגם לא היה אף פעם. "זה אני, מוריס," שמעתי פה.

"מוריס, מה מעשיך פה? אתה לא צריך להיות... רגע, תמתין, עוד מעט אפתח לך," חיפשתי את המפתח כדי לפתוח לארנטיני.

לרגע שכחתי ששמתי אותו על מקלט הטלוויזיה.

"אני לא רוצה שתעזבי, לא רוצה," נכנס ודמעות נצצו בעיניו. "רצייתי לדבר. אני אבוד. מציקים לי, אין לי מה לעשות יותר שם."

"רגע, לא היית צריך להיות בעבודה?"

"הייתי צריך אך ברחתי."

"תשמע, מוריס," ניסיתי להרגיע אותו, "אין לי מה לעשות פה. תבין אותי, אני כל הזמן רובצת פה בלי לעשות כלום."

"אז בואי נעבור יחד למקום אחר?" הציע.

"מה השתגעת? אתה עובד כאן, ואני הולכת למקום אחר, לאזור אחר. אל תדאג, נשמור על קשר," השתדלתי לנחם אותו.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

דמעותיו החלו לצאת מעיניו במהירות גדולה יותר מאשר קודם לכן.
כשראיתי אותו כך, דמעות החלו להציף גם את עיניי. אך למרות זאת, לא
אשאר כאן, אני עם כפר-יונה גמרת.

שותפיי לדירה לא רצו לעזוב, אך כשידעו שאני מתכוונת לעשות כן, הם
עשו את זה לפני. רק לאחרונה הם סיימו את השירות, ואני התפטרתי
מהעבודה. אחרי שהם עזבו, נשארתי לבדי מספר ימים, מהורהרת, מצפה
לאתגר הבא, שבטוח יהיה מסעיר יותר. בעצם כל דבר יהיה מסעיר יותר
מכפר-יונה.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

יא

כתבתי מכתב, הייתי חייבת. אני לא מתכוונת לוותר להם בנוגע להחלטה שהם שלחו אליי. הם לא יפטרו ממני כל כך מהר. אפילו כתבתי שאפנה לבג"ץ. הם מצידם אמרו שאיש לא יאיים עליהם, ואם יש בעיה אני מוזמנת לתבוע. פעם אחת אף הוזמנתי לוועדה רפואית, אבל היא פסלה אותי מיד. זה היה מפחיד לשבת מול עיניים בוחנות של ארבעה. הם הביטו במסמכים שהבאתי, ופניהם הרצינו.

"לא נאשר לך", הודיע היו"ר.

"מה לא? אין דבר כזה..." אמרתי.

"אנחנו לא ניקח אחריות. תודה ובהצלחה", אמר ולא נתן לי את זכות התגובה.

התבאסתי. כבר הרבה זמן שלא חוויתי כישלון, ועוד כישלון צורב כזה. הרגשתי איך כל עולמי חרב עליי. אולם להוריי הוקל מעט. הם דווקא התנגדו שאשרת בצבא, דאגו לי ולשלפוחית שלי. דאגו שמא יהיה לי בצבא זיהום בשתן מה שיביא לידי כך שהכליה תתכלה. דאגתי להרגיע אותם והודעתי כי אני רוצה להיות כמו כולם. בבית ספר הרי לא למדתי, ודווקא משום כך הייתי זקוקה מאוד למסגרת.

לא ויתרתי. ניסיתי לדבר על לבם, ויום אחד זה קרה. התגייסתי. אמנם לא באופן פורמלי, אך נהייתי חיילת. זה היה חלומי.

"להתראות, תשמרי על עצמך", ביקשו ממני הוריי כשדמעות ממלאות את עיניים, עת שהורידן אותי בתחנת האוטובוס הצמודה לבסיס.

זה היה היום הראשון שלי בצבא. אף על פי שהתנדבתי, הרגשתי כמו חיילת על מדים. צעדתי בשביל העפר ופניתי שמאלה, מתבוננת מרחוק בצריפים הישנים.

"לאן?" שאל אותי הש.ג.

"לקצין מנשה", אמרתי וצעדתי בעקבות הנחיותיו של הש.ג.

בפעם הראשונה הייתי בתוך בסיס צבאי, הרגשה קצת משונה. לא האמנתי שאגיע לרגע הזה, רגע שכולו שמחה, רגע שמוכיח שלמרות כל בעיותיי, הגעתי אל היעד הנכסף. כמה שחיכיתי לרגע הזה שבו אצעד גאה

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

במסלול החדש של חיי בין צריפים ישנים ובין חיילים על מדים. לפתע פנה אליי אחד החיילים עם שרוך על ידו.

"תעודה בבקשה, " ביקש.

"תעודה? אין לי תעודה."

"אז איך נכנסת?" התעקש.

"יש לי אישור, " מבינה לאט לאט מה זה צבא.

"אז תני לי את האישור."

פשפשתי במכנסיי, מחפשת את האישור. מוציאה את ידי מכיס שמאל ומעבירה אותה לכיס ימין, וכשלא מוצאת דבר מסיטה את ידי לכיסים האחוריים. אז אני נזכרת שאולי זרקתי את האישור לתוך התיק שבתוכו ציוד רפואי ובגדים להחלפה, ומוצאת אותו בסופו של דבר בתוך השקית של הקטטר.

"הנה, " שלפתי ונתתי בידו.

"אני מבין... את יודעת שאסור להתהלך כאן בשיער פזור, " בישר לי.

"לא, אני פעם ראשונה כאן, " התנצלתי, "אני לא יודעת את החוקים."

"אני מכיר את התירוצים האלה של הפעם הראשונה, " אמר, "תצטרכי להתלוות אליי."

"להתלוות אלייך?"

"לשם, " הצביע על צריף שבו היה שלט - "משרד הרס"ר."

"אני מצטערת, אני מוזמנת לשיחה, אני כבר באיחור של חמש דקות, ואתה מעכב אותי."

"חיילת צעירה, אולי את לא מכירה כאן את החוקים, אבל אני קובע כאן מה לעשות. את מתלווה אליי, " הרים את קולו והורה לי להתלוות אליו.

הלכתי אחריו, לא מבינה מה הוא נטפל אליי דווקא ביום הראשון שלי בצבא. אם זה הצבא שלנו, אולי מוטב שלא אגיע אליו יותר.

"הנה חיילת שלא הלכה על-פי הנהלים, " פנה החייל לרס"ר.

הרס"ר הביט בי ואני בו, ולא ידע מה לומר. לא ידעתי שלרס"רים יש שפם כל כך ארוך. מדוע הוא כל כך ארוך? מה הסיבה? מוזר, כי מבחינה אסתטית, זה ממש לא אסתטי.

"חיילת, תעמדי זקוף!" הורה לי.

עמדתי זקוף, וכי מה יש לי לעשות מול רס"ר זועף?

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אני מגיש נגדך תלונה!" הכריז.

"תלונה? על מה?"

"אני מכיר את אלה שמנסים לחפש תירוצים. אותך אני דווקא מכיר.

ראיתי אותך כאן מספר פעמים."

"אותי?" שאלתי המומה. "בחיים לא הייתי כאן. אני צריכה להיפגש עם

קצין בשם מנשה, ואתם מעכבים אותי."

"מנשה?" שאל בתמיהה. "מה לך ולמנשה?"

"אני מוזמנת אליו לשיחה. אני פעם ראשונה כאן."

"תראי חיילת, אני לא יודע אם את משקרת או לא, אך תדעי לך שזו פעם

אחרונה שאת הולכת ככה, זה ברור?"

"ברור," עניתי בהכנעה והסתלקתי משם.

ראשי הסתחרר, לא הרגשתי טוב, לא הבנתי מה הם רוצים ממני, מדוע

הם מתייחסים כך אל חיילת צעירה שלא יודעת כלום על צבא. מיהרתי

אל מנשה ונכנסתי אל חדרו באיחור של רבע שעה לפחות.

"הרס"ר עיכב אותי, אני מצטערת," התנצלתי בפניו.

"הרס"ר? מה הוא רצה ממך?"

"החייל עם השרוך אמר שאסור ללכת בשיער פזור. לא ידעתי שאני צריכה

ללכת בשיער אסוף," עדכנתי אותו.

"כן, אלו הנהלים כאן," ניסה לגונן על הרס"ר. "זו הפעם הראשונה שלך,

ואני מקווה שאליהו לא גרם לך לעוגמת נפש."

"קצת, הוא רצה להגיש תלונה, אך לא עשה את זה בסוף."

"טוב, את מוזמנת לשבת," אמר.

הסתכלתי על משרדו שהיה עם פסלונים רבים ועם תעודות הוקרה. על דש

חולצתו איתורים רבים. התרשמתי מאוד מהאיש ומנכונותו לעזור לי.

"קראתי בעיון על הבעיה הרפואית שלך, ואני מתלבט מה להציע לך,"

עדכן אותי.

"אני יכולה לעשות הכול," הודעתי לו, "הבעיה הרפואית שלי לא אמורה

להגביל אותי."

"גם לצנוח ממטוס?" התלוצץ.

"בוודאי," עניתי בביטחון. "אין לי בעיה לעשות גם את זה. זה החלום

שלי."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אז אני מבין שאת לא פוחדת כבר מכלום?"

"נכון."

הרגשתי סיפוק רב. חשתי איך הקצין מתלהב מדבריי וקיוויתי שכעת הוא ייתן לי תפקיד מעניין.

"תראה," הזדרזתי לומר לו, "פקידה זה לא בא בחשבון. אני ממש לא בקטע של משרד."

"כן, אני מבין, אחת שמספרת על רצון לצנוח לא מתכוונת לעבוד עם ניירת..."

הוא שתק לרגע, עיין במסמכים וחשב.

"את תצטרפי לסיורים שלנו, לפטרולים ולבדיקות," קבע.

"בכף, מה זה אומר?" ניסיתי לדלות יותר מידע.

"זה אומר שאת תצטרפי למשימות המיוחדות שלנו שכרגע אני לא יכול לפרטן... זו עבודה משמעותית ומאתגרת," הכריז. "בכל מקרה, הדלת

שלי תמיד תהיי פתוחה. אם תצטרכי משהו, אל תתביישי."

"רק רציתי לומר שאני לא רוצה יחס מועדף. אני רוצה לעשות הכול כמו כולם, למרות הבעיה שלי."

"כן, את זה ניתן להבין מייד מדברייך... טוב, יש לי פגישה עם צוות ההדרכה של הבסיס. מעתה את שייכת לאדי, קצין המבצעים שלנו."

יצאתי מהפגישה מאושרת. אמנם דילגתי על שלב הטירונות, כי הצבא לא רצה לקחת על עצמו סיכונים, אך הרגשתי כמו כל חיילת אחרת, חיילת מבצעים ולא פקידה במשרד שמגישה קפה לבוס בכל בוקר.

"הבנתם מה הבעיה שלה?" הכריז אדי בקול רם במיוחד. זה היה יום חורפי וגשום ועת לצאת למארב, לתפוס מבוקשים.

שלא תבינו לא נכון. לא עשיתי את כל הפעילויות שהוטלו על הפלוגה שלי. לכל אותם פעילויות שלא אהבתי לעשות, היו לי פטורים רפואיים. בכל זאת יש דברים שאף חייל לא אוהב לבצע אותם, וכך גם אני. אולם פעם אחת לקחתי על עצמי משימה אחת קשה מדי.

זו הייתה משמרת ארוכה, בקור, בגשם. הרגשתי איך ראשי מסתחרר, ואיבדתי את ההכרה. דופק הלב שלי פעם בחוזקה, וראיתי שחור בעיניים.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

כל החיילים שהיו מסביבי הפכו לצלליות מרקדות שזזו ממקום למקום. את דבריהם שמעתי חלש, חלש מאוד. אחר כך ראיתי אותם זזים מפה לשם, אחד מחזיק אותי בידי השמאלי והשני במותניי, מונע את נפילתו לבוץ התובעני. 'תביאו לה את הציוד', שמעתי פתאום מישהו מבקש. אבל לא הציוד יציל אותי ברגע זה, כי אם בית החולים. ידעתי שאולי מדובר בזיהום, אחד מיני רבים שהייתי חוטפת מדי פעם. לפתע הרגשתי איך קיבתי מתהפכת לה ועומדת לפלוט את כל מה שאכלתי באותו היום. ואז הכול יצא, יצא במהירות וגם על מעילי שהיו שטוף בגשם. אורות המסנוורים של הגייפ האירו עליי, מסייעים לצוות להושיע אותי.

"1,2,3 האם שומע?" נשמע בקשר. "תביאו רכב חילוץ. זה מקרה דחוף." הם הכניסו אותי אל תוך הגייפ והשכיבו אותי על הספסל האחורי. הכרתי שבה אליי מעט, אך הרגשתי איך אפסו כוחותיי. אחד החיילים הוותיקים שם לי על הפנים מטלית לחה, לאוששני מעט. הרגשתי איך המטלית עוברת על פניי, מעל עיניי ומתחת לאפי. הוא ניסה להשקות אותי במים, אבל פי היה סגור כמו מנעול, שפתיי היו כפוצות. הוא ניסה לשחרר מעט את שפתיי, אך התנגדתי. שפתיי סירבו להיפתח. 'חייבים לתת לה מים לשפר את מצבה', שמעתי מישהו אומר, ואני מיד נבהלתי ושחררתי מעט. הוא הצליח להכניס לפי מעט מים צוננים, טיפה אחר טיפה.

"את רואה אותי?" ביקש לדעת החייל שטיפל בי. פקחתי מעט את עיניי לראות במי מדובר. על אף כוונותיו הטובות לעזור, חסרונה של אימי הורגש. רציתי אותה לידי באותם רגעים איומים שבהם הרגשתי שאני הולכת מן העולם. למזלי היא לא ידעה מה עבר אליי, אחרת הייתה מתעלפת במקומי.

בחלוף שעה הוכנסתי לחדר המיון בבית החולים. בדרך כלל כשאני מגיעה לבית החולים איני נכנסת למיון, משום שאני יודעת מהי סיבת בואי וממה אני סובלת, עניין שמקצר את תהליך קליטתי. ואם אין מדובר בבית החולים שלי, אני נותנת הנחיות לצוות הרפואי מה עליו לעשות וכיצד לעזור לי. אכן, זה היה זיהום שחדר לגופי בגלל השימוש בקטטר. אני חשופה לסכנות ותמיד אהיה חשופה אליהן.

בחלוף שעתיים הגיע אליי הוריי מודאגים מאוד.

"הכול בסדר, נועה? איך דאגתי לך..."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"כן, אימא, הכול בסדר. הם יודעים לטפל בי היטב," עדכנתי אותה, מנסה להרגיע אותה.

"אני כבר לא ישנה לילות שלמים, את לא יודעת מה עובר עליי," אמרה בהיסטריה. "מספיק עם הצבא, מספיק. את לא חיילת בקרבי, יש לך בעיה רפואית, מתי תביני את זה?"

"אימא, זה דבר שקורה," התחלתי להתאושש מהאירוע שעברתי, "ידענו שלפעמים יהיו לי זיהומים, אני משתמשת בחפץ זר, את יודעת."

"נו, ולכן זו סיבה מספיק טובה להיות בבית ולא באיזה בסיס נידח, שרק את יודעת מה את עושה שם."

"אין לי כוח להתווכח, אני לא חושבת שאנטוש, אני ממשיכה. אני מודעת לסכנה, אך אני לא מוכנה להירקב בבית. הבית זה לא בשבילי."

"נועה, את כבר ילדה גדולה," אמרתי בעת שהאחות הצמידה לידי אינפוזיה. כעבור שבוע חזרתי לבסיס. על אף הזיהומים שתקפו אותי לעתים קרובות, לא נכנעתי. הרי זיהומים יכולים להתרחש גם בבית, זיהומים הם חלק בלתי נפרד מחיי, וכך אני צריכה להתייחס אליהם.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

יב

בצבא הייתה לי חברה טובה ששוחחתי עמה על תכניותיי. רציתי מאוד להמשיך שנה נוספת בצבא, הצבא סיפק לי עניין רב. חברתי מצידה אמרה שהיא מתכננת דווקא נסיעה לתאילנד הרחוקה. תמיד היא חיפשה אתגרים, בדיוק כמוני, אך להבדיל ממני היא לא אהבה את התפקיד שלה בצבא. היא לא אהבה את המשימות שהוטלו עליה וקינאה בי תמיד על הפטורים שקיבלתי.

"לפעמים שיש בעיה רפואית זה לטובתך, בעיקר בצבא," ציינה בלי לחשוב מה עוברת בחייה בחורה עם בעיה בשלפוחית.

"זה לא ממש מגניב להסתובב עם הקטטר כל היום," השבתי לה.

"למה? בבסיס הזה זה דווקא יתרון. אין כאן שירותי בנות, ואת יכולה להשתין בעמידה."

"אפילו בקשת," אמרתי וצחקנו.

לפתע נזכרתי שכבר חלפו מספר שעות ועליי לצנתר את השלפוחית.

"אני תכף באה," נפרדתי ממנה לכמה רגעים, צועדת לעבר הפחון המחניק. אם הייתם יודעים כיצד השירותים האלה נראו, הייתם מוותרים ועושים את הצרכים במקום אחר, אולי מאחורי אחד העצים, שלא היו חסרים בבסיס הזה. צעדתי בחוסר חשק עם התיק שאתי, עליתי שלוש מדרגות והתמקמתי מול אחת האסלות. מזל שאיני צריכה לשבת, חשבת, אחרי שראיתי את מה שראיתי. שלפתי מתיקי את הציוד והקטטר והתחלתי לצנתר. לפתע שמעתי רעשים מאחוריי. דלת השירותים הפנימית הייתה פתוחה, כיוון שלא יכולתי לסגור אותה. מדובר היה בחדר שירותים קטן שאפילו זבוב לא היה מצליח לחיות בו יותר מיומיים, ולא בגלל הריח. הבטתי לאחור בתקווה קלושה שמדובר באיזה חתול, אחד מאותם חתולים רבים שהיו משוטטים בבסיס ובעיקר ליד חדרי האוכל. אך שמעתי קול צעדים שרק התגבר והתגבר. הסתובבתי וראיתי פנים. פנים המומות, פנים אדומות, פנים מבוהלות. לא ידעתי מה לעשות באותם רגעים, הרי לברוח לא אוכל וגם לא להפסיק באמצע. הוא הביט למטה וראה איך אני מטילה את מימי. לפתע ראיתי בפניו איך הוא

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

מתמלא בתחושת בעטה שגרמה לו לברוח, לא לפני שצעק כל כך חזק עד שהחיילים שישבו בחוץ לא הבינו מה עבר עליו.
"יא משוגע, מה אתה צועק?" פנו אליו.
"אתם לא מאמינים מה ראיתי. אישה שיש לה זין."
"מה? אתה נורמלי?" שאל אחד החיילים וסיגריה דלוקה בידו.
"באמת, אני סתם עובד עליכם? היא עמדה מול האסלה ועשתה. כשהסתכלתי עליה היא חייכה. אני חייב לדווח למפקד, לא ייתכן שיהיו פה קוקסינלים."
החייל רץ במהירות לעבר המפקד שלו. את מה שהוא ראה הוא לא יישכח זמן רב.
"איפה מנשה?" שאל את מזכירתו. "אני חייב לראות אותו דחוף."
"מנשה? הוא כרגע בישיבה. מה קרה?"
"עזבי, לא משנה. אני חייב לדבר אתו."
"תגידי לי בני, השתגעת. אתה צריך קב"ן, אמרה לו.
הוא יצא החוצה ולא האמין. בפעם הראשונה בחייו הוא היה עד לקוקסינל ועוד במדים.
כעבור שעה הוא שוחח עם מנשה ותיאר בפניו את שראה.
"יש לך פטה מורגנה מהשמש, תשתה מים, ניסה מנשה להסתיר את מה שידע.
ואני צחקתי. קיוויתי רק לא לפגוש בו יותר, כדי שלא יחשוב שאני באמת... בכל אופן, נראה לי שאת הפנים שלי הוא לא ישכח מהר...

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

יג

"תעמדו יפה!" ביקש המפקד משורת החיילים הצעירים שנעמדו מולי.
"עוד מעט נצא לריצת בוקר ואחר כך לחדר האוכל, לא לקצר את
המסלול," הורה.

זו הייתה שעת בוקר מוקדמת, השמש עוד לא הפציעה. עיניי היו טרוטות,
לא ישנתי היטב על המזרן המעופש של הצבא. אלו היו ימים שבהם לא
ישנתי הרבה. כעבור ארבע-חמש שעות שינה התעוררנו, וכבר עמדנו
במסדר, מחכים ליתר חיילי הפלוגה שישכימו ועמדו על מדיהם וציודם.
בחי, מסכנים החיילים האלה, מה צה"ל רוצה מהם? רק לפני יום הם
ינקו משדיהן של אמם, וכעת עליהם להתמודד עם מטלות ודרישות
שזרות להם. לעתים נהניתי להביט בהם, להיווכח מה לא הפסדתי
כשדילגתי על השלב הזה, על הטירונות.

לא הייתי קשוחה, זה לא האופי שלי. רציתי מאוד להמשיך שנה נוספת
בצבא. בהתחלה דאג הצבא להתנגד לכל מה שרציתי לעשות, כרגיל, אך
אחר כך התרצה, לא עניינו אותי הניתוחים, השלפוחית, הכליה ועוד
עניינים רפואיים אחרים שמהם סבלתי. כשרציתי משהו, עשיתי הכול כדי
להשיגו.

בחופשות יצאתי הביתה, לבית הוריי. ראיתי במגוריי שם מקום ביניים עד
שאמצע מקום אחר. זכרתי היטב את הימים שבהם הייתי יושבת בבית
בחוסר מעש מול קירות לבנים ובחוסר תקווה. והיום אני משרתת בצבא,
משמשת כחיילת לכל דבר. וההורים היו מרוצים. אימי אמנם דאגה לי
בעניין הבעיה הרפואית (לכל מקום שהייתי הולכת היא דאגה לי), אבל
הבינה שאני צריכה לעשות משהו בחיי. איני יכולה להיות כל חיי תחת
סינרה. אני כבר ילדה גדולה ומשתוקקת לפרוש כנפיים. דווקא הבעיה
הרפואית שלי וחיי בבית החולים בגרו אותי. עשיתי דברים שרבים מבני
גילי לא היו מעיזים, כמו לעזוב את הבית בגיל 17. תמיד חיפשתי את
הסכנה ואת האתגר, על אף שהוריי ובעיקר אימי התנגדו לכך. הם תמיד
רצו שאצמד במסלול הרגיל: אלמד באופן מסודר בבית הספר, אגש
לבחינות הבגרות, וכי אוותר על כל ההרפתקאות האלה. אך כשזה לא

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

עלה בידם, הם הסכימו בלית בררה למשימות החדשות שנטלתי על כתפיי. משימות שבחיים הם לא חשבו שאעשה.

שוב חיפשתי דירה. לא סתם דירה אלא וילה עם הרבה חדרים. מאז שגרתי בדירה ההיא בתל-אביב, חיפשתי דירות מרווחות וגדולות. אמרתי לעצמי שאם כבר אשכיר, זה יהיה וילה, לא פחות. מקום כמו כפר-יונה לא בא בחשבון. אחרי הניתוק שלי מהעיר הגדולה והשיממון שם, לא חשבתי להשכיר במקום כמו זה, מה גם ששרתי בבסיס צבאי דרומית למקום מגוריי של הוריי. עם זאת מחירי השכירות בעיר הגדולה לא אפשרו לי להשכיר בה וילה פרטית, ולכן בפעם השנייה בחיי נדדתי ליישוב קטן אך מרכזי שמחירי השכירות בו שווים לכל נפש. מובן שלא אצליח לעמוד לבדי במחיר השכירות, ולכן חיפשתי כרגיל שותפים, מהצבא, מהבסיס.

"אני מקווה שתשמרי על הדירה," אמר ראובן בעל הדירה. "זו וילה שקנינו כל האחים, ירושה מהוריי. את נראית לי נחמדה, לכן אני משכיר לך אותה."

"תודה רבה," אמרתי לו וחשבתי, איזו טובה הוא עושה לי... מקסימום אשכיר וילה אחרת. זו לא וילה נדירה שכמוה לא ניתן למצוא בכל היישוב: זו הייתה וילה ישנה, אך משופצת. הדירה הייתה מרוהטת כולה עם וילונות ושטיחים מקיר אל קיר. בכל חדר, נברשות ישנות והמון אבזרים, כגון תמונות, מזכרות, חפצי אמנות. ידעתי שיהיה עליי להשקיע שעות ניקיון רבות כדי לסלק את הלכלוך שוודאי יערם כאן כל הזמן.

"אל תשכיחי להביא לי עוד שני צ'קים," הזכיר לי.

"בוודאי, מחר אלך לבנק להזמין," הודעתי לו, אף על פי שידעתי כי דווקא מחר אין ביכולתי לעשות זאת וגם לא מחרתיים.

נשארתי לבדי, עוברת מחדר לחדר, מתעניינת בריהוט העתיק. מעניין מי היו הוריו? ומה הם עשו? נראה כי הוריו גרו כאן עד לא מזמן, תמונות שלהם עדיין מתנוססות על הקירות. אפילו בגדים הם השאירו כאן, בארון בחדר השינה.

"הלו, ראובן," הזדרזתי להתקשר אליו שתי דקות אחרי שיצא, "השארתם בגדים..."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אחה, כן, עוד לא הספקנו, אני מצטער... אבוא יותר מאוחר. ואל תשכחי את שני השקים," הזכיר לי שוב. אוף, קרציה הראובן הזה, אני עוד כנראה אתגעגע להרשקו החביב.

פתחתי את התיק הכבד עם בגדיי הרבים שאבי דאג להקפיץ לי לכאן. השתמשתי תמיד במזוודה, הכי נוח היה לעשות זאת, לא רק בחו"ל אלא גם במעברי הדירה כאן, בארץ. מקץ שתי דקות שמעתי צלצול בדלת, וראובן עמד במלוא גובהו וחיידך.

"סליחה. אני כבר אקח את כל הבגדים," והלך במהירות אל חדר השינה. "יש עוד משהו שנשאר?" שאל אותי.

"לא הספקתי כל כך להתארגן. אם אמצא משהו, אודיע לך."

"את יודעת מה? אולי נחפש עכשיו. אני חושש שהשארנו עוד חפצים."

עכשיו? מה בוער? האם רק אתמול יצאו הוריו מהדירה, ולכן א היה להם זמן להוציא את האבזורים הנחוצים?

"הנה, יש כאן תכשיט יקר של אימי, וואיי חיפשנו אותו המון זמן," אמר והרים את החפץ שהיה זרוק מתחת לשידה בחדר. "אני מצטער, לא שמנו לב, אני אעשה עוד סיבוב אחד בבית כדי..."

"אין בעיה, אתה רוצה שאעזור לך?"

"לא, אין צורך, אעשה את זה מהר," והלך להסתובב בין כל החדרים. בינתיים קיוויתי שיסיים את ענייניו מהר.

"זהו," חזר מתנשף אל חדר השנה, בעודי מאפסנת את בגדיי בארון. "אין יותר כלום."

"אתה בטוח?" שאלתי אותו, מקווה שלא יטריד אותי יותר.

"אני מקווה, אם יהיה עוד משהו, תתקשרי. תגידי, של מי הצ'קים שנתת לי?" נזכר פתאום.

"מה זאת אומרת?" שאלתי מופתעת. "שלי. אתה לא רואה? זה שמי."

"טוב, או.קיי, תיהני לך, ומחר אקפוץ לכאן..."

התחלתי לגור בווילה, אך לא הייתי בה הרבה, אולי פעמיים בשבוע. לא הרגשתי בה נוח כל כך. היו לי גם שני שותפים מהדירה, אך גם הם הרבו להיות מחוצה לה. וכך ימים רבים הייתה הווילה מיותרת. לעתים היא העלתה אבק שהצטבר על השטיחים, על החלונות ובעצם בכל מקום. גם

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לא היה מי שינקה או ישאב אבק. את זה שיעשו אחרים. אף פעם גם לא דרשו ממני לנקות, לא בבית הוריי וכמובן לא בבית החולים. והשותפים שאיתי, הם בנים ולא ציפיתי שינקו.

לעתים התגעגעת לווילה, למקום השקט שבו היא הייתה ממוקמת. אך הבעיה העיקרית ביישוב הזה הייתה חוסר התאורה והחשיכה המוחלטת שהוא היה שרוי בה. בעונת החורף זה היה מפחיד, ובמיוחד ביום סוער וגשום. הברקים והרעמים איימו להחריב את הבית, העצים זזו ונראו כעומדים ליפול, והתריסים רעדו, כמעט נשברו. תמיד חשבתי מדוע ועד היישוב אינו מקים עמודי תאורה, האם אנשי המקום לא משלמים מסים? האם המצב הכלכלי של היישוב קשה? רציתי להתעניין אצל ראובן, אולי הוא יבנה תאורה, לפחות סביב הבית, אך דחיתי את הרעיון. בהיכרותי עם בעלי הדירות איש מהם לא יהיה מעוניין להשקיע מעבר למה שכבר יש. הם אוהבים בעיקר להרוויח מדמי ההשכרה ותו לא.

"תודה", אמרתי לקצין שהוריד אותי בכניסה ליישוב לאחר יום עמוס פעילות בצבא.

"את רוצה שאכניס אותך פנימה?" הציע בחיך.

"לא, תודה. אל תתאמץ, אני מסתדרת לבד."

יצאתי מהרכב וצעדתי לעבר שער היישוב.

"היי, מנחם, מה שלומך?" שאלתי את התורן היומי שפתח וסגר את השער הגדול.

"אני שונא את המשמרות האלה", הכריז. "עומס רב מדיי מוטל על כמה אנשים ביישוב. הרבה פה פרזיטים. מה הם חושבים? שזקן כמוני ימשיך לשבת פה בלילות?"

"אז אל תהיה פראייר", הצעתי לו.

"אז מי יעשה את זה במקומי? אני ממקימי היישוב... הוא יותר מדיי חשוב לי. לא אתן לאיש להרוס לי את זה", אמר ולגם מכוס התה החם שהיה על השולחן מעץ.

"רוצה עוגיות?" הציע. "עוגיות של אשתי, הם הכי טעימות, תטעמי, כדאי לך..." והושיט לי שתי עוגיות חמאה.

"מממ... טעים, איך היא עשתה את זה?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"זה מתכון סודי, גם אני לא יודע מה סוד הקסם. היא באמת אישה קסומה, אך קצת חולה."
"חולה? במה?" התעניינתי.
"אהה, זה לא משנה. את יודעת, הגיל עושה את שלו. את רוצה לשבת אתי קצת?" הציע פתאום.
"הייתי רוצה, אבל אני לא יכולה. כרגע חזרתי מהבסיס ואני מאוד עייפה."
"את משרתת בצבא?"
"כן."
"את ממש לא נראית קשוחה."
"כל החיילות קשוחות? אני בכל מקרה חיילת מסוג אחר," שלפתי מיד.
"מה זאת אומרת?" התעניין.
"אני מאלה שמתחשבים בחיילים עד כמה שניתן. יש בצוות גם חיילים שפחות מתחשבים."
"ואם יש בעיות, או מישהו שלא מקשיב להוראות?"
"אני מעמידה אותו במקום."
"אז מתי את מסיימת את השירות?"
"את מה?" לא שמעתי את שאמר, מתיישבת על כיסא לידו ובולסת עוגייה נוספת שהציע.
"את יכולה לסיים את הכול," אמר, "אשתי בוודאי לא תתנגד להכין עוד כמה כאלה."
"אז מה שאלת?"
"מתי את משתחררת מהצבא?"
"אהה, עוד חודשיים. אני מסיימת שנתיים בצבא."
"וואיי, גיבורה. ומה את מתכננת לעשות אחר זה?"
"אולי לטייל, כמו כולם. אני מתה לטוס לתאילנד."
"אהה, הצעירים של היום... כשהייתי בגילך מי חשב על תאילנד? הלכנו מיד לעבוד בקטיף, או שהזעיקו אותנו למילואים. את יודעת כמה מילואים עשיתי? שבעים יום בשנה, חוץ ממלחמות."
"יצא לך להילחם?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"בטח, בטנק במלחמת יום כיפור. הסורים כמעט ניצחנו אותנו ברמה. הם

כבשו מחצית ממנה."

"זה בטח היה מפחיד?"

"את מה שראיתי במלחמה אני לא מאחל לאף אחד," אמר ויצא אל מחוץ למבנה כדי להתעניין בזהות האיש שעומד להיכנס.

"זה ידיד ותיק שלי, הוא חבר של שכני," עדכן אותי אחרי שחזר למבנה. "פעם חשדו בו שהוא פורץ לבתים פרטיים באזור, אך זה לא הוכח, מה גם שהפריצות נפסקו. לכן אני מאפשר לו להיכנס ליישוב."

"פריצות? זה בוודאי היה מפחיד?"

"תשאל את ראובן בעל הדירה שלך, הוא חווה הרבה פריצות."

"מה באמת? מתי?" נבהלתי.

"אל תיבהלי, זה היה מזמן. אולי לפני שנתיים. לא מצאו את הפורצים עד היום - עד כמה שאני יודע. אבל בואי נדבר על דברים יותר שמחים," אמר ושכח שהוא זה שהתחיל לדבר על גנבים ופריצות.

"טוב, מנחם," קמתי ממקומי, "אני חייבת לזוז, אני צריכה עוד להתקשר לאימי כדי לומר לה שהגעתי הביתה בשלום, היא בוודאי מודאגת."

"לא אמנע ממך זאת," אמר, "אל תשכחי לבקר מדי פעם. את מוזמנת לבוא אליי. אני גר שתי וילות מימינך."

"בהחלט," אמרתי ולא התכוונתי. מה לי ולזקן בן שבעים, נחמד ככל שיהיה?

נכנסתי ליישוב החשוך. למזלי הווילה נמצאת קרוב לשער. בכל מקרה, היום אישן לבד בדירה, שני שותפיי החליטו לעזוב אותה זה מכבר. נמאס להם מהיישוב, ולאחד מהם הוא ממוקם רחוק ממקום העבודה.

נכנסתי הביתה מותשת לחלוטין. נעלתי את הדלתות מפחד, כשבראשי הסיפור של מנחם. כל הבית סגור ומסוגר, ולכן פתחתי מעט את חלונות הבית כדי לאפשר לאוויר נקי להיכנס אליו. כשהתיישבתי על הספה בסלון, ידעתי שאלו ימי האחרונים בוילה. בעוד חודשיים יפוג חוזה השכירות, ויותר לא אראה את היישוב הזה. זה לא שרע לי בו כל כך, הוא פשוט משעמם ומפחיד. גם כך איני גרה כמעט בדירה. חלצתי את נעליי, הורדתי את גרביי ושמתי אותם בתוך הנעליים, מתחת לשולחן בסלון. עמדתי יחפה על השטיח, פשטתי את המדים הצבאיים שהעיקו עליי,

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לחצו עליי. נראה שהשמנתי בצבא. נכנסתי למקלחת שבקומה השנייה, ערומה כולי, אל תוך האמבט הישן. פתחתי את הברז שהיה בגובה בטני וכיוונתי את המים הפושרים. התקלחתי להנאתי, חושבת על בן זוג. לגור עם שותפים זה לא פתרון, מה גם שהם באים והולכים, והרבה מהם לא משתמשים בדירה. הרי מדובר בחיילים שלא יוצאים כל יום הביתה, ובסוף הם מסיימים את השירות ויוצאים לדרך חדשה. וכך מתחת לזרם המים חשתי בודדה. עם הבעיה הרפואית שלי כבר התמודדתי, אפילו הזיהומים כבר הלכו ופחתו. הדקירות בתוך גופי כשנאלצתי להשתמש בקטטר, כבר לא כאבו. הגוף מתברר הסתגל לכך מזמן. ולכן ראשי היה נתון לעתידי, לאתגר הבא. את השירות הצבאי כבר מיציתי, אין לאן להתקדם בו.

יצאתי מהמקלחת, מגבת לגופי, ראשי נוטף מים על השטיח במסדרון. הלכתי מהר אל חדרי לשלוף מהארון את הפיג'מה החדשה שאימי קנתה לי לפני שבוע, פיג'מה ארוכה דקה המתאימה לעונת האביב. לקחתי חזייה ותחתונים חדשים מהמגירה, בדקתי את טיבם, לבשתי אותם, ועליהם שמתי את הפיג'מה הנעימה. סירקתי את שערי שגדל מעט לאחרונה והשתמשתי בפן. וכך עמדתי חצי שעה מול המראה הגדולה שבחדר השינה, מייבשת עד תום את שיערי. איני אוהבת להיות בשיער רטוב. אחר כך חיפשתי את נעלי הבית ולא מצאתי אותם, כנראה שכחתי אותם בבית הוריי כאשר הייתי שם בסוף-השבוע האחרון שבו כבר הספקתי להתווכח עם אבי. לכן הלכתי למטבח יחפה, על השטיחים המאובקים. מזל שיש שטיחים, אחרת הייתי נאלצת ללכת על הרצפה הקרה או אפילו בנעליים צבאיות. שלפתי מהמגירה שבמקרר עגבנייה ומלפפון וקצצתי אותם. אלו הירקות היחידים שאני מסוגלת להכניס לפה שלי. פרסתי חלה שקניתי שלשום ומרחתי עליה גבינה לבנה. המקלחת עייפה אותי לחלוטין, הרגשתי איך עיניי נעצמות מעליהן. קמתי מכיסאי וצעדתי לעבר חדר השינה. לפתע נזכרתי שלא צלצלתי לאימי. הזדרזתי לעשות כן ועדכנתי אותה שהכול בסדר. נכנסתי למיטה, התכרבלתי בשמיכה הדקה ונרדמתי לאיטי.

באחת בלילה העיר אותי השעון המעורר. הייתי חייבת לקום כדי לצנתר את השלפוחית. ירדתי מהמיטה, פסעתי לעבר הקטטר, עושה את

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

הפעולות בכבודות. כשסיימתי חזרתי למיטתי, מהרהרת לפתע על חיי ועל עתידי. שוב הרגשתי איך עיניי נעצמות, מתרפקת על הכרית הנעימה שמלווה אותי כבר יותר מעשור. ואזי שמעתי רעשים בדלת הכניסה, רעשים מוזרים. חשבתי לתומי שמדובר ברוח קלה שהזיזה חפץ כלשהו בחוץ, אך הרעשים התגברו ועמם רעש המפתח שהסתובב בחור המנעול. מיד נזכרתי בשיחתי עם מנחם על פריצות ועל גנבים ונזכרתי באיש שנכנס ליישוב ונחשד בעבר בפריצות לבתים. זינקתי מהר ממיטתי למכשיר הטלפון הנייד שהונח בסמוך אליי, מכשיר שקניתי אותו רק לפני שבועיים בכמה אלפי שקלים. חייגתי למשטרה והודעתי שגנב עומד להיכנס לבית. עליתי לקומה השנייה עם המכשיר בידי לכיוון חדר האמבטיה ונעלתי אחרי את הדלת במפתח. הייתי מבוהלת כולי והצטערתי על הרגע שהגעתי ללון בווילה ועוד לבדי. באותם רגעים הייתי בקשר עם המוקדנית שהנחתה אותי מה עלי לעשות. נרגעתי מעט משום שידעתי שהניידת בדרכה אליי, והיא תציל אותי מידי של הפורץ. בינתיים לא שמעתי דבר בבית, כנראה הפורץ הסתובב בקומה הראשונה, אולי חיפש תכשיטים יקרי ערך שמי יודע אם נמצאים בווילה. לא הופתעתי. תכשיט יקר כבר נמצא לפני מספר חודשים מתחת לשידה הגדולה בחדר השינה, ומי יודע מה ימצא הפעם.

"תהיי רגועה, הניידת עוד חמש דקות אצלך", עדכנה אותי המוקדנית.

"אני בסדר, אך זה נורא מפחיד", ניסיתי לשתף אותה בתחושותיי.

"הנה, קיבלתי דיווח שהם נכנסו ליישוב", אמרה.

"אני במקלחת נעולה", הזכרתי לה.

הניידת התקרבה לבית. לא זכרתי את כתובת הווילה, אך תיארתי את מיקומה. השוטרים יצאו מהרכב וכיבו את האורות. הם הלכו בוודאי בשביל המוביל לכניסה לבית, שביל של אבנים לא מסודרות שצמחים קטנים כבר הספיקו לצמוח ביניהם. הדלת הייתה פתוחה, הם נכנסו ללא הפרעה ולפתע הם ראו אותי, מחפש משהו בארונות המטבח, מביט שמאלה וימינה. הם פסעו בשקט ונעמדו מאחוריו.

"תרים ידיים!" צעק אחד השוטרים.

"מה???" נבהל. "מה...מה... מה אתם עושים פה?" שאל אותם המום.

"אל תזוז!" ביקשו ממנו. "אתה עצור באשמת פריצה."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אני? מה פתאום? אני... גמגם.

"מה שמך המלא?" ביקשו לדעת.

"חיים רוזנר."

"תראה לנו בבקשה את תעודת הזהות שלך," ביקשו ממנו.

בינתיים עלה השוטר האחר לקומה העליונה ונקש בדלת האמבטיה.

"נועה, את יכולה לפתוח, מדבר השוטר."

סובבתי את המפתח במנעול ופתחתי את הדלת. ממולי ראיתי אדם במדים ואלה בידיו.

"טוב שבאתם, ירד לי הלב," אמרתי.

"בואי איתי למטה, יש לנו מישהו להראות לך," אמר בקול סמכותי.

ירדתי במדרגות בעקבות השוטר, חוששת לראות את הפורץ שבגללו עברו עליי דקות רבות של חרדה. פתאום ראיתי אותו יושב בספה בסלון ליד השוטר ולא האמנתי. זה היה בעל הדירה שנכנס בלי רשות לווילה באישון הלילה.

"מה אתה עושה כאן?" זעקתי. "מה קורה כאן? מי הרשה לך?"

"זה לא הזמן לשאלות ולתשובות," ביקש ממני השוטר. "אני מבקש משניכם להתלוות אליי למטה המשטרה."

לא האמנתי שפעם זה יקרה לי, שבעל הדירה ישוטט אצלי בדירה ויחפש משהו. מה בער לו להיכנס לדירה? מדוע לא עדכן אותי כי ברצונו לעשות את זה? מה הוא חיפש שם בכלל? הבטתי בפניו שהיו חיוורות - תשובות לא היו לי ואיני בטוחה שהיו גם לו. התלוונו לשוטרים הוא מלפנים ואני מאחור, משתדלת לשמור ממנו מרחק. כעת מבחינתי הוא היה בחזקת עברייך, שודד, פורץ, גנב, אנס, והשד יודע מה עוד. התיישבנו זה לצד זה בניידת מאחורה ושתקנו. אסור היה לנו לדבר.

"אני ממליץ לך לעזוב את הדירה," אמר לי אחד השוטרים לאחר שהסתיימה החקירה. "זה מקרה מוזר," סינן.

"אז מה הוא אמר?" התכוונתי לבעל הדירה, או בעצם לפורץ.

"זה לא לפרסום, תתקשרי לאחד מבני משפחתך שייקח אותך הביתה," ביקש ממני.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

השעה כבר חמש לפנות בוקר, השמש עוד מעט תפציע. חייגתי לאימי
שענתה בקול מנומנם.

"הלו? מי...?"

"אימא, זאת אני, " צעקתי.

"מי? נועה?"

"אימא, אל תשאלי אני בתחנת המשטרה, תבואי מהר."

ואימי העירה את אבי, ושניהם כרגיל הגיעו מהר, הם כבר מתורגלים
להחזיר אותי הביתה כשאני זקוקה לכך, אך הפעם לא מביקור אצל
רופאים או מבתי חולים אלא מתחנת המשטרה. הם רצו בהיסטריה,
נכנסו לתחנה ועמדו לידי. ראיתי את כעסם ואת דאגתם. שיערם היה
פרוע וזעה כיסתה את גופם. פרץ של דמעות זלג מעיניי. חשתי בטוחה,
אהובה ושייכת. הצטערתי על עוגמת הנפש שגרמתי להוריי.

אבי התעקש לפגוש את חיים (התברר שראובן זה היה שם בדוי) ולהוציא
עליו את כל הכעסים שצבר. אך המשטרה עצרה מבעדו והבטיחה לו שהם
יטפלו בו.

צעדתי יחד אִתם לעבר המכונית, יודעת כבר שבווילה הזו כבר לא אגור
עוד. לאחר שארזתי את חפצי, הסתלקתי מהדירה והשארתי את המפתח
מאחורי אחד השיחים. ברחתי מהר מהיישוב ונכנסתי לסניף הבנק לבטל
את הצ'קים שנותרו בידי. יותר, כך הבטחתי לעצמי, לא אישן בלילה
לבד.

החלטתי לנסוע לאילת. עיר של שמש, בילויים, רחוק מהבית. באילת המשפחה לא תבקר אותי וגם לא תשגע אותי. תמיד חיפשתי לעשות דברים מעניינים, ואילת הייתה חלק מתכניותיי. לכן בוקר אחד קמתי בחדווה גדולה ובתשוקה לצאת לאתגר הבא. הוצאתי את התיק הישן של בית הספר מהבגדים, ניערתי ממנו את האבק שהצטבר עליו, לקחתי מטלית לכה והתחלתי לנגב אותו. אחר כך הצצתי בארון הבגדים והבנתי כי זמן רב לא קניתי לי חדשים בקניון. טוב, באילת הבגדים זולים יותר מאזור המרכז והבטחתי לעצמי שאמלא בחדשים כשאגיע ליעדי.

עליתי על קו תל אביב-אילת והתיישבתי בספסל האחורי. לידי ישב זוג צעיר שהתחתן רק לאחרונה ודיבר על ירח הדבש שלו. מעניין, חשבתי, אני, לעומתם, לא אסכים שבעלי ייקח אותי לירח דבש באוטובוס. על פחות מלימוזינה אין סיכוי שאתפשר.

בינתיים התנגן לו ברדיו שיר של שלמה ארצי "חום יולי אוגוסט" שהתאים למפלס החום ששרר בחוץ. ואני מנפנת לי באוטובוס, מנסה להביא אליי רוח קרה שתייבש את עגליי זיעתי, משום שהמזגן באוטובוס לא עבד כראוי.

פתאום חרקו גלגלי האוטובוס שנטה מעט הצידה. חשבתי שעוד מעט הוא ייפול לצד התעלה שהייתה מימין. הנהג עצר מיד, פתח את הדלת ויצא לבדוק. תקר בגלגל, דיווח אחר כך לנוסעים שנאלצו לצאת החוצה בחום של ארבעים מעלות בצל. אך צל לא היה שם אלא רק מדבר צחיה. אז ידעתי שמידות החום נוסקות לכיוון הארבעים וחמש מעלות. וכך חמישים איש עמדו מתחת לשמש הקופחת ומספרים זה לזה על היום שבו החליטו לנסוע באוטובוס לאילת. באותם רגעים חשבתי על הזוג הטרי שפתח ברגל שמאל את ירח הדבש שלו. דבש? ממש דבש.

אחרי זמן רב במונחי המתנה הגיח מרחוק אוטובוס מחליף. חמש שעות תמימות עברו מרגע התקר, ואני כולי פקעת עצבים שעומדת להתפוצץ. אם מישהו יתקשר אליי לנייד, אשפוך עליו את כל העצבים. עלינו כולנו

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

באיטיות על האוטובוס השני שהיה הרבה יותר ישן מהראשון : ללא מזגן,
חלק מהכיסאות קרועים ומסטיקים מודבקים בכל מקום. למזלנו בעוד
שעתיים בלבד נגיע לאילת, לעיר הכיף והבילוי, פיצוי על הסבל שעברנו
באותו היום.

באילת יש לי חברים מגלגולים שונים שלי בצבא, במשמר האזרחי ובעוד
מקומות שבהם הייתי. אז צלצלתי לאחד מהם והודעתי לו שהגעתי,
שיבוא לאסוף אותי. והוא כעבור רבע שעה יצא ממכונית המזדה שלו
בשיער אסוף, מבושם, מחייך כולו.

"היי, הדביק לי נשיקה על לחי.

"מה עניינים?" שאלתי אותו מרוצה.

"אחלה, כיף. בואי אחרי, ליווה אותי למכוניתו.

"אז איך?" התעניין. "לכמה זמן באת?"

"לתמיד, עניתי מיד.

"וואלה? באמת? סבבה, הגביר את הווליום במכוניתו.

"יש לנו בבית מקום בשבילך. אמנם בסלון, אך את תסתדרי, עדכן אותי.

"אני יכולה לישון בכל מקום, גם על הרצפה, צחקתי.

"אל תגזימי, באת לאילת ליהנות, לא לסבול ולישון על הרצפה, הרצין.

כעבור יומיים כבר חיפשנו דירה, שלושתנו. אני ושני החברים. הדירה
צפופה ולא נוחה. הצעתי להם שנשכור וילה מפוארת. מאז הדירה ההיא
בתל-אביב, אני מחפשת רק דירות גדולות. חיים יש פעם אחת, לא?
ובכלל, כסף זה לא הבעיה שלי. מה גם שאני גרה עם שותפים שעמם
אתחלק בדמי השכירות, כך שהדרך לוילה סלולה.

שותפיי עוד התלבטו. אך כשראו אלו דירות מגעילות ומעופפות יש
באילת, הם שינו את דעתם. כעבור יומיים פגשנו את אליעזר, איש עסקים
מאילת, בעל בית מלון בעיר וכמה וילות. הוא הראה לנו את הווילה
המפוארת שלו שהשקיע בה את מיטב כספו, ואחר כך את הבריכה
המפוארת, כזו שיש רק בסרטים. התלהבנו. המחיר אמנם היה נקוב
בדולרים של ארבע ספרות, אך זה לא מנע מאתנו להשכיר את הווילה.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אנחנו מתכוונים להביא עוד שותפים," אמרתי לבעל הדירה שנראה מעורער.

חבל שרק שלושה איש יגרו בה, החדרים ריקים וגם שכר הדירה יקר. אז הפתרון הוא להתחלק.

"מאיפה אדע שאתם לא מכניסים לכאן חברה עם סמים?" שאל בחשש. "אילת היא עיר לא רגילה," ציין.

"אנחנו לא כאלה," הכרזתי. "אנחנו באים מבתיים טובים."

"אתם תצטרכו להראות לי את מי אתם מכניסים," ניסה למצוא פתרון. "אין בעיה," אמרתי ויצאנו.

"מה, זו ועדת קבלה?" שאל אותי אחר כך הידיד בחוץ.

"עזוב, אני לא מאמינה שהוא יעשה את זה. הוא סתם אמר כדי להרתיע."

"מאיפה בא הרעיון של הסמים? לכי תדעי, אולי היו לו כבר בבית סמים."

"מממ, אני לא יודעת," אמרתי בספקנות, "הוא מפחד על הדירה שלו."

ככה זה עם כל בעלי הדירה, "אמרתי מניסיון."

אני רק בת עשרים ואחת וכבר השכרתי כמה דירות בחיי. אני לא מאמינה שמישהו בגילי השכיר כל כך הרבה דירות, ולא סתם דירות – וילות. אולם לא תמיד ניצלתי את האפשרויות שהווילה פרסה בפניי, למשל, עניין הבריכה. בדרך כלל איני נכנסת למים, לים – כלל לא, לבריכה – לפעמים, תלוי בניקיון המים. בבריכות חיצוניות אני שואלת מה כמות הכלור, מבחינה אם המים נקיים כדי שלא אחטוף זיהום. כך שלבריכה בוילה לא נכנסתי, וגם שותפיי לא. תמיד חלמנו על וילה עם בריכה, אך כשהחלום התגשם – לא הערכנו את זה. למי היה כוח בכלל להשקיע בבריכה?

את האמת, החיים באילת היו די שגרתיים. כמה אפשר ליהנות מהשמש הקיצית ומההזדמנויות של העיר הזו? לכן חיפשתי עבודה. בשנים האלה תמיד הרגלתי את עצמי לעבוד - אל השעמום בבית של השנים ההן לא רציתי לחזור עוד. כך שמהר מאוד התחלתי לעבוד בביטחון בדומה למה שעשיתי בצבא. חיפשתי תמיד סיכונים, ענייני חקירות וכאלה.

ואז בוקר אחד קמתי כרגיל, לבשתי את הבגדים שהכנתי מבעוד מועד על הכיסא שלי המיטה. רק אתמול התווכחתי עם אימי שהסבירה לי עד

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

כמה חשוב ללמוד משהו. כבר נמאס לה לראות אותי מסתובבת סתם כך. תכננתי ללמוד, אך חשבתי שזה לא הזמן. השתוקקתי מאוד לחופש, לכיף, להיות רחוק מהמשפחה ומהריבים עם משפחתי, רחוק מהבעיות הרפואיות שלי. המגורים יחד עם הוריי תמיד הזכירו לי אירועים שונים בחיי: זיהומים, אשפוזים, ניתוחים. בעצם כל סביבת המגורים שלי הזכירה לי את זה. לכן כמה שיותר רחוק, יותר טוב. לפיכך לא התכוונתי בעתיד הנראה לעין לעזוב את אילת ולהתחיל ללמוד, להפך. ראיתי את עצמי עוד זמן רב בעיר הכיפית הזאת וגם מתפרנסת בכבוד. אני באילת רק חודשיים, מה בוער?

השיחה עם אימי הטרידה אותי ונראה שגם געגעעי. אך לא נתתי לה ולגעגעעי להשתלט עליי. אני חייבת להיות חזקה ולהמשיך בחיים החדשים שתכננתי לעצמי. איני מתכוונת לוותר עליהם ובוודאי שלא בקלות.

קמתי מהכיסא שבמטבח, ארזתי לי סנדוויץ' מרוח כולו בממרח שוקולד. לא הבנתי אף פעם מדוע אין לי חורים בשיניים. הרי אני מאוד אוהבת מתוקים, ואת השיניים אני מצחצחת כמו כולם בלי הקפדה מיותרת. אז חשבתי שלפחות בענייני השיניים התמזל מזלי. לא הייתי צריכה לטפל בהן אצל רופא השיניים.

הלכתי לסלון לנעול את נעלי הגבוהות. אז ראיתי כמה הבית מלוכלך ולא מסודר, ועד כמה שותפיי אינם נקיים. טוב, מדובר בגברים, לא? כמה גברים כבר מנקים? אני מודה שבעניין הזה אני גבר. אך יש גבול לכלוך. לכן עשר דקות לפני שתגיע הטרנזיט שתיקח אותי לעבוד במחסום שבגבול טאבה, לקחתי את המטאטא והתחלתי קצת לסדר. מישהו היה צריך לצלם אותי באותם רגעים נדירים. אך לא צריך להגזים. זה רק לעשר דקות. מה שאספיק, אספיק, מה שלא – נראה, אולי אעשה זאת כשאחזור מהעבודה.

שרשרת של צפצופים קראה לי לרדת למטה במהירות. מה הלחץ, כמעט צעקתי על הנהג. נעלתי את דלת הבריח של הווילה, טסתי מהר להרגיע את הנהג.

”רגע!” צעקתי.

”יאללה, בואי, המפקד מחכה,” העיר.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מפקד, שמפקד, ממי אתה מפחד? אז תאחר שתי דקות..." נכנסתי למכונית והתיישבתי מאחורה.
"אהלן", שמעתי את בנצי מהמושב הקדמי.
"היי, מה קורה?" שאלתי אותו בעודי מתנשפת מהירידה במדרגות של הווילה.
"את יודעת שהיום אנחנו במחסום המזורגג הזה", אמר בכעס.
"כן, אני יודעת, אמרו לי אתמול."
"כמה מסתננים יש בגבול הזה עם מצרים... כל העובדים הזרים באים משם."
"אז למה דווקא אנחנו צריכים לעמוד שם?" התעניינתי, על אף שלא היה אכפת לי.
"כי ככה יהודה החליט. הוא רואה אותנו קרביים."
"אתה אבל נראה קרבי, גדול כזה..." צחקקתי.
"זו פעם אחרונה שאני מסכים לסידור הזה. שיהודה יעשה את זה. לעמוד שמונה שעות במחסום ולאכול מנת קרב..."
"מה רע? דווקא השניצל שקיבלנו אתמול היה טעים."
"מה טעים? זה טעים??" עשה פרצוף של אחד שנגעל.
המשכנו בנסיעה, כמעט הגענו. מימיני ראיתי את מלון הנסיכה. אוף, באותו רגע התחשק לי ללון בו. כך לפחות אחיה כל היום בסביבה נקייה, לא כמו בוילה שלנו שמאז שהתחלנו לגור בה, נעשתה מוזנחת. כולי תקווה שבעל הדירה לא יעשה בה ביקורת בקרוב, אחרת נעוף משם כמו טיל.
ירדנו מהרכב. הנהג איחל לנו שמירה נעימה. וכך מצאנו עצמנו בלב המדבר. במחסום טאבה התחלנו לבדוק את הנכנסים והיוצאים. שמתי את בקבוק המים בעמדת השמירה ויצאתי אל רחבת הלבנים הפזורים.
"היי", קראו לעברנו צעירים במכונית ב.מ.וו שחורה.
"איזה כיף לכם", הכרזתי, כשידעתי שהם בדרך לבילוי בסיני.
"יאאללה, תנו לעבור", קראו.
לפתע השתרר שקט. ככה זה במחסום. חצי שעה של זרם מכוניות, ואחר כך שקט של שעה. ניתן רק לשמוע את קולות המתרחצים בים. בינתיים יכולתי רק להביט בהם ולקנא.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לפתע התקרבה צעירה אחת לעבר המחסום. היא חבשה לראשה כפייה, לבשה בגדים לבנים בלויים ונעלה סנדלים. אני ובנצי עשינו לה סימן עם היד כדי שתעצור תוך שאנו מנסים למנוע ממנה לעבור אל הצד הישראלי של המחסום ללא אישור. אך היא המשיכה בדרכה. חשבנו מיד שהיא מחבלת. פתחנו בנוהל מעצר חשוד, ובנצי ירה שלוש יריות באוויר.

"תעצרי, יא נעל אבוק," שחרר מפיו קללה עסיסית.

אך הצעירה הערבייה בשלה. בדרך כלל שאדם שומע יריות הוא נבהל. אך היא המשיכה ללכת כאילו דבר לא קרה.

"תצעקי לה," ביקש ממני. "אותי היא לא רוצה לשמוע."

צרחתי אך ללא הועיל, הצעירה בשלה, מתחילה להתרחק מהמחסום.

ואז התחלנו לחשוב שמהו לא בסדר אֶתה.

"אולי, היא חירשת?" חשב אחד הצעירים שלידי.

"הכול יכול להיות," קרא בנצי.

"1,2,3, שומע," קראתי לצוות נוסף.

ואז מקץ שלוש דקות הגיח לעברה כוח משטרתי שעצר בדיוק מולה וחסם את דרכה.

היא נעמדה במקומה ולא הבינה מה רוצים ממנה. גם שאחד השוטרים החל לדבר בערבית, היא לא הבינה אותו. היא הניפה ידיים למעלה, ואיש לא הבין מה היא רוצה. אז החליט אחד השוטרים לעשות עליה חיפוש. הוא ירד לאיטו, חשש שאולי חגורת נפץ על גופה. גם כך זו הייתה תקופת פיגועים שהרשות הפלשתינית עודדה אותה. אין ספק שהוא הקריב את חייו.

היבטנו עליו מרחוק. הייתה לנו משקפת, ראינו הכול. הוא התקרב אליה, עשה לה סימן עם הידיים שעליה להרים אותן, ובדק עם הגלאי את גופה.

"היא חירשת," אמר אחד. "היא לא שומעת כלום."

ובאמת, לא היה עליה דבר, בקושי סחבה דברים בתוך התיק הקטן. לפיכך החליט הצוות לשחרר אותה לדרכה. שחררנו אנחת רווחה.

לפני עשר שנים סבא וסבתא שלי נפרדו. אך אני עצובה לא בגלל זה אלא משום שסבי בן השמונים חלה. יש לו דלקות ריאות, כך מסרו לי. לסבא הזה אני מאוד קשורה. בימים שבהם היה לי משעמם בבית וסירבתי ללכת לבית הספר הייתי מבקרת אותו. והוא היה מכין לי מרק אפונה טעים, כפי שרק סבא שלי יודע להכין. תמיד הייתי הנכדה המועדפת עליו, אולי בגלל המקרה שלי, איני יודעת. בכל אופן, כעבור כמה ימים התבשרתי שהוא התאשפז בבית החולים בגלל החמרה במצבו. ואני עם כל רצוני הטוב לא יכולתי לבקר אותו. בית החולים רווי בחיידקים, והם עלולים להזיק לי. אך בכל זאת החלטתי לחזור לאזור המרכז. הייתי קשורה אליו ורציתי להיות קרובה למשפחתי, כדי לעמוד מקרוב אחרי מצבו. גם כך עם הזמן נהיו החיים באילת שגרתיים. כמה כבר אפשר להשתזף בים או לבלות בפאב שבטיילת? מה עוד שהשתוקקתי כבר ללמוד משהו מעניין. מאז המכללה לחוקרים לא למדתי דבר, אז חשבתי על תחום מעניין אחר שיאתגר אותי.

וכך עשיתי את דרכי באוטובוס בחזרה הביתה, לבית הוריי שבו אני מקווה לחבק את אבי ואימי. ציפיתי שהזמן שבו הייתי באילת עשה את שלו וישכח את המחלוקות שפרצו בעבר עם אבי. אני גם מגיעה לביתי עם החלטה שתשמח אותו - החלטתי שאני רוצה להירשם למכללה ללמוד תואר ראשון. עדיין איני יודעת במה, אבל אלמד.

כעבור ימים אחדים החלים סבי מדלקת הריאות החריפה שפקדה אותו, ואני קבעתי פגישה עם אחד ממנהלי המכללות שבאזור מגוריי. לא היה לי הרבה מה למכור (תעודת בגרות יש לי, אך הציונים בה לא משהו) אלא רק את היותי אישה שיש לה בעיה בשלפוחית ומשתמשת בקטטר. אחרי שאספר לו את סיפורי, כך קיוויתי, הוא יסכים לקבל אותי ללימודים. המכללה הייתה הומה בסטודנטים עם קלסרים בידם שסחבו תיקים כבדים. רבים ישבו על הדשא ושתו קפה. כשעשיתי את צעדי לעבר משרדו, הציעו לי כמה אנשי מכירות את מרכולתם: נייד אישי במתנה,

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

זוג כרטיסים להצגה ועוד. לא ידעתי שבמכללה יש כל כך הרבה עסקים שמשתוקקים לשאוב את כספם של הסטודנטים. אבל מה אכפת לי, דווקא התלהבתי מהחיים על הדשא שכל כך שונים ממה שהכרתי בבית הספר המדכא. כשחציתי את הבניין הראשון בדרכי אל הבניין השני, שמעתי לפתע מוזיקה מתנגנת ברקע. זיהיתי את השיר וצעדתי לכיוון הרמקולים. זה היה קולו של זמר שאיני יודעת את שמו ששר על "שער שש – זה שער שש". אחר כך מרוב התרגשות חשבתי שבוודאי אני צריכה פיפי. אז הלכתי לשירותים ושלפתי מיד את הקטטר. טוב, כאן לעומת הבסיס הצבאי איש לא ייבהל כשיראה אותי עושה את זה בקשת. יש כאן דלתות בכל מקום וגם אינטימיות.

"שלום, תזכירי לי את שמך..." ביקש מנהל המכללה.

"נועה, נעים מאוד", לחצתי את ידו, כולי נרגשת.

"את מכירה את המכללה שלנו?" התעניין.

"לא, חיפשתי מקום קרוב לביתי", התוודית.

"וזה קרוב?"

"כן, מאוד. עשר דקות של נסיעה."

"או.קיי", גירד את שפמו.

זה היה מנהל די מבוגר, בן חמישים וחמש לפחות. הוא מעט מקריח ושמנמן. נראה שהחיים במכללה היטיבו עמו. בדרכי אליו ראיתי רבים מסתובבים מדושני עונג. נראה שהגעתי אל החיים הטובים, הטובים מאוד אפילו.

"מה יש לך להציע לנו?" שאל.

"להציע? רק את עצמי. אתה יודע ממה אני סובלת?"

"אכן, ואיך את מרגישה?"

"בסדר. אני מתפקדת רגיל."

"אז איך הציונים שלך בבגרות?" שאל, כאילו שלא ידע.

"תראה בתקופה ההיא הייתי בהמון אשפוזים, נעדרתי הרבה מהלימודים."

"יומה את רוצה ללמוד?"

"את האמת, קרימינולוגיה. תמיד עניינו אותי חקירות וכאלה. אני בעניינים האלה מגיל שש-עשרה."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אבל את יודעת שכאן תצטרכי להשקיע, לא כמו בבית ספר, " דיבר אליי כמו אל ילדה בגן.
"אני מניחה, " הייתי צינית. "תראה, יש לי ראש וכשאני רוצה ללמוד אני לומדת. בכלל, כל מה שאני רוצה אני משיגה, " הכרזתי בפניו כדי שיבין שגם סירוב שלו לא ימנע ממני ללמוד במכללה הזו. יש הרי דרגים בכירים יותר, למשל דירקטוריון...
"אני מנסה לחשוב על פתרון יצירתי, " אמר, "בכל זאת לא עשית פסיכומטרי, והציונים לא משהו."
"עזוב, אתה יודע שהכול שטויות. תראה שאני אצליח, " ניסיתי להשפיע על החלטתו.
"את יודעת מה, " נראה מהורהר, "אני מוכן לנסות, לסמסטר אחד."
"מה זאת אומרת?" שאלתי.
"את תלמדי סמסטר אחד, ובהתאם לציונים נחליט לגבי המשך."
"אין לי בעיה, אני מאמינה בעצמי, " אמרתי משום שהייתי חדורת מוטיבציה ללמוד.
"עשית כבר סיבוב במכללה?"
כן, ראיתי איך הסטודנטים כאן נהנים."
"זה חלק מן העניין, " הסביר, "במקום שבו יש אווירה טובה, הסטודנטים נהנים, וכך הישגיהם בלימודים טובים יותר, " אמר והרחיב על מחקר שפרסם בעניין.
"אני מאחל לך בהצלחה, " סיכם את השיחה.
ואני הייתי מאושרת. סימני וי נוסף במשימות וביעדים שהצבתי לעצמי.

בינתיים החליט סבי לבקשתה ולתחנוניה של אימי לקנות לי דירה. כבר נמאס לו ולאימא שאני מסתובבת שנים רבות מדירה לדירה, ללא פתרון קבע. הוריי חששו מכך שבפעם הראשונה אחיה לבד, ולכן הם החליטו להכניס לחיי כלב שישמור עליי בלילות. התלהבתי מהרעיון, הרי בילדותי גדלתי עם שני כלבים בבית. באחד השבתות נסעתי יחד עם אבי ואחי לצער בעלי חיים בתל-אביב, וכבר למרחוק ניתן היה לשמוע את הנביחות. הסתובבתי בין הכלובים, ולפתע הבחנתי בכלב מקסים שהביט בי במבט

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

חס ואוהב, מבט שחדר מיד ללבי. מנהלת האכסניה הסבירה כי מדובר בכלב שעבר התעללות.

"אין לו אמון בבני אדם, לכן הוא נוטה לתקוף," ציינה. "הוא אמנם כלב מסוג לברדור שאופיו בדרך כלל נוח, אך עקב עברו ומתוך הגנה עצמית ופחד הוא עלול לנשוך. אך עם המון אהבה יקבל הכלב ביטחון ויחזור להיות כלב חביב ונוח."

בפעמים הקודמות התגוררתי עם שותפים והייתי יכולה להיעזר בהם בשעת צרה. וכעת אם יקרה לי משהו, מה אעשה? זה היה החשש העיקרי שלהם. אולם הכרזתי בפניהם שאני כבר ילדה גדולה ואני יודעת מה לעשות בשעת צרה - אני מזמינה מונית ומגיעה אל שערי בית החולים. המעבר לדירה החדשה במרכז העיר הייתה טבעית. הדירה הייתה צבועה בצבעים חמים ולאחר שיפוץ כללי.

באחד הימים החלטתי ללמוד לבשל. די להיות עצלה. הרי לא כל החיים אתבסס על תבשיליה של אימי ועל אוכל מוכן מהסופר שרק צריך לחמם ולהגיש. לקחתי לידי ספר מתכונים שהיה זר לי. מה לי ולמתכונים המורכבים האלה? ובכל זאת ראיתי דבר מה שאוכל לבשלו: אורז עם צימוקים. לא מסובך מדי, פשוט צריך לדעת לשים את התבלינים הנכונים.

ואז יום אחד לאחר שסיימתי עוד יום לימודים במכללה, הכנתי צהריים: בשר בתנור וסיר עם אורז על האש. מילאתי את הסיר כולו במים והלכתי לחדרי כדי לקחת את הקטטר לצנתר. אחר כך נזכרתי שעלי לשלם את הארנונה. חיפשתי עת הטופס הארור הזה בתוך המגרות, על הארנונית שליד המטבח ובסוף ראיתיו על מקלט הטלוויזיה. דחפתי את הטופס לתוך התיק ויצאתי מהבית. רציתי לשלם את הארנונה בזמן, אני לא אוהבת להתחמק מתשלומים. רצתי מהר לבנק הדואר כדי להגיע לפני שעת הסגירה. עברתי במעברי חצייה, חציתי שלושה רחובות והגעתי שלוש דקות לפני שהדלת ננעלה. מזל. התנשפתי חזק ועמדתי אחרי גברת זקנה ששאלה אותי כמה עליה לשלם לאחר שהראתה לי טופס לשלם. היא, כך התברר, אינה יודעת לקרוא ולכתוב, ותמיד אבל תמיד כשהיא מגיעה לדואר אומרת לה הפקידה בדלפק כמה עליה לשלם. ואז היא הוציאה את חבילת המזומנים שלה, שרק היא יודעת מהיכן יש לה,

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ומסרה לפקידה שספרה וספרה. כשסיימה את ענייניה, פסעתי לעבר
הדלפק ומסרתי את שמונת השטרות לפקידה.
"מה העניינים?" שאלה הפקידה, "את מרגישה טוב?"
הפקידה בבנק הדואר היא חברה טובה של אימי, חברת ילדות, ואני גם
תמיד אוהבת לקבל ממנה שירות.
"כן," עניתי, "כמעט אין לי יותר זיהומים."
"אני שמחה," חייכה אליי ומסרה לי את הטופס עם חותמת הבנק.
"תמסרי ד"ש. אל תשכחי, את תמיד שוכחת," ציינה.
"כן, אני מרבה לשכוח דברים. אני לא יודעת מה קורה לי בזמן האחרון,"
התנצלתי ויצאתי.
לפתע נזכרתי ששכחתי את סיר האורז על האש. מה?? צעקתי בקול, מה
קורה לי? מה עם הסיר? אוי, כל הבית יישרף? ולוק הכלב, מה אתו?
נכנסתי ללחץ ולא ידעתי מה לעשות. המחשבה שיקרא משהו ללוק
הפחידה אותי לגמרי. רציתי לצלצל ולהזמין מונית, אך שכחתי את מספר
התחנה. אפילו הלכתי לכביש הראשי, לעצור טרמפ, אך הישראלים, אתם
יודעים, לעולם לא יעצרו לך. אז התחלתי לרוץ ומהר. באותם רגעים
מחשבות רבות חלפו בראשי, מחשבות של בית שרוף ומי יודע, גם בניין
שרוף.
פתחתי את דלת הכניסה, ריח שרוף בכל הבית. סגרתי את הגז וחילפתי
את לוק עד שהבחנתי בו יושב במרפסת.
הוא ניצל.

בינתיים היה אבי עסוק בתביעה המשפטית. הוא עשה הכול כדי שהמשפט יתחיל. אך העניין לא היה פשוט כל כך. הוא היה זקוק לחוות דעת רפואיות שיוכיחו כי אכן נעשתה רשלנות רפואית שפגעה בשלפוחית שלי. הוא פנה למספר רופאים בארץ שיסכימו לכך, אך הם סירבו. אפשר לכנות את זה, שתיקת רופאים. לכן הוא פנה לרופאים בחו"ל. הוא שלח את התיק הרפואי לרופא בארה"ב שקבע כי לדעתו הייתה רשלנות רפואית. אך עורך הדין של אבי טען שיש לקבל עוד חוות דעת כדי להוכיח רשלנות. "הצד השני יביא הוכחות שיסתרו את טענותינו", אמר.

"זה מכניס אותי להוצאות כספיות נוספות", רטן אבי, "אני לא יודע אם יש לי כסף לזה."

"תראה, אם אתה רוצה להצליח במשפט, אתה חייב לעשות את זה", הסביר לו עורך דינו.

"זו פשוט בושה שבארץ אף רופא לא מעוניין לומר את האמת. זו פשוט בושה", חזר על דבריו.

"אני מאמין שאם תשיג עוד חוות דעת, יש סיכוי לנצח במשפט", עודד אותו עורך דינו, "יש תקדימים לכך. אני כמובן לא יכול להבטיח לך את זה, אך עלינו להאמין. בלאו הכי כבר השקעת הרבה כסף עד היום."
"לטעמי כבר יותר מדיי. אלו הוצאות מטורפות."

אבי התלבט, בינתיים הספיק להתקשר לאימי ולהיוועץ בה. את ההחלטה אם להשקיע כספים לשם חוות דעת נוספות, עליהם לקבל יחד.

"אני מקווה שזה יועיל. כבר אין לי יותר כוח למאבקים האלה", אמרה.
"לי דווקא אין בעיה להיאבק, ההוצאות הכספיות מפריעות לי יותר. אני גם לא יודע מה ייצא מכל העניין הזה, גם אם הביא עשרים חוות דעת. יש להם עורכי דין ממולחים ותחמנים."

בחלוף מספר ימים החליט אבי לא לוותר ולגייס את הכסף שהוא זקוק לו. ואכן מאמציו נשאו פרי. הוא שלח את התיק למספר מקומות בעולם וקיבל שלוש חוות דעת לפחות, שלטענת עורך דינו יוכיחו שהייתה רשלנות

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

רפואית. אך מסע ההוכחות היה קשה, ובית החולים הביא מצידו עובדות המוכיחות כי הנזק בשלפוחית לא נגרם עקב הניתוח אלא מסיבות אחרות. על אף שעורך דינו של אבי ניסה להוכיח את טענותינו, ביקש השופט מהצדדים לנסות להגיע לפשרה.

"מה אתם מחליטים?" שאל עורך הדין את הוריי.

"אנחנו לא יודעים," הכריז אבי. "כמה זמן זה יכול להימשך אם לא נגיע לפשרה?"

"תראה, אפשר להצליח בתיק הזה, אך דרושה סבלנות. יש לנו עוד מה להוכיח. עלינו להתמודד עם טענות הסנגוריה שלא הייתה רשלנות. ברור שטענתם מופרכת מיסודה," אמר עורך הדין. "השאלה אם אתם רוצים להמשיך לרוץ עוד כמה שנים סביב התיק הזה?"

"אני חושבת שהעניין הזה יכול להימשך גם שנים. נראה לי שלא יהיה סוף לדבר," אמרה אימי.

"לא, שלא תבינו לא נכון," הסביר עורך הדין. "סוף יהיה ואני מאמין שסוף טוב. אך דרושה סבלנות ומוטיבציה להמשיך. עליכם לאגור כוחות."

"הבעיה שאנחנו לא נעשים צעירים וכפי שהעסק נראה, זה ייקח עוד זמן רב. לא סתם השופט ביקש מאתנו שנגיע לפשרה. למרות שזו תהיי פשרה כואבת מבחינתי," אמר אבי.

"תחשבו, תעשו את השיקולים שלכם ותחזרו אליי עם תשובה. יש לכם שלושים יום לחשוב על זה."

הוריי יצאו שפופים מהשיחה. הם היו אובדי עצות.

"אני מוותרת. מה זה כבר משנה. הנזק נעשה," אמרה אימי.

"בכל זאת מדובר בהרבה כסף," אמר אבי.

"נכון, אבל להם יש סוללת עורכי דין, ולנו עורך דין קיקיון."

"הוא ממש לא קיקיון. הוא מייצג גופים גדולים. וחוף מזה קיבלתי עליו המלצות מהרבה אנשים."

"הוא נראה לי חסר אונים. הוא לא מבין מה קורה פה בכלל. בהתחלה הוא אמר שברגע שנביא חוות דעת יש סיכוי גבוה להצליח. עכשיו הוא מנסה לייפות את הדברים."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"טוב, הוא צריך מנוף שיחלץ אותו," עלץ אבי. "אבל אני מאמין בו. הוא אדם רציני."
"רציני, רציני, אבל אי אפשר ללכת עם זה למכולת. בסוף עוד נפסיד במשפט ונשלם הוצאות משפטיות."
"אז מה את מציעה? לוותר? ללכת?"
"אתה רוצה שהעניין הזה ילווה אותנו עוד שנים? אם נתפשר, נקבל פיצויים. לא הרבה, אבל נקבל."
"אלו פיצויים? זה לא יכסה אפילו בעשירית את כל ההוצאות הכספיות שלנו."
"זה מה שיש. אני לא מאמינה שנוכל להוציא יותר. עורך הדין יכול לומר מה שהוא רוצה."
"אני צריך לחשוב. בכל מקרה אני לא אסכים על פשרה כוללת, גם על העבר וגם על העתיד. אי אפשר לדעת מה יהיה בעתיד. על זה אני אלחם בכל מקרה."
וכך הם דיברו בנסיעה הארוכה לביתם. ארוכה משום המתח, הלחץ והעצבים שהם היו שרויים בהם. הם לא האמינו עד כמה המשפט יכול להסתבך. והוא הסתבך. הוא הגיע לפרשת דרכים, שאיש אינו יודע איך לצאת ממנה, גם לא השופט, שעל-פי הראיות שמוצגים לפניו, לא יכול לקבוע בוודאות שהייתה פה רשלנות. אז מה היה פה אם לא רשלנות? אני בוודאי שלא נולדתי עם הבעיה בשלפוחית.
וכך חלפו להם שלושים הימים שבהם התלבטו הוריי מה לעשות, יותר נכון אבי. אימי מבחינתה כבר ויתרה. היא רצתה להשאיר את הסיפור מאחוריה ולא לעסוק בו יותר. ואז התקשר אבי אל עורך דינו ובישר לו שהוא מסכים לקבל את הפשרה, אבל רק על מה שהיה, לא על מה שיהיה. עורך דינו הבטיח לחזור עם תשובה, ובאותו היום הודיע לו כי פרקליטי בית החולים מסכימים לכך. וכך נחתמה פרשה עצובה, לפחות מהבחינה המשפטית.
אך מבחינתי עדיין לא תמה פרשה אחרת, שלי ושל אבי. אז החלטתי לערוך שיחה עם אבי ולדבר על הכול. העובדה שהוא לא היה לצדי בשנים הראשונות בבית החולים הציקה לי תמיד, וכעת הגיעה השעה לסגור את הפצע, לתת לפצע להגליד.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

פעילות לבי הלמו בחזקה בשעה שהחלטתי לצלצל אליו ולהודיע לו על
כוונתי. זו הייתה שעת לילה מאוחרת, אך ידעתי שאבי נרדם מאוחר
מאוד.

"הכול בסדר אתך?" הייתי נחמדה.

"כן, נועה, קרה משהו?"

"לא, רציתי לשאול מה נשמע."

"בסדר. נועה, זה לא אפייני לך לצלצל בשעה כזו. מה יש? את צריכה
משהו?"

"את האמת, כן," גרר אותי מהר לומר את מה שרציתי. "אני חייבת לדבר
אתך."

"על מה?"

"על הכול."

"נועה, את יודעת שאין לי כוח להתחיל לריב."

"אבל על מה נריב?"

"אני לא רוצה לחזור לוויכוחים בעבר."

"אני ממש לא מתכוונת לריב. יש לי משהו לשאול אותך שכבר מציק לי
המון שנים."

"אז תבואי אלינו מחר."

"לא, אני מעדיפה שנשוחח לבד."

"אבל אימא מחר בחוג יוגה. רק אני בבית."

"לא, הבית מלחיץ אותי, אני רוצה לשוחח במקום אחר. אולי בבית
קפה," הצעתי.

"בית קפה?" נשמע המום.

"כן, למה לא?"

"אולי נוכל פיצה, כמו פעם," הציע.

"מה? הפיצרייה הזו? אני לא מעוניינת. דחוס שם וצפוף."

"בערב דווקא אין הרבה אנשים."

"כן, אבל לא בא לי," וכך התחלתי להרגיש איך ניצנים של ויכוח החלו
לפרוח.

"אתה יודע מה," מנסה למנוע את התדרדרות השיחה למקומות לא
רצויים, "מחר נדבר ונקבע."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

וכך הסתיימה שיחתנו. אין מה לעשות, אני לא מסתדרת עם אבי. אין לנו הסכמות על שום דבר. גם לא על דברים זוטרים כמו היכן להיפגש. אבל בסופו של דבר נקבעה פגישה, כפי שרציתי, בבית קפה. נראה שלאבי לא התחשק באותו ערב לאכול פיצה, לכן התפשר. הלוואי והיה מתפשר אתי כפי שהתפשר בעניין התביעה המשפטית. הוא לא כל כך מהר מתפשר, והוא מרבה להיכנס לוויכוחים. אולם הפעם קיבלתי החלטה, בפגישה הזו אמנע מלהתווכח אתו. אנסה להבין רק למה הוא לא היה אתי, למה נטש. מעניין איך הוא יסביר את זה.

וכך צעדנו שנינו אל רחבת בית הקפה שעל הטיילת. זו הייתה עונת הסתיו, קצת קרירה, ולכן לבשתי מעליי סוודר דק. רק לפני יומיים סידרתי את ארון הבגדים לקראת בוא החורף.

התיישבנו בחוף. זה מול זו. פנים מול פנים. רק שולחן קטן חצץ בינינו כשעליו מאפרה ומגבונים. מיד הגיח אלינו בחור גבוה שרצה לדעת מה אנו רוצים להזמין.

"בינתיים כלום, נקרא לך", הודיע לו אבי שנשמע מעט לחוף.

"טוב, נועה, ניכנס לעניינים", נשמע החלטי.

"אתה לא רוצה לשתות משהו?" ניסיתי לדחות מעט את הקץ בגלל חוסר נעימות.

"בינתיים, לא. נועה, במה מדובר?"

"אממ, חשבתי על העניין הזה הרבה וניסיתי להיכנס לנעלייך, ואני ממש לא כועסת עלייך על זה שנטשת אותי כשהייתי מאושפזת בבית החולים. אבל אני לא מבינה אותך, איך לא היית לצידי, "ניסיתי לנסח את מילותיי בקפידה כדי לא לגרום לו עוול או לפגוע בו.

הוא ישב ושתק שניות אחדות.

"את יודעת נועה שבשנים האלה היינו לחוצים מבחינה כספית. היינו צריכים לממן את כל הטיפולים שלך, והיה קשה לנו להשיג מימון. מי היית רוצה שיעשה את זה? מישהו הרי חייב להביא כסף הביתה. אחר כך נולדה יעל, ואמיר מאוחר יותר, ואז הייתי צריך לגדל אותם, אימא כידוע הייתה אתך. מה רצית שאעשה?" נימה של התנצלות נשמעה מפיו.

"אבל בכל זאת, לא הפריע לך להשאיר ככה ילדה חולה בבית החולים? כשאני חושבת על כך היום..."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"הייתי חייב לספק ליעל ולאמיר חיים נורמליים."
"אבל להיות יותר אתי, לא יכולת? קצת יותר, שלפחות ארגיש שיש לי
אבא."

"היה לי קשה עם זה. קשה היה לי להתמודד עם זה שיש לי ילדה חולה.
קשה היה לי לראות איך את סובלת, איך שכבת על המיטה ואינפוזיות
מחוברות לגופך. זה היה מחזה קשה בשבילי. פעם אף חזרתי הביתה
ובכיתי," החל לגלות את אשר על לבו.

"אני נראה אדם לא רגשן, אך בתוך תוכי אני כן. אל תשכחי ששימשתי
כאב וכאם לשני אחייך. זו הייתה משימה לא פשוטה בכלל. הטיפול בהם
היה כרוך בקושי רב. הייתי צריך להאכיל, לגחץ, לנקות, להשכיב אותם
בלילה לישון, לקחת אותם לגן ולבית הספר, להרגיע אותם כשהם נשברים
ובוכים. אף אחד לא בא לעזור לי, התמודדתי עם הכול לבד. וגם הייתי
צריך להמשיך לפרנס. זה היה קשה, באמת. אימא ידעה מזה, לפעמים היו
לנו ויכוחים, אך היא הייתה גיבורה. היא לא ויתרה ונשארה לצידך. היא
לא יכלה להרשות לעצמה לעזוב אותך ולו לרגע. אבל סיכמנו שנינו שהיא
תהיה אתך ואני אשאר לטפל בילדים ואבוא לבקר אותך מדי פעם,
כשיתאפשר. אל תשכחי שעסקתי גם בתביעה המשפטית. לפני ניתוחים
הייתי מעורב, ביקרתי אותך, דאגתי לך, אך מבחינה רגשית לא הייתי
מסוגל לעמוד בזה. היה צריך מישהו חזק בבית, לא היה מה לעשות. אל
תשכחי, אף אחד לא היה יכול להיות במקומי ובמקום אימא."
"תראה אבא, אני ממש לא כועסת. אני מבינה שהיה לך קשה," ניסיתי
לעודד אותו.

"אני מאוד שמח אם תגיעי למסקנה שלא עשיתי את זה בכוונה."
בינתיים שוב הגיע המלצר, ואבי ביקש כוס קפה עבירו ושוקו חם עבורי.
הוא ידע שאני אוהבת לשתות שוקו חם.
שטף השיחה פסק לכמה רגעים. אתם ודאי מכירים את רגעי השקט,
כאשר המלצר מגיע אליכם בבית הקפה, שואל לרצונכם ופורס מפיות
וסכו"ם ומוריד מהמגש דברי אוכל ושתיה.
מעבר למה שאמרתי לו, לא היה לי מה להוסיף. דבריו נגעו ללבי, ויותר
לא כעסתי עליו. הרגשתי שהייתי חייבת לקיים אתו שיחה שהייתה
חשובה גם לו, אולי יותר מאשר לי, כך לפחות התברר לי בדיעבד.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

התרשמתי שהוא רצה להסביר מדוע הוא לא היה הרבה לצידי, וזה דבר שהוא לעולם לא אמר לי, כנראה לא רצה להתמודד אתי. קמנו שנינו. הוא השאיר שטר אחד שכלל גם טיפ ויצאנו. שתקנו. לא היה לנו על מה לדבר. אף פעם לא היה בינינו קשר חם וזה התבטא היטב ברגעים אלו. אולם לא ציפיתי שנהיה חברים בלב ובנפש. לא ציפיתי שמהיום אשתף אותו במצוקות ובעיות שלי. ציפיתי רק שנשלים, שנפתח דף חדש, שאקבל תשובות, על אף שחלקן היו ידועות לי. אך רציתי שזה יבוא ממנו, רציתי לראות עד כמה אכפת לו ממני, אם הוא אוהב אותי, והתרשמתי – שכן. בתוך תוכו הוא אוהב אותי. נראה שכל הוויכוחים שהיו בינינו פרצו בגלל שאכפת לו ממני – הוא רצה שרצה שאלמד, שאעשה עם עצמי משהו.

"את רוצה פיצה?" הציע לפתע.

"מה? פיצה? עכשיו?" השתוממת.

"כן, לא אכלנו, רק שתינו."

"אני לא כל כך רעבה."

"ואני דווקא כן."

"טוב, אני אלוה אותך."

נסענו לפיצרייה האהובה עליו. לפחות כעת הוא יגיע לשם רגוע יותר, שליו יותר.

נכנסנו למכונית, והוא הגביר את מקלט הרדיו. הוא תמיד אהב לנהוג כשהרמקולים רועשים. הוא אוהב לשמוע לז זפלין ולאונרד כהן. אך אני לא אוהבת מוזיקה לועזית, אני אוהבת רק מוזיקה ישראלית.

הוא החנה את המכונית ליד העץ הקבוע שלו, ונכנסנו לפיצרייה שעברה שיפוץ מאז. הפעם היינו נינוחים יותר. אמנם לא דיברנו הרבה, כי לא היה לנו על מה, אך האווירה הייתה רגועה, חשתי כי אבן נגולה מעל לבי וגם מעל לבו. מכאן אפשר לצאת לדרך חדשה.

האמת, רוב המריבות שלנו היו בגלל עניין בית הספר ובגלל שחשבתי שהוא לא אוהב אותי, שהוא שוכח ממני. כילדה לא הבנתי למה הוא לא היה מגיע לבקר אותי. למה כמעט לא ראיתי אותו. סך הכול הייתי זקוקה לאהבתו, למילה טובה, לחיזוק, לגדול לידו. היום אני מבינה היטב שלאבני היה קשה. קשה היה לו לראות אותי מחוברת לצינורות, למכשירים,

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ובוכה, בוכה המון ומתמודדת. הוא לא הבין שגם עליו מוטלת החובה להתמודד עם המקרה שלי יחד אתי ועם אימי. אך הוא לא היה מסוגל לכך ובחר להדחיק, להדחיק את המראות, את הרגשות, את התחושות. חוץ מלטפל בי הוא היה צריך לגדל את אחיי. גם כך הם הרבו לבקר אותי בבית החולים והתמודדו עם זה שיש להם אחות גדולה עם בעיה רפואית גדולה.

היום אני יודעת שאבי אהב אותי. עצוב לי שהיה בינינו חוסר הבנה שגרם לכך שאהיה מרדנית. חשבתי שכך הוא ישים לב אליי ויבין את אשר רציתי שיבין.

יח

כדאי להתחתן או לא? התלבטתי רבות בעניין הזה. בכלל, מה שווה מוסד הנישואין כשיש כל כך הרבה בגידות. ותאמינו לי, אני יודעת את זה כי ראיתי את זה. ראיתי איך גברים בוגדים בנשותיהם ולהפך. ראיתי את אחיזת העיניים של אנשים רבים, דברים שלא רואים רק בטלוויזיה אלא גם במציאות היום-יומית. לא מדובר בבגידות במשפחתי, ולא באבי ובאמי. על אף מערכת יחסיהם שלא תמיד הייתה תקינה, הם הצליחו לשמר אותה ולהבין שעם מציאות החיים צריך להתמודד יחד. ועדיף שכך. ולכן התוודיתי לראשונה לעניין הבגידות כשעקבתי אחרי גבר עמיד שעבד בחברת היי-טק, בעל עם שלושה ילדים, שניצל את העובדה שאנשי ההיי-טק עובדים עד שעות מאוחרות ונהג להגיע בכל ערב אל הדירה של היפיפייה שלו. הם השתדלו לא להסתובב ברחובות העיר כדי לא להיתפס, אז הייתי ממתינה להם מול חזית הבניין למקרה שייצאו יחד.

זה היה מעניין, מרגש, מאתגר, מפתיע. וזו הייתה עבודתי במשרד החקירות. רק לפני זמן קצר סיימתי את לימודי במכללה, וכבר מצאתי עצמי במשימות שונות ומגוונות. לא רק במשימות הנוגעות לחייהם האישיים של בני האדם אלא בענייני ביטוח, בעניינים כלכליים ועוד. אבל הכי מעניין היה לעקוב אחר הגברים והנשים. ואז הגעתי למסקנה שלא כדאי להתחתן. אם כך נראה העולם שלנו, אז עדיף לחיות לבד, בלי בעל. וכי מה ייתן מוסד הנישואין? אשליות, מניפולציות, תקוות שווא, מה? אנשים רבים חיים כאילו דבר לא קורה, ומתחת לאפס מתנהלת מערכת יחסים רומנטית וסוערת שכמוה לא חוו מעולם. אני גם חושבת שמרבית האנשים שמתחתנים צעירים עושים את טעות חייהם. אחרי כמה שנים מתברר להם שהטיפוס שהם התחתנו אתו לא מתאים להם מכל הבחינות. אילו רק היו מחכים מספר שנים, הם אולי היו מוצאים את בחיר או בחירת לבם. או שלא. אוף, אני מבולבלת, אולי לא הייתי צריכה לראות את כל הבגידות האלה. ואולי דווקא אמצא גבר אמין שלא יחשוב לזוז ממני אפילו מטר. חסר לו שהוא יעשה את זה. שלא יעיז אפילו לחשוב על זה.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

על אף דעותיי בעניין הנישואין, יצאתי עם גברים שהיו גדולים ממני בכמה שנים. גם תמיד היו לי חברים - רציניים פחות, רציניים יותר. מובן שעל חתונה עדיין לא חשבתי. הייתי צריכה להתמודד עם בעיות אחרות, כמו ללמוד, למצוא עבודה, להסתדר בחיים ולפעמים גם לטפל בזיהומים שתדירותם כבר הייתה נמוכה מאוד. בדרך כלל יצאתי עם גברים, בעיקר עם חתיכים. לא אצא עם גבר שלא נראה לי. מובן שתמיד אבל תמיד סיפרתי להם בפגישה הראשונה על הבעיה הרפואית שיש לי. אף פעם לא חששתי לספר על זה. תמיד הייתי גלויה ופתוחה. ככה הכי טוב. ולמרבה ההפתעה לאיש זה לא הפריע. הם גילו הבנה כלפיי ולא חשבו שעניין הקטטר ישפיע על חיינו המשותפים. ואת האמת, זה לא אמור להשפיע. כמו שאני חיה ומתמודד עם זה היטב, גם הם יכולים לעשות את זה. וגם אם זה היה מפריע בהתחלה, הם ודאי היו מתרגלים לכך מהר מאוד.

ואז נרשמתי למכון כושר. חשוב לי להתאמן הרבה. זה נתן לי בריאות נפשית ופיזית. בהתחלה לא ידעתי מדוע כל הגוף כואב לי ותפוס. אז מיהרתי לבית החולים כדי שיבדקו אותי, ככה זה היה תמיד. אחר כך התברר לי שהשרירים שלי נתפסו והם שגרמו לכאביי. כך המשכתי להתאמן במרץ בתום יום העבודה שלי.

אומרים שמכון כושר הוא מקום שבו אפשר להכיר בן זוג ולהתחתן. להכיר בן זוג אין לי בעיה, אך להתחתן ממש לא, בוודאי שלא עכשיו. ואז הכרתי את גיא שהיה מדריך במכון. הוא היה מכין לי תכנית אימונים אישית והיה מלווה אותי בין המכשירים.

"את חייבת לעשות סט של עשר", הפציר בי.

"אוף, זה קשה. נראה לי שקפצתי גבוה מדיי. זה קשה לי", כמעט נכנעתי.

"לא, ממש לא. את חייבת. תנסי", לא ויתר.

ואז ניסיתי בכוחותיי האחרונים לסיים את המשימה, אך נתקעתי בתשיעית. הרגשתי איך שריריי נעשו רפויים והפסקתי.

"זהו, מספיק לי", הכרזתי.

"זהו? צחק, "מחר, תבואי עוד פעם ונמשיך."

"אני לא מאמינה שאגיע מחר, יש גבול."

"למה לא? ככה יהיה לי פחות משעמם."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"אם משעמם לך, אתה מוזמן לעשות אתי טיולי שטח," הצעתי לו פתאום בלי לחשוב.
"טיולי שטח? את בענייניים האלה?" שאל מופתע.
"למה לא, גם צלילה".
"וואי, עשית צלילה?" שאל.
"כן, מוזמן. בעצם מה כבר לא עשיתי? אני נמשכת לסכנות."
"אז יש לנו עסק עם סופרוומן."
"לא צריך להגזים. אני פשוט לא מתרגשת מסכנות."
"טיולי שטח נראה לי מגניב. מתי את נוסעת?"
"כבר בשבת הזו. אתה מוזמן," אמרתי לו ולקחתי את המגבת ואת הציוד בדרך למקלחת.
ואז הוא התקשר אליי בפעם הראשונה. קבענו להיפגש בשבת בבוקר ליד הקניון המרכזי בעיר. הוא הגיע לאסוף אותי ואת חברתי בדרך לטיול גיפים בצפון. התרגשתי לקראת בואו. ראיתי בו ידיד טוב ואפילו יותר מזה. מלבד השיחות בינינו, גם נמשכתי אליו קצת. הוא גבוה, שרירי ונראה מצוין.
"היי," אמרתי שנכנסתי למכוניתו.
"מה עניינים?" שאל בחיך. "נו, מה את מתכננת לנו היום?"
"חכה, תראה."
"הבאת את הציוד הרפואי שלך?" דאג לי.
"בטח, אני כבר מורגלת לזה מאז גיל שתיים-עשרה. אף פעם לא שכחתי את הציוד. זו סכנת חיים."
"רציתי לוודא," אמר והתניע את המכונית.
"אל תשכח לעצור לרותם, היא גרה שני רחובות ליד."
הוא נכנס לרחוב, וכעבור מאה מטרים היא עמדה בצד על המדרכה, תיק גדול על גבה וחיך רחב נסוך על פניה.
"בואי, היכנסי," קראתי לה.
היא התיישבה מאחורה ומיד סיפרה על החבר שלה שרק לפני מספר ימים עזבה אותו.
"הגברים של היום... התרסתי כלפי גיא."
"מה רע בגברים של היום?" שאל כלא מבין.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"עזוב, הם לא רציניים, הם גם בוגדניים."
"אהה, לא כולם, ניסה להגן על הגברים. "ממש לא."
"אני בעד לצאת ולא להתחתן, הכריזה רותם. "חתונה זה לא בשבילי."
"אתה רואה גיא, היא בדעתי, גם אני לא בעד."
"בחייכן, בנות, מה קרה לכן? יש המון זוגות שכבר התחתנו וחיים באושר."
"וכמה לא?" שאלתי בהמשך לשאלתו.
"אני מסתכל על אלה שכן, בחיי שאתן מגזימות."
"ואז פתאום צלצל הנייד שלי. אימי הייתה על הקו.
"מה קורה נועה?" שאלה מודאגת. "צנתרת?"
"לא אימא, עברו רק שעתיים. אל תדאגי לא אשכח."
"בטיולים אנשים שוכחים את עצמם. אני אתקשר אלייך שוב."
"תעשי מה שאת רוצה, אימא."
"זו אמך המודאגת?" הזדרז גיא לשאול.
"כן, המודאגת מאוד, " הוספתי.
"הבנתי ממך שהיא עזרה לך מאוד?"
"בלי אימי אני לא יודעת מה הייתי עושה."
והוא המשיך בנסיעה, וכעבור שעה אמרתי לו שאני צריכה לצנות.
"כאן בצד הכביש?" שאל.
"כן, עד שנגיע ייקח עוד חצי שעה. לא אסתכן."
והוא עצר לי וירדתי, שממה מסביבי, מחפשת מקום מסתור יעיל מפני המכוניות שבוודאי יעברו עוד. ירדתי לתעלה וראיתי שיח קוצני. התרחקתי מעט מהרכב והתקדמתי לעבר השיח. כשראיתי שאיש לא רואה, הוצאתי מהתיק את הקטטר. רוח נעימה ליטפה את גופי וחיכיתי בסבלנות עד שהכול ייצא. בינתיים צפצף לי גיא, נראה שהיה לחוץ מכך שאני מעט מתעכבת. הוא יצא מהמכונית וקרא: "מה קורה? את שם?"
"כן, צעקתי לו בחזרה, "אני עוד מעט מגיעה."
בינתיים שמעתי רחש של צעדים מימיני, רחש שהלך וגבר. סיימתי לצנות והחזרתי את הציוד לתיק. לפתע התקרב אליי קול רחש עד שהייתי בטוחה כי מישהו עומד מאחוריי.
"גיא, קראתי, "גיא?"

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

אך הוא לא שמע, הוא נכנס למכונית ונראה שהאזין למוזיקה בפול ווליום.

"גיא, קראתי שוב. "אתה שם... רותם?"

התייאשתי, ידעתי שהם לא ישמעו אותי, חבל רק שגיא מיהר להיכנס למכונית ולא חיכה עד שאסיים. חבל שלא ביקשתי ממנו את זה. ואז הסתובבתי ולא האמנתי למראה עיניי. רחש הצעדים היה של אוגר, פשוט אוגר שברח מאחד המושבים שבאזור. רציתי להרים אותו, אך התחרטתי. אני לא רוצה עסק עם אוגרים, לך תדע מה הם יעשו לך. פעימות לבי שנקשו בחזקה, פסקו באחת. חזרתי למכונית וסיפרתי את זה לאייל ולרותם.

"בפעם הבאה אלוה אונך. לא אתן לך ללכת לבד."

נכון חמוד הגיא הזה? הוא כזה מתחשב וטוב לב. אני ממש מתחילה להתאהב בו. לא רק בחיצוניותו אלא גם באישיותו. רותם גם הייתה בעדו, אחרי הטיול היא סיפרה על כך.

"הייתי יוצאת איתו, גם כך אני מחפשת חבר."

"עד כאן, רותם, הוא שלי."

"סתם צחקתי, רק רציתי לדרבן אותך, אתם מזה מתאימים."

"לפי מה?" שאלתי.

"לפי הכול, יש לכם גם שפה משותפת. והוא גם גבר במלוא מובן המילה."

"באמת?"

"תתקשרי אליו מחר, תגידי לו תודה על הכול."

"כן, את צודקת, אעשה את זה."

"כמה גברים היו מזמינים אותנו לכזאת ארוחת מלכים כמו שאכלנו?"

שאלה. "נכון שהיה טעים?"

"גיא הוא אחלה. פעם אני זוכרת שכשהיה לי חבר הייתי מזמינה אותו.

לא היה לו כסף."

"נראה לי שזה היה תירוץ. הוא לא רצה לשלם."

"הוא היה תיכוניסט ממשפחה עשירה."

"את רואה? לא יכול להיות שמי שבא ממשפחה עשירה, אין לו פרוטה

אחת... הבנים קמצנים, ולמזלך גיא לא כזה."

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

עם הזמן נעשה הקשר בינינו חזק יותר ויותר. אפילו התנשקנו בפעם ראשונה בחוף הים מול השקיעה בשעת ערב. זו הייתה נשיקה שלא אשכח כל חי. נשיקה מענגת ומחשמלת, כזאת שיש רק בסרטים. ואז הוא הציע לי שנגור יחד. ואני אחרי הרבה מאוד חודשים לבד, התלהבתי ומיד השבתי בחיוב. הבדידות בדירה הייתה קשה לי, על אף שהייתי מרבה לבקר אצל הוריי. תמיד גרו אתי שותפים ולא הייתי רגילה לבדידות הזו. לכן מקץ חמישה ימים נחת גיא בדירתי עם תיק עמוס בצידוד. הוא גם לא שכח להביא את המשקולות לידיים ואת המכשיר לכפיפות בטן.

"אני מתאמן גם בבית, לא רק במכון," עדכן אותי.

הוא התיישב בסלון.

"אחר כך אפרוק הכול," אמר.

"אפשר לחשוב, מה יש לך כבר לפרוק," חייכתי.

והתיישבתי לידו, והוא חיבק אותי, חיבוק חזק וחם. באותם רגעים חשתי עד כמה הוא מאוהב בי. הוא ליטף את גבי ואת שערותיי והדביק נשיקה בשפתיי. וכך התנשקו עשר דקות, עד שעברנו לחדר השינה.

"אני מעוניין בך, אני אוהב אותך," אמר לי לראשונה.

"גם אני אוהבת אותך, אני שמחה שבאת לגור אתי."

אחר כך הוא הביא לי למיטה כוס שוקו חם ושתי עוגיות מצופות שוקולד.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

יט

"נועה, תתכונני, אנחנו יוצאים," הכריז גיא לאחר שנה של חברות.
"לאן?" שאלתי.

"למקום שבטוח תאהבי," חייך ונישק אותי.

נכנסו למכונית ונסענו לכיוון הרצליה. בחלוף חצי שעה הגענו למתחם של רכיבה על סוסים. נכנסנו לרחבה שעליה ראיתי שני סוסים לבנים מאוכפים. עליתי בהתלהבות על אחד הסוסים, והתחלנו ברכיבה רומנטית על קו המים עד שהבחנתי בצוק גבוהה. טיפסנו על הצוק, ושם על קצה הסלע היה מונח שולחן עגול, מפה לבנה מעליו, בקבוק שמפניה, שתי כוסות וארוחת מלכים. התרגשות גדולה אחזה בי. התיישבנו. גיא אחז בידי, קם לכיווני, כרע ברך, שלף מכיסו טבעת אירוסין, הביט בי במבט נבוך ומחויך ושאל אותי: "התינשאי לי?" התרגשתי, לא ציפיתי לכך. הייתי בטוחה שזו תהיי עוד אחת מהאטרקציות שלנו. הכול היה מושלם:

המקום, האווירה, הסוסים שהמתינו בצד, הכול!

דמעות נצצו בעיניי, לא ידעתי איך להגיב. את דעתי על מוסד הנישואין כבר הכרזתי קבל עם ועדה, אך חיי עם גיא שינו אותה מעט.

"אני בטוח שתגידי כן, אין לך בררה," התריס בחיוך.

ואני מביטה בעיניו ורואה לחלוחית.

"אתה מתרגש? רואים שאתה מתרגש. כן, גיא, אני מסכימה."

ושנינו התחבקנו חזק חזק, והוא לחש באוזני שאני הבחורה הכי מדהימה שהוא ראה בימי חייו.

"הרעיון כבר התגלגל במוחי חצי שנה," הודה.

ואז חשבתי איך אבשר זאת להורי, מה הם יגידו? איך הם יגיבו? לא ידעתי דבר. חייגתי לאבי.

"אבא, יש לי משהו לבשר לך..." אמרתי.

"טוב או רע?" כבר לא ידע למה לצפות.

"קודם כול תשב, אחר כך אגיד לך."

"נו, נועה, אני יושב. מה קרה? את מרגישה טוב?"

"אני מרגישה טוב מאוד. אני מתחתנת," יריתי.

שתיקה רועמת של מספר שניות הייתה מהעבר השני של הקו.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"מה באמת?"

הוא ניתק, וכעבור דקה שוב התקשר ושם אותי בדיבורית, העלה את אימי על הקו.

"נועה, אני על הקו, אימא גם שומעת, תחזרי על מה שאמרת..."

"אני מתחנת, " אמרתי בלי להניד עפעף.

ואז היא צחקה.

"מה? את צוחקת עליי? באמת? מתי? למה לא אמרת לי קודם?"

"גיא הציע לי רק אתמול, " עדכנתי אותה.

"וואיי, איזה כיף. אני ממש מאושרת, ריגשת אותנו, איך, מה, מתי? ככה את מודיעה לי?" אמרה אימי.

אחר כך התקשרתי לאחותי יעל שלא האמינה, חשבה שאני צוחקת עליה.

רצינו להתחתן בים, לערוך חתונה גרנדיוזית עם המון מוזמנים, חתונה כמו שאני אוהבת. עלו בראשי מספר רעיונות, כמו להגיע לחופה בצניחה ממסוק או בכדור פורח ואפילו בסירה, אך מהר מאוד החזיר אותי גיא למציאות, וסיכמנו שנגיע לחופה ברכב מקושט בצבעים של לבן וסגול. זו הייתה חתונה מלהיבה, מהממת, מרגשת. בחיים לא חשבתי שאתרגש כך. ראיתי את הוריי ואחיי כפי שלא ראיתי אותם מימי: לבושים בבגדים חגיגיים, קורנים מאושר.

"אני ממש מתרגשת, " אמרה לי אימי ונישקה לי. "כמה שאת יפה."

"זה הרגע הכי מאושר שלי, " אמרתי לה וכולי נרגשת.

החופה התקיימה בשעת ערב מוקדמת בשעה שקרני השמש האחרונות הבהיקו את הצבע הלבן של המפות הלבנות הבהקות. הכורסאות היו פזורים על פני הדשא הירוק, האווירה הייתה מלכותית, ואני נראיתי כמו נסיכה מהאגדות, לבושה בשמלת כלולות לבנה, מפוארת, מהממת ביופייה, בשער אסוף בחלקו, מקושט בפנינים לבנות, ובידי זר פרחים בצבע לבן וסגול. פסעתי בהתרגשות לכיוון החופה, שם חיכה לי בעיניים קורנות מאושר גיא, הנסיך שלי, ולצידו אחיי הנרגשים, יעלי ואמיר, כשאימי ואני שלובות זרועות מצד אחד, ואבי מהצד השני. הם הובילו אותי לחופה, אל האושר, אל התחלה חדשה ומבטיחה, כשדמעות של

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

התרגשות ושמחה זולגות מעיניו של אבי. כן, דווקא אבא היה זה שבכה.
זה היום המאושר בחיי, חשבתי.

קראתי לגיא לבוא אתי ולהודות למוזמנים שהגיעו לחגוג אתנו. עברנו משולחן לשולחן ולא פספסנו אף אדם. כולם שמחו בשבילי וגם התלהבו מבעלי. כן, אפשר כבר לכנות אותו בעלי, ואני מקווה לחיות אתו חיים מאושרים. סוף-סוף נגמרו החיפושים אחרי שותפים, דירות שכורות ולהיות בדוייטים מזוועים. סוף-סוף מצאתי את בחיר לבי, ואני יכולה להתחיל בחיים חדשים: להקים משפחה ולצפות לילדים משלי. כי ילדים זה הדבר הכי מאושר שיכול להיות. אני כבר מתחילה להרגיש את זה, את הכיף שבלגדל ילדים, ילדים משלך, ילדים שיצאו ממך. וכך חגגנו עד השעות המאוחרות של הלילה, בשעה שהמוזמנים האחרונים עשו את דרכם לחנייה שבחוץ. אז ראיתי עד כמה היה גיא מותש, מזיע כולו. הוא פשט את הז'קט שלו ונכנס לחדר האירוח לצנתר את תיבת המעטפות ואני את השלפוחית.

יצאנו מאושרים מגן האירועים. רוח קרירה נשפה בעורפי, ושמלת הכלה לחצה על גבי. כשהגענו למלון הסיר בעלי את השמלה ממני, וסימנים של קשירות היו בגבי.

"תראי איך זה נראה", אמר. "תסתכלי במראה."

וכשהבטתי במראה ראיתי איך גבי פצוע כולו עם סימנים של ממש. בעלי מילא אמבט מלא במים חמים, ואני נכנסתי לתוכו, מסירה מעליי את כל הלכלוך, הזיעה וגם את המתח שליווה אותי בכל הימים האחרונים. ובעלי הביט בי ושאל אם הכול בסדר ושלא אשכח לצנתר.

"אני סופר את המוזמנים בינתיים," הודיע לי.

ואני גלגלתי במוחי את כל מה שהיה בשעות האחרונות. שקעתי לאיטי במים החמים, המפנקים, הנעימים. זהו, אני נשואה, מי היה מאמין. כבר חשבתי שלעולם לא אתחתן, שלעולם לא אקים משפחה, והנה זה קרה, קרה ובגדול. בחתונה כזו לא הייתי מעולם. מזמן כבר לא הרגשתי מאושרת.

"את מסיימת?" לפתע נשמעה קריאה של בעלי.

"כן, עוד שתי דקות," עדכנתי אותו, ומנסה ליהנות עוד קצת מהאמבטיה.

"מה נתקעת פה?" נכנס אליי גיא והדביק לי נשיקה בשפתיי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"זהו אני קמה, תעזור לי," ביקשתי והוא לקח את ידי ויצאתי ערומה
מהמקלחת.

"הנה, קחי מגבת. יש כאן כמה שאנחנו רוצים," אמר ועטף אותי במגבת.
"תביא לי את הפיגימה, היא בתיק הקטן," ביקשתי ממנו.

והוא הביא לי מיד את הפיגימה.

"להלביש אותך?" שאל.

"אם אתה רוצה..." עניתי.

את יודעת שמשפחת יורון נתנו רק שלוש מאות."

"מה אתה אומר? ידוע שהם קמצניים."

"זה אפילו לא כיסה את המנות."

"יש גם בשורות טובות?"

"יש, אבל צפויות."

"גם צפויות זה טוב," והלכנו לפתוח את יתר המעטפות.

ואני בשיער רטוב נרגעת לי על הספה במרכז החדר בבית המלון, וגיא לידי
עובד קשה בלפתוח את המעטפות ולעדכן אותי כמה כל אחד שילם. ולאט
לאט אני נרדמת מעייפות גדולה שנחתה עליי.

"רגע, אל תירדמי," הפציר בי, "יש עוד מעטפות, נגע בכתפי.

"אנחנו ברווח?"

"נראה לי שכן, נוכל לממן את ירח הדבש שלנו," והוא קם כדי למזוג לי
כוס משקה קר.

"אני הולכת לישון, ליהנות מהמיטה הנוחה שרק בבית מלון יש."

"גם אנחנו נקנה מיטה נוחה בקרוב. נרשה את זה לעצמנו," פרס את
תכניותיו.

וכך נכנסתי למיטה הנוחה ונרדמתי מיד. אחרי נכנס גיא. אני לא זוכרת
באיזו שעה זה היה, אך אני זוכרת כי הוא נישק אותי על הלחי ואמר לי
שהוא אוהב אותי. וכך ישנתי את השינה הכי מתוקה מאז ומעולם.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

כ

נסעתי עם גיא במכונית בדרך לסעודת יום השישי אצל הוריי. בחוץ ירד גשם זלעפות.
הגענו וגיא החנה בחניית הבניין. התחבקנו. הוא ליטף את שערי מתחת לטיפות הגשם ולחש באוזני שהוא אוהב אותי.
"גיא, שכחתי את התיק עם הבונבוניירה באוטו."
הוא פתח את הדלת, ולקחתי את הבונבוניירה שהייתה על המושב הקדמי. קניתי אותה עבור הוריי, להמתיק להם את הערב (וגם קצת לי...)
עלינו במדרגות הבניין אל הבית שאני מכירה אותו טוב כל כך. צלצלנו בפעמון שהשמיע קולות מקוטעים.
"צריך להחליף אותו, בקושי שומעים אותו," אמרתי. "דפוק חזק, אולי ישמעו."
והוא דפק חזק עד שאבי פתח את הדלת עם חיוך רחב על פניו.
"שלום, בואו," נשק לי.
נכנסתי וראיתי את אימי הנמצאת בשלהי הכנת ארוחת הערב המיוחדת: דגי מושט עם שום ושמן זית, סלטים מיוחדים, אורז בצ'מוקים, פיצות ביתיות, ומה לא.
"היי, אימא, מה העניינים?" חבקתי אותה.
"בסדר, חמודה."
"זה בשבילך..." מסרתי לה.
היא הסתובבה אליי ולקחה את המתנה מידי.
"או, לא היית צריכה. מיד אפתח."
בינתיים התיישב גיא לידי אבי בסלון ושוחח אתנו על חדר הכושר ועל המתאמנים המעצבנים שאינם מתאמנים כראוי על המכשירים.
"הישראלים האלה, זה כמו בבתי המלון בחו"ל. תמיד שומעים עליהם," אמר אבי.

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

"בואו, תעזרו לי לערוך את השולחן, " קטעה אימי את שיחתם, ומפה לבנה נקייה נפרסה מיד על שולחן האוכל הרחב.
"היום אנחנו שבעה. גם החבר החדש של יעלי מגיע .
"מה באמת? שאלתי.
"כן עדיין לא ראיתי אותו."
לאחר שהמפה נפרסה שמה אמי על השולחן את תבשיליה.
"שבו, " הזמינה אותנו.
אני וגיא ישבנו זה לצד זה, ממולנו היו אמורים לשבת יעלי והחבר החדש שלה ומצידי השולחן אבי ואימי. לפתע נשמע צלצול בדלת.
"פתוח, " קראה אימי.
"שלום, " בירך אותנו דניאל, "מה שלומכם?
יעלי פנתה אליו מיד. "
אמא אבא נועה גיא ואמיר תכירו זה דניאל חבר שלי.
דניאל – זוהי המשפחה שלי.
נעים מאוד אמרנו כולנו.
ואימי ביקשה שנשב לאכול .
היה זה יום שישי , אבי התחיל את ברכות הקידוש.
כולנו עמדנו סביב השולחן . וחיכינו שהוא יסיים.
אז מה דניאל עושה?
אני סטודנט למשפטים שנה ד'
באמת איזה יופי אמרה אימי.
כן אני מתכוון להתמחות בפלילי.
וואו לא מסוכן? שאלה אימי?
לא ענה דניאל.
אני בסך הכול מייצג רוצחים , ואנסים.... לא מסוכן.
מגניב אמרתי, לפחות אתה יודע מה אתה רוצה לעשות כ"שתהיה גדול".
יעלי חייכה. וכך גם אני.
אימי היקרה הגישה לנו את האוכל הטעים שהיא הכינה, וישבנו לאכול.
יעלי אמר דניאל אנחנו יוצאים היום למועדון ביחד עם החברים שלי.
מגניב אמרה.
איפה המועדון שאלתי ?

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

בת"א .

בסדר אבל איפה?

למה שאל?

כי אני צריכה לדעת איפה אחותי נמצאת .

אתה יודע על כל צרה שלא תקרה שנדע איפה אתם .

לחוצה מה שאל ?

כן מאוד .

הנוער של היום זה לא הנוער של פעם .

וחוץ מזה זה טוב שנדע איפה אתם .

למה?

אוי נועה תעזבי כבר את והסרטים שלך אמר גיא .

ויעלי אשרה .

תני לילדה ליהנות .

שתהנה אין לי בעיה עם זה ההפך .

אני רק רוצה להיות רגועה .

אתה יודע שהתקופה היא תקופה של פיגועים וכאלה, אז עדיף כדי שלא

להיכנס להיסטוריה של לחץ חלילה לדעת איפה היא .

טוב בסדר אמר דניאל אני מבין אותך זה באמת מלחיץ .

גיא ויעלי סמנו אחת לשנייה שירדתי מהפסים ושאני אוכלת סרטים .

דניאל אמר לי איפה יבלו ואף הבטיח להודיע במידה וישנו את המקום .

הוא הבין לליבי . ולפחדיי .

בסיום הארוחה – קמתי ממקומי ובקשתי לומר כמה דברים .

זאת הייתה הארוחה הראשונה שלנו כזוג נשוי אצל אימי .

והרגשתי שאני צריכה לומר להם כמה דברים .

קמתי הסתכלתי על כולם ואמרתי – משפחה יקרה שלי אני רוצה להודות

לכם על היותכם בחיים שלי .

לאבא המקסים – שלמרות כל מה שעברת בגללי אתה נשארת חזק ,

ועקשן . ואוהב אותי ואת המשפחה . ובגלל האהבה שלך והעקשנות שלך

להצליח , ולתת לי את הכלים להמשך הדרך אני מי שאני , ואני מודה לך

כול כך . למרות המשברים שעברנו , הריבים הבלתי פוסקים , בזכות זה

סללתי לי את הדרך לחיים עצמאיים .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

ולמעשה אתה יכול להיות גאה . הסגת את המטרה שלך , שילדתך שעברה את מה שעברה בסופו של דבר בחורה עצמאית. וזה הרבה בזכות הדרך שעברנו. אתה תמיד היית שם , תמיד עודדת אותי ותמכת באימא , נתת לה שקט נפשי , גידלת את אחיי למופת , נתת להם חיים נורמאליים , תפקדת כאב וכאם , ולא החסרת מהם וממני דבר .

תמיד שמרת על אופטימיות ורצית בטובת כולנו , שמרת גם על הנישואים שלכם שלך ושל אימא , הקשר שלכם הוא קשר מיוחד . חזק . והיום שאני נשואה , אני מאחלת לי ולגיא קשר חזק ואמיתי כמו הקשר שלכם .

שנדע לשמור על הנישואים שלנו ולהתמודד ביחד עם הכול בדיוק כמוכם . אני לא אשכח אותך לעולם אבא , את הנתינה והדאגה האין סופית שלך , את השמירה על לכידות המשפחה על אף ואולי בגלל הקשיים .

אתה באמת אב למופת ואני בטוחה שיעל ואמיר יסכימו איתי . ועל זה אני מודה לך היום ובכלל .

אבא החזיק את עצמו שלא לבכות , אך ראו שהוא התרגש מאוד ואמר לי תודה על המילים היפות ותודה על ההבנה והמסכנה שהוא אכן מאוד אוהב ואהב אותי לאורך כל הדרך . למרות שלא היה קל לגדל אותי .

כל יתר סובבי השולחן הנהנו , אימי היקרה לא יכלה לעמוד בשטף המילים שאמרתי ודמעוניה פרצו .

אבי חיבק אותה . ואילו אני , אני התחלתי גם להוריד את דמעוטי .

יעלי ואמיר שרגילים למראה , לא ממש הראו התרגשות והתחילו לצחוק על בכיינו . הם תמיד צוחקים כשאני ואימא מתחילות לדמוע .

כשנרגעתי אמרתי שיש לי עוד כמה דברים לומר . והשקט חזר .

עכשיו פניתי ליעלי ואמיר המקסימים , אתם אחים למופת , תמיד הייתם לידי , בתקופות הקשות ובתקופות הכיפיות של ילדותינו .

לא רציתי שתרגישו בכאביי , ובחסרונה של אימא , ניסיתי לתת לכם את הילדות הכי טובה שיש בתוך הנסיבות הלא פשוטות שעברנו .

תמיד עודדתם אותי בחיובכם , ובצחוקכם , וביכולת הנדירה שלכם להבין דברים ללא הסברים .

הילדות שלכם הייתה ילדות לא רגילה .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

אמנם גדלתם בצורה רגילה ובריאה , אך גדלתם בצל אחות חולה , ואימא שחסרה .

אבא היה בשבילכם הכול . אב , אם , חבר , והעניק לכם המון .
היה לכם את המשחקים הרגילים שלכם , ואת המשחקים המיוחדים ששייכים רק לכם .

שיחקתם בצידוד רפואי כאילו זה באמת המשחק הכי כייפי שיש .
ובעצם ככה התחברתם למאמץ המשפחתי הכולל .
תמיד נתתם לי כוח , ופוש להמשך הדרך .
כשהייתי נשברת , והייתי נשברת הרבה רק לא ליד אף אחד מכם , תמיד חשבתי אליכם .

מה השבר שלי יגרום לכם?

מה זה יגרום למשפחה?

סבלתם מספיק הייתי אומרת לעצמי – די תני להם לחיות טוב .

עם אחות שבריאה בגוף ובנפש .

תני להם ליהנות ממך . ובאמת אני מאוד נהניתי לגדול איתכם .

אתם מקסימים .

למדתם להתמודד בגיל כל כך קטן , והתמודדתם כמו גדולים .

ועל זה אני וההורים מודים לכם . על היותכם אתם .

כשסיימתם אמיר ויעלי קפצו עלי .

אימא כבר מזמן אבדה שליטה על דמעותיה .

אבא היקר קם וחיבק אותה ולחש לה תני לה תני לה להמשיך .

אני רוצה לשמוע עוד .

אני שמח על זה שהצלחנו בגידול ילדינו .

ואימא רק הנהנה בראשה .

ועכשיו נשאר לי רק החלק הכי חשוב בדברים שלי אמרתי .

הכי חשוב והכי מהלב .

אימא .

ודמעותיי החלו לרדת .

אימא האימא שלי!!!!

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

את שאת כל חייד נתת לי . את כול הנערות שלך , את כול כולך . נהפכתי להיות מפעל חייד , מטרת חייד הייתה להעמיד אותי על הרגליים . ולהוביל אותי לדרך המלך .

היית איתי במצבים בלתי אפשריים , התמודדת ועודדת למרות שחששת, ושלא האמנת .

את אימא שהלכת איתי את כול הדרך הקשה . לימדת אותי מה זאת נתינה , אהבה, והתמודדות.

התעקשת על זה שאני יחיה ואחיה טוב.

גרמת לי להאמין שיש סיכוי ולשמור תמיד על אופטימיות , אך כשהיית נשברת – הכול היה נשבר .

אני הייתי מראה לך שאני חזקה ומעודדת אותך שתאספי את כוחותיך הבלתי יאומנו בחזרה . למרות שבפנים – בפנים הייתי שבורה לא פחות ממך .

אבל הייתי חייבת לשמור על חיוך ולשמור עלייך , לשדר לך שהכול בסדר הרגשתי שאסור היה לי להישבר על ידך , את זה הייתי עושה בלילות כשהייתי לבד!

הבכי היה קורע לב , אבל על ידך על ידך צריך לחייד .

תמיד היית עדינה ונראית שברירית , אך אם עוצמות מדהימות . ידעתי שאת חזקה .

כן אימא אמרתי לך שמותר לך להישבר ולבכות על ידי . זה בסדר .

לך יש אותי ולי , לי יש אותך . היינו שני לוחמות . בתוך עולם קר ומנוכר .

אני לא אשכח לעולם את הלילות שהיית ישנה על הרצפה , והגיוקים היו מתפסים עלייך . איך ריחמתי עלייך ובקשתי והתחננתי שתשני איתי ביחד במיטה .

את האחיות שהיו מרחמות עלייך ומסדרות לך מיטה נוחה על ידי , את הלילות והימים הקשים שעברנו , לא אשכח לעולם .

את הבחירה של שנינו שבסופו של דבר עשינו ביחד , בחרנו בחיים .

לא פעם עבר במוחי ואני בטוחה שגם במוחך הרעיון לסיים את העינוי הזה . שדי שאי אפשר יותר להמשיך . וכדאי לסיים את העינוי המשפחתי הזה .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

אך אני לנגד עיני ראיתי אותך , ואת המשפחה כולה וזה נתן לי את הכוח לקום ולהתמודד.
אני יודעת שזה קשה להודות באמירה שכזאת אך זה באמת מה שהרגשתי.
ואם הרגש הזה החלטתי שאני מתמודדת אם לא בשביל עצמי בשבילך .
הייתי חייבת לתת לך את ההצלחה שכול כך חיקית לה , את ההצלחה של מפעל חייך .
לקום ולעמוד על הרגליים , ולהתחיל לצעוד במסלול חיים תקין ונורמאלי.
המסלול אומנם היה קשה בהתחלה , ולמדנו ללכת בו ביחד , את ואני .
אני צועדת צעד צעד , ואילו את מלווה ותומכת בכול .
וכשאני נופלת את מקימה אותי שוב ומחזירה אותי למסלול להמשך הדרך .
נותנת לי לעשות את הטעויות שלי , והכישלונות שלי שהיו בהתחלה , ואת ההצלחות שלי , תמיד שם ברקע מלווה אותי לאורך כול הדרך .
ובעצם עד הים את פה תמיד .
גם כשאני צריכה וגם שלא.
ואני מקבלת אותך בהרבה חום ואהבה . ותמיד מודה לך בסתר ליבי ובפומבי.

את אחד הימים המאושרים בחיי אני לא אשכח, יום החתונה שלי , שאת ואבא ליותם אותי לחופה , שולחים אותי לדרך חדשה של נישואים והקמת משפחה קטנה משלי.
את ההתרגשות שלך ראיתי כבר בזמן הקשה של מציאת שמלת כלה, ראיתי את החששות שלך בעיניים .
אני יודעת שחשבת - מה זהו עכשיו את מקימה משפחה משלך , ומה אנחנו נפרד ? את יוצאת לדרך חדשה שבא אולי לא אוכל ללוות אותך .
אולי לא תתני לי להתערב . ואולי תשכחי שאני זאת שהבאתי אותך על הלום .
את זה בטוח חשבת – לא שאמרת אבל אני בתחושות שלי הרגשתי .
לא אימא אותך אני לעולם לא אשכח . וממך אני לעולם לא אתרחק .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

לא תהיה סיטואציה שתגרום לי להתרחק ממך בשום מצב!
את שלי!!! ורק שלי!!! כך היית וכך תישארי לתמיד.
ואפילו נזכרתי שהבטחת לי ביום לפני הניתוח הגדול שעוד יהיו לי חיים
מאושרים ומלאי קסם. אני רואה, אימא, אני רואה כמה שצדקת.”
את המסע של חיי אני חייבת לך .
כשסיימתי לומר לאימי את אשר היה על ליבי , שמתי לב שכול הנוכחים
השולחן בוכים . גם אחיי שתמיד הפכו את הבכי לצחוק , אבי היקר
שהמילים שאמרתי על אימי חיממו את ליבו .
דניאל החבר של יעלי שבהתחלה לא הבין על מה המהומה לא נשאר
אדיש .
וגיא המקסים שלי שאישר שאימי ומשפחתי הינה חלק בלתי נפרד
מהמשפחה שלנו .
וכך הסתיימה הארוחה , שכולנו מתרגשים .

את הספר שמספר את סיפור חיי ואו יותר נכון חיינו אני מקדישה לך
אימא. כשותפה מלאה למסע.
נכון שגם אבא והילדים היו שותפים מלאים , אך איתך זה היה שונה .
ולכן החלטתי שיצאתי למסע של כתיבת הספר ,
שאת הספר הזה אני מקדישה לך אימא. כשותפה מלאה למסע, וכגיבורה
אמיתית .
שלך בהרבה אהבה .
נועה שלך .

גופי לא יבגוד בי .
טל של תקווה .
הקרן לילדים חויל כליות

איך ליצור עימנו קשר :

- לפנייה לכותבת הספר ניתן לפנות דרך מייל :
kids.kidney10@gmail.com
- בואו להיות חברים שלנו בפייסבוק : [טל של תקווה הקרן לילדים חולי כליות](#)
- כנסו לאתר האינטרנט שלנו : [טל של תקווה](#) .
- עקבו אחרינו באתר כמוני חברים לרפואה [טל של תקווה](#)
- בואו להאזין לשידורים שלנו בקרן כנסו [לפה](#)